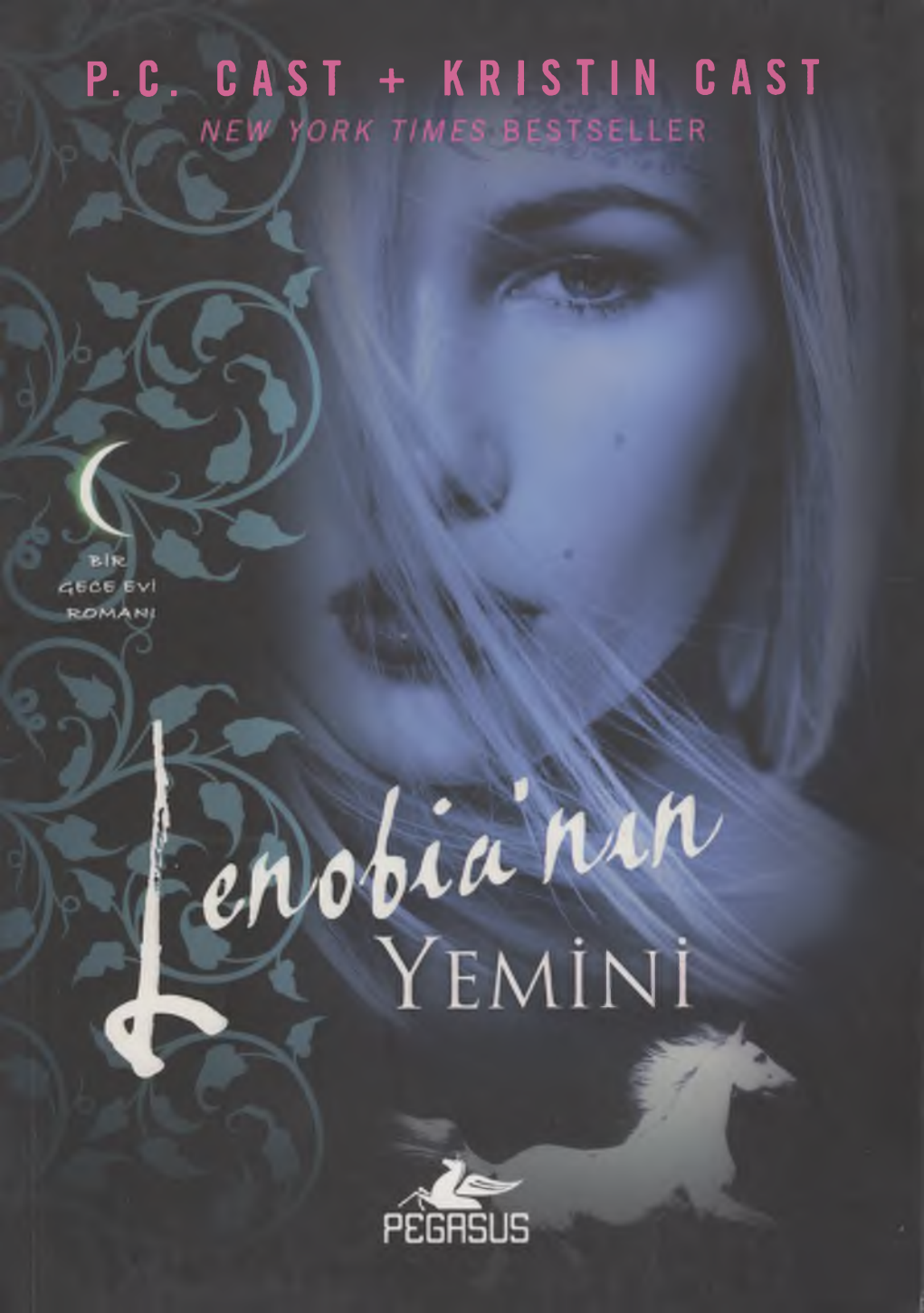
P.C. CAST + KRISTIN CAST

NEW YORK TIMES BESTSELLER

BİR GECE EVİ ROMANI

Lenobia'nın Yemini

PEGASUS

HEYECANLI BİR YOLCULUK
YENİ BİR AŞK
ORTAYA ÇIKAN KARANLIK BİR SIR...

Bir baronun gayrimeşru kızı olan Lenobia, 1788 yılında Fransa'da zorlu bir yaşam sürmektedir. Ancak annesi, kızının çektiklerine dayanamayıp onu, Baron'un ölen kızı gibi tanıtarak bir soyluyla evlenebilmesi için Yeni Dünya'ya yollar. Lenobia parlak bir geleceğe doğru yol aldığını sanmaktadır fakat peşindeki karanlıktan habersizdir. Aşkın gücü onu bu karanlıktan koruyabilecek midir?

Büyüleyici *Gece Evi* serisinin ikinci novellasında, Zoey'nin gizemli öğretmeni ve kötülüklere karşı en yakın müttefiklerinden biri olan Lenobia'nın sürükleyici hikâyesi anlatılıyor...

İki hayatın arasına sıkışan ve korkunç bir kötülükle karşı karşıya kalan bir kız, kalbinin peşinden nereye kadar gidebilir?

Gece Evi Novella Dizisi

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-075-9

Pegasus Yayınları: 642
Bestseller Roman: 275

Lenobia'nın Yemini
P. C. Cast - Kristin Cast
Özgün Adı: Lenobia's Vow

Editör: İlker Sönmez
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2013
ISBN: 978-605-343-075-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Metin © P. C. Cast ve Kristin Cast, 2012
İllüstrasyonlar © Kim Doner, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları St. Martin's Press, LLC.
aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST + KRISTIN CAST

LENOBIA'NIN YEMİNİ

İngilizceden Çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Gece Evi Serisi

P. C. CAST ve KRISTIN CAST

İşaret

İhanet

Seçilmiş

Vahşi

Av

Baştan Çıkarılmış

Yanmış

Uyanmış

Kader

Saklanmış

Çaylak El Kitabı 101

Ejderha'nın Yemini

Fransızca uzmanım olarak da bilinen,
eşimin kız kardeşi Daniella Cast'e.

TEŞEKKÜRLER

Kim Doner'a olağanüstü sanatı ve arkadaşlığı için teşekkürler. XXXOOO

Eşimin kız kardeşine rezil Fransızcamdan beni kurtardığı için kocaman bir teşekkür! Metinde çıkan herhangi bir hata sadece ve sadece bana aittir (Fransız okurlarımdan özür diliyorum!).

Christine, seni çok seviyorum.

Her zamanki gibi St. Martin aileme Rüya Takım oldukları için teşekkür etmek istiyorum. Aynı zamanda telif hakları temsilcim ve arkadaşım olan Meredith Bernstein'a da teşekkür ediyorum, o olmasaydı Gece Evi var olamazdı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Şubat 1788, Fransa

"Elle est morte!"[1]

Lenobia'nın dünyası bir çığlık sesi ve üç küçük kelimeyle yıkıldı.

"Öldü mü?" Yanında çalışan bulaşıkçı Jeanne, kabarmış ve hoş kokulu hamuru yoğururken duraksadı.

"*Oui*, Kutsal Anamız, Cecile'in ruhuna merhamet etsin."

Lenobia başını kaldırınca annesini mutfağın kemerli girişinde buldu. Güzel yüzünde sıradışı bir solgunluk vardı ve boynundan hiç çıkarmadığı tespihi sıkı sıkı tutuyordu.

Lenobia hayretle başını salladı. "Ama daha birkaç gün önce şarkı söylüyor ve dans ediyordu. Onu duydum. Onu gördüm!"

"Çok güzeldi ama o zavallı kız hiçbir zaman güçlü olmadı," dedi Jeanne başını hüzünle sallayarak. "Her zaman çok sol-

1 (Fr.) "O öldü!" (ç.n.)

gundu. İki kardeşim dâhil, şatonun yarısı sıtma kaptı ama onlar çabucak iyileşti."

Lenobia'nın annesi, "Ölüm hızla ve korkunç bir şekilde gelir," dedi. "Efendi ya da hizmetkâr, eninde sonunda hepimiz için gelir."

Daha sonraları taze ekmeğin mayalı kokusu Lenobia'ya sonsuza dek ölümü anımsatacak ve midesini kaldıracaktı.

Jeanne ürperdi ve unun beyazlattığı eliyle istavroz çıkarırken alnının ortasında hilal biçiminde bir nokta bıraktı. "Kutsal Anamız bizi korusun."

Lenobia gözlerini annesinden ayırmasa da hiç düşünmeden dizlerinin üstüne çöktü.

"Benimle gel, Lenobia. Senin yardımına Jeanne'den daha çok ihtiyacım var."

Lenobia annesinin sözleriyle onu saran dehşet duygusunu asla unutmayacaktı.

"Ama misafirler olacak... ve yas tutanlar. Ekmek yapmalıyız," diye kekeledi. Annesinin onunkilere çok benzeyen gri gözleri fırtına bulutlarına dönüverdi. Bir çırpıda Fransızcadan İngilizceye geçerek, "Bu bir rica değildi," dedi.

"*Mère*'n[2] barbar İngilizceyle konuştuğu zaman, ona itaat etmen gerektiğini anlamalısın." Jeanne yuvarlak omuzlarını silkip hamur yoğurma işine geri döndü.

---

2 (Fr.) Anne. (ç.n.)

Lenobia keten bir havluya ellerini sildi ve kendini annesinin peşinden gitmeye zorladı. Elizabeth Whitehall kızını başıyla onayladıktan sonra dönerek Lenobia'ya kendisini takip etmesi için işaret etmişti.

Navarre Şatosu'nun geniş, zarif koridorlarından hızla geçtiler. Bouillon Baronu'ndan daha fazla parası olan soylular vardı. Baron, Kral Louis'nin güvendiği sırdaşlarından ya da saray mensuplarından değildi ama soyu yüzlerce yıl öncesine dayanan bir ailesi ve onun kadar iyi yetiştirilmiş olmasalar da, daha zengin olan pek çok lordun gıptayla baktığı bir mülkü vardı.

Bugün şatonun koridorları sessizdi ve sessiz bir hizmetçi alayı şimdiden, normalde temiz mermer duvarlara bol miktarda ışık saçan kavisli, tirizli pencerelere ağır ve siyah kadife perdeler çekmekle meşguldü. Lenobia evin bile keder ve şoka boğulduğunu düşündü.

Sonrasında malikânenin orta kısmından, ahıra doğru açılan arka çıkışlardan birine yöneldiklerini fark etti.

"*Maman, où allons-nous?*"[3]

Annesi, "İngilizce! Fransızcanın tınısından bile nefret ettiğimi biliyorsun," diye çıkıştı.

Lenobia iç geçirme isteğini bastırdı ve annesinin ana diline döndü. "Nereye gidiyorsun?"

3 (Fr.) "Anne, nereye gidiyoruz?" (ç.n.)

Annesi etrafa baktı, sonra kızının elini sımsıkı tutup alçak ve gergin bir sesle, "Bana güvenmeli ve ne diyorsam onu yapmalısın," dedi.

"Sana elbette güveniyorum, anne," dedi Lenobia. Annesinin gözlerindeki vahşi bakıştan ürkmüştü.

Elizabeth'in ifadesi yumuşadı. Kızının yanağına dokunarak, "Sen iyi bir kızsın," dedi. "Her zaman iyi bir kız oldun. İçinde bulunduğun durum sadece benim hatam, benim günahım."

Lenobia başını salladı. "Hayır! Senin günahın değildi! Baron canı kimi isterse onu metresi yapıyor. Gözünden kaçmak için fazla güzeldin. Senin hatan değildi."

Gülümsemesi Elizabeth'in geçmişte kalan sevimliliğinin bir kısmının yüzeye çıkmasını sağladı. "Ah, ama gözünün üstümde kalmasını sağlayacak kadar güzel değildim ve bir İngiliz çiftçinin tek kızı olduğum için Baron beni bir kenara attı. Gerçi sanırım bize evinde bir yer bulabildiği için ona sonsuza dek minnet duymalıyım."

Lenobia o eski burukluğun içini yaktığını hissetti. "Seni İngiltere'den getirdi, ailenden kopardı. Ben de onun kızıyım. Bana ve anneme bir yer bulmalı elbette."

"Sen onun piçisin," diye düzeltti Elizabeth. "Her ne kadar şu ana kadarkilerin içinde en güzeli olsan da, pek çoğundan sadece birisin. Hatta meşru kızı, zavallı, ölü Cecile kadar güzelsin."

Lenobia bakışlarını kaçırdı. Üvey kız kardeşiyle birbirlerine, her iki kız da genç kızlığa adım atarken dedikodu ve fısıltılara neden olacak kadar benzemeleri rahatsızlık veren bir gerçekti. Son iki yıl içinde Lenobia, kız kardeşinden ve onu görmekten bile nefret eder gibi görünen Baron'un ailesinin diğer fertlerinden uzak durmanın en iyisi olduğunu öğrenmişti. Cecile, Barones ve üç erkek kardeşinin nadiren gittikleri ahıra kaçmak ona daha kolay gelmişti. Aklından ona çok benzeyen –ama onu yok sayan– kız kardeşinin ölümüyle hayatının kolaylaşabileceği ya da Barones ve oğullarının karanlık bakışlarının ve keskin sözlerinin daha da kötüleşeceği düşüncesi geçti.

Lenobia karmaşık düşüncelerini çözmeye çalışarak yüksek sesle, "Cecile öldüğü için üzgünüm," dedi.

"Çocuğa kötülük dilemezdim ama kaderinde ölmek varsa bunun şimdi, şu anda olmasına minnettarım." Elizabeth kızının çenesini tuttu ve onu gözlerine bakmaya zorladı. "Cecile'in ölümü, senin için hayat demek olacak."

"Hayat mı? Benim için mi? Ama benim zaten bir hayatım var."

"Evet, efendilerinin tohumlarını amaçsızca saçmasından ve sonra da erkekliğini bu yolla tekrar tekrar ispatlar gibi tecavüzlerinin meyvelerini teşhir etmesinden nefret edildiği bir evdeki piç bir hizmetkârın hayatı. Bu, tek çocuğum için dileyeceğim bir hayat değil."

"Ama ben anlamı..."

"Gel, şimdi anlayacaksın." Annesi genç kızın sözünü kesti ve onu elinden tutarak şatonun arka kapılarından birinin yanındaki küçük odaya varana dek koridor boyunca çekti. Kapıyı açıp Lenobia'yı loş odaya soktu ve çarşafları yıkamaya götürürken kullandıkları sepeti andıran büyük sepete kararlı adımlarla yürüdü. Sepetin üstüne bir çarşaf örtülmüştü. Annesi çarşafı çekince ortaya loş ışıkta bile mavi, fildişi ve gri tonlarda ışıldayan bir elbise çıktı.

Annesi elbiseyi ve pahalı iç çamaşırlarını sepetten çıkarır ve eliyle kırışıklarını açıp narin kadife pabuçları silkelerken Lenobia bakakalmıştı. Elizabeth kızına döndü. "Acele etmelisin. Başarmak için çok az vaktimiz var.

"Anne? Ben..."

"Bu kıyafetleri giyecek ve bir başkasının kimliğine bürüneceksin. Bugün Bouillon Baronu'nun meşru kızı, Cecile Marson de La Tour d'Auvergne olacaksın."

Lenobia annesinin aklını tamamen kaçırdığını düşündü. "Anne, Cecile'in öldüğünü herkes biliyor."

"Hayır, çocuğum. Navarre Şatosu'ndaki herkes biliyor. Cecile'i Le Havre Limanı'na götürmek üzere bir saat sonra burada olacak atlı arabadaki ya da onu limanda bekleyen gemideki kimse öldüğünü bilmiyor. Öğrenmeyecekler de çünkü Cecile kendisini

Yeni Dünya'ya kocasıyla tanışmaya ve Fransız bir baronun meşru kızı olarak onu New Orleans'ta bekleyen yeni hayata götürecek o arabaya ve gemiye binecek."

"Bunu yapamam!"

Annesi elbiseyi bırakıp Lenobia'nın iki elini birden öyle bir sıktı ki genç kız bu kadar büyük bir şaşkınlık içinde olmasa irkilirdi. "Buna mecbursun! Seni burada nelerin beklediğinden haberin var mı? Neredeyse on altı yaşındasın. İki yıldır tam bir kadınsın. Ahırda ve mutfakta saklanıyorsun ama bunu sonsuza dek yapamazsın. Geçen ayki karşılaşmanın ardından da geçen hafta Marki'nin sana nasıl baktığını gördüm." Annesi başını salladı, konuşmaya devam ederken gözyaşlarıyla savaştığını fark etmek Lenobia'yı şaşırtmıştı. "Seninle bu konuyu hiç konuşmadık ama bu son haftalarda Évreux'daki ayine katılmama nedenimizin görevlerimin beni fazla yorması olmadığını bilmelisin."

"Şüphelenmiştim... Ama bilmek istemedim." Lenobia söyleyebileceklerinden korkarak titreyen dudaklarını birbirine bastırdı.

"Gerçekle yüzleşmelisin."

Lenobia derin bir nefes aldı ama vücudu korkuyla ürperdi. "Évreux Piskoposu. Bana bakarken bakışlarındaki ısıyı neredeyse hissedebiliyordum."

"Genç kızlara bakmaktan daha fazlasını yaptığını duydum," dedi annesi. "O adamda kutsal olmayan bir şeyler var. Bedensel

arzularının günahından çok daha fazlası. Lenobia, kızım, seni ne ondan ne de başka bir erkekten koruyabilirim çünkü Baron seni korumayacak. Başka birine dönüşmek ve piç olmanın getirdiği müebbet cezadan kaçmak tek çözüm yolun."

Lenobia annesinin ellerini kurtarma halatına sarılır gibi sımsıkı tuttu ve kendisininkilere çok benzeyen gözlerinin içine baktı. *Annem haklı. Haklı olduğunu biliyorum.* Ardından düşüncesini yüksek sesle dile getirdi. "Bunu yapmak için yeterince cesur olmalıyım."

"Bunu yapmak için yeterince cesursun. Cesur bir kan taşıyorsun. Damarlarında İngiliz kanı akıyor. Bunu unutma, o sana güç verecektir."

"Unutmam."

"Pekâlâ o zaman." Annesi kararlı bir tavırla başını eğdi. "Şu hizmetçi paçavralarını üstünden çıkar ki seni baştan yaratalım." Bırakmadan önce kızının ellerini son bir kez daha sıktı ve ışıltılı kumaş yığınına döndü.

Lenobia'nın titreyen elleri bocalayınca annesininkiler devreye girdi ve basit ama tanıdık kıyafetlerini bir çırpıda çıkardı. Elizabeth el yapımı sade iç çamaşırlarını bile Lenobia'nın üzerinde bırakmadı ve baş döndürücü bir an için kızının cildini bile yenisiyle değiştiriyormuş gibi hissetti. Kız çırılçıplak soyunana dek durmadı. Sonra Lenobia'yı tam bir sessizlik içinde, dikkatle, kat kat giydirdi. İçlik, ceplik, tarlatan, iç etek, üst etek, korse,

göğüslük ve şık ipekten, *à la polonaise* elbise.[4] Ayakkabılarını giymesine yardım ettikten, saçlarını düzelttikten ve omuzlarına kenarları kürklü, başlıklı bir pelerin attıktan sonra geri çekildi ve yere kadar eğilip, "*Bonjour, Mademoiselle Cecile, votre carrose attend,*"[5] dedi.

"Anne, hayır! Bu plan... Beni neden göndermek zorunda olduğunu anlıyorum ama buna nasıl dayanabilirsin?" Lenobia içinde yükselen hıçkırığı bastırmaya çalışarak eliyle ağzını kapadı.

Elizabeth Whitehall doğruldu, kızının omuzlarını tuttu. "Sana duyduğum büyük sevgi sayesinde dayanabilirim," dedi. Hemen arkalarında, yerde yenilenmeyi bekleyen büyük ve çatlak aynadaki yansımasını görmesi için Lenobia'yı çevirdi.

"Bak, çocuk."

Lenobia nefesini tutarak elini yansımasına uzattı. Öylece bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkındı.

"Gözlerin ve saçlarının açık rengi dışında, onun bir yansımasısın. Bunu bil. Buna inan. O ol."

Lenobia'nın bakışları aynadan annesine çevrildi. "Hayır! O olamam. Ruhu huzur bulsun ama Cecile nazik bir kız değildi. Anne, aynı kanı paylaşmamıza rağmen beni her gördüğünde

---

4 18. yüzyıl sonlarında görülen ve Polonya'nın yerel giysilerini andıran elbiselere verilen isim. (ed.n.)

5 (Fr.) "Günaydın, Matmazel Cecile, arabanız bekliyor." (ç.n.)

lanet ettiğini sen de biliyorsun. Lütfen, anne. Bana bunu yaptırma. Beni ona dönüştürme."

Elizabeth kızının yanağına dokudu. "Benim tatlı, güçlü kızım. Sen hiçbir zaman Cecile olamazsın ve bunu senden asla istemezdim. Sadece ismini al. İçinde, burada." Dokunuşu Lenobia'nın yüzünden, kalbinin çılgın gibi çarptığı göğsüne kaydı. "Burada her zaman Lenobia Whitehall olarak kalacaksın. Bunu bil. Buna inan. Bunu yaparak onun olup olabileceğinden daha fazlasına dönüşeceksin."

Lenobia boğazındaki kuruluğu ve kalbinin korkunç çarpıntısını yutkunarak gidermeye çalıştı. "Dediklerini anlıyorum. Sana inanıyorum. Adını alacağım ama hiçbir zaman o olmayacağım."

"İyi. O zaman anlaştık." Annesi arkasındaki çamaşır sepetine uzandı ve minik bir mahfazayı kaldırdı. "Bunu al. Bavullarının geri kalanı limana günler öncesinden gönderildi."

"*La casquette de Cecile*." Lenobia kutuyu tereddütle aldı.

"O kaba Fransızca kelimeyi kullanma. Kulağa kasket gibi geliyor. Bu bir seyahat sandığı. Hepsi bu. Eski bir hayatın bitişi değil, yeni bir hayatın başlangıcı anlamına geliyor."

"İçinde onun mücevherleri var. Nicole ve Anne'in konuşmalarını duydum." Diğer hizmetkârlar hiç durmadan Baron'un Cecile'i on altı yıl boyunca nasıl yok saydığını ve şimdi kız uzaklara gönderilir ve Barones tek kızını kaybettiği için gözyaşı döker-

ken onu nasıl mücevherlere ve ilgiye boğduğunu konuşuyordu. "Baron, Cecile'i Yeni Dünya'ya göndermeyi neden kabul etti?"

Annesi küçümseyen bir homurtu çıkardı. "Son metresi, şu opera şarkıcısı az kalsın iflasına neden oluyordu. Kral, New Orleans soylularıyla evlenmeye gönüllü olan, unvan sahibi, erdemli kızlara cömert meblağlar ödüyor."

"Baron kızını sattı mı yani?"

"Evet, öyle. Böylece onun müsrifliği sana yeni bir hayat satın aldı. Şimdi, o hayatı elde edebilmen için gidelim." Annesi kapıyı aralayıp koridora göz attı, ardından tekrar Lenobia'ya döndü. "Ortalıkta kimse yok. Pelerinin başlığıyla saçını ört. Beni takip et. Çabuk."

"İyi ama uşaklar arabayı durduracaklar. Şoförlere Cecile'den bahsedilecek."

"Evet, arabanın araziye girmesine izin verilseydi söylenirdi. İşte bu yüzden büyük kapıların dışında buluşmamız gerekiyor. Oradan bineceksin."

Annesiyle tartışacak zaman yoktu. Sabah saatleri hızla ilerliyordu ve hareketli arazide oradan oraya giden hizmetkârlar, tacirler ve ziyaretçiler olmalıydı. Ama bu sabah her şeyin üstüne kasvet çökmüştü. Sis ve alçak, kasvetli bulutlar şatonun üstünde dönerken güneşin yüzü bile bir duvakla örtülmüştü.

Lenobia durdurulacaklarından ve kısa süre içinde yakalanacağından emindi ancak devasa demir kapı yüzünü sisin arasından tahmin ettiğinden çok daha erken gösterdi. Annesi daha dar olan yaya çıkışından geçti ve hızlı adımlarla yola doğru ilerlediler.

"Arabanın sürücüsüne şatoda sıtma olduğunu, bu yüzden Baron'un seni kimse hastalık kapmadan gönderdiğini söyleyeceksin. Unutma, sen bir soylunun kızısın. Sana itaat edilmesini bekleyerek hareket et."

"Evet, anne."

"İyi. Her zaman yaşından büyük göründün ve nedenini şimdi anlıyorum. Artık bir çocuk olamazsın, benim güzel, cesur kızım. Bir kadına dönüşmelisin."

Lenobia, "Ama, anne. Ben..." diye başlayacak oldu ama annesinin sözleri onu susturdu.

"Beni dinle ve sana gerçeği söylediğimi bil. Sana inanıyorum. Gücüne inanıyorum, Lenobia. Ayrıca iyiliğine de inanıyorum." Annesi duraksadı ve boynundaki tespihi ağır hareketlerle çıkarıp kızının başından geçirdi ve kimsenin görmeyeceği şekilde, tenine bastırarak dantel göğüslüğünün altına yerleştirdi. "Bunu al. Sana inandığımı unutma ve ayrılmak zorunda olsak da, her zaman bir parçan olacağımı hiçbir zaman aklından çıkarma."

Lenobia gerçeği ancak o zaman idrak etti. Annesini bir daha hiç görmeyecekti.

"Hayır." Sesi tuhaf, fazla yüksek çıkmıştı ve nefesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. "Anne! Sen de benimle gelmelisin!"

Elizabeth Whitehall kızını kollarının arasına aldı. "Gelemem. *Fille du roi*'nın[6] yanına hizmetkâr almasına izin yok. Gemide çok az yer var." Lenobia'yı sımsıkı kucakladı ve uzakta, sisin içinde bir arabanın sesi yankılanırken hızlı hızlı konuştu. "Sana sert davrandığımı biliyordum ama tek nedeni cesur ve güçlü bir şekilde büyümek zorunda olmandı. Seni her zaman sevdim, Lenobia. Sen hayatımdaki en iyi, en güzel şeysin. Yaşadığım süre boyunca seni her gün düşünecek ve özleyeceğim."

"Hayır, anne." Lenobia hıçkırdı. "Sana veda edemem. Bunu yapamam."

"Bunu benim için yapacaksın. Sana veremediğim hayatı yaşayacaksın. Cesur ol, güzel çocuğum. Kim olduğunu hatırla."

Lenobia, "Bir başkasıymışım gibi yaparken kim olduğumu nasıl hatırlayabilirim ki?" diyerek ağladı. Elizabeth bir adım geri çekildi ve kızının yanağındaki ıslaklığı usulca sildi. "Burasıyla hatırlayacaksın." Elini bir kez daha göğsüne, tam kalbinin üstüne bastırdı. "Burada bana ve kendine sadık kalacaksın. Kalbinde

6 (Fr.) Kralın kızı. (ç.n.)

her zaman bilecek, her zaman hatırlayacaksın. Ben de. Ben de her zaman bunu bilecek ve seni hatırlayacağım."

Hemen ardından araba yanlarındaki yola girerek anne ile kızın yoldan kaçmalarına neden oldu.

"Hey!" Arabanın sürücüsü dizginlere asılıp Lenobia ve annesine bağırdı. "Burada ne arıyorsunuz, kadınlar? Ölmek mi istiyorsunuz yoksa?"

Lenobia'nın annesi arabacıya, "Matmazel Cecile Marson de La Tour d'Auvergne'le bu ses tonuyla konuşamazsınız!" diye bağırdı. Adamın bakışları yanaklarındaki gözyaşlarını elinin tersiyle silerek çenesini dikleştiren ve gözlerini ona diken Lenobia'ya kaydı.

"Matmazel d'Auvergne mi? Ama neden burada, dışarıdasınız?"

"Şatoda bir hastalık var. Babam, Baron, bulaşmaması için beni onlardan ayrı tuttu." Lenobia elini göğsüne götürdü ve annesinin ona güç veren, güçlü durmasını sağlayan tespihinin tenine dokunduğu dantel kumaşa bastırdı. Yine de kendini güvende hissedebilmek için uzanıp annesinin elini tutmaktan kendini alamadı.

Annesi arabacıya çıkıştı. "Aptal falan mısın, be adam? Matmazelin burada gereğinden fazla beklediğini göremiyor musun? Hastalanmadan önce arabaya binmesine ve bu korkunç nemden kurtulmasına yardım et."

Arabacı derhal aşağı atlayarak arabanın kapısını açtı ve elini uzattı.

Lenobia vücudundaki bütün hava çekilmiş gibi sersemlediğini hissetti. Annesine çılgın gözlerle baktı.

Annesinin yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama reverans yapmakla yetindi ve "*Bon voyage,*[7] çocuğum," dedi.

Lenobia ağzı bir karış açık bakan arabacıyı görmezden gelerek annesini kendine çekti ve ona tespih taneleri acı vererek göğsüne batacak şekilde sımsıkı sarıldı. "Anneme onu sevdiğimi ve yaşadığım süre boyunca onu hatırlayacağımı ve özleyeceğimi söyleyin," dedi titrek bir sesle.

Elizabeth kızının yanağına doğru, "Ve benim de Kutsal Anamıza tek duam, bu günahın bana ait olması. Bu lanet senin değil, benim başımda olsun," diye fısıldadı.

Ardından Lenobia'nın kollarından sıyrıldı, bir reverans daha yaptı ve dönüp hiç tereddüt etmeden geldikleri yoldan geri yürüdü.

"Matmazel d'Auvergne?" Lenobia arabacıya baktı. "*Casquette*'inizi alayım mı?"

Lenobia sertçe ve sesinin hâlâ çıkmasına şaşırarak, "Hayır," dedi. "*Casquette*'imi yanımda tutacağım." Arabacı ona tuhaf bir bakış atsa da elini uzattı. Lenobia elini adamın eline koyduğunu

7 (Fr.) İyi yolculuklar. (ç.n.)

ve bacaklarının kendisini yukarı, arabanın içine taşıdığını gördü. Arabacı kısa bir selamın ardından sürücü yerine tırmandı. Araba öne doğru sarsılırken Lenobia Navarre Şatosu'nun kapılarına bakmak için arkasına dönünce annesini kederli hıçkırıklarını bastırmak için ellerini ağzına örtmüş ve yere çökmüş halde gördü.

Lenobia elini arabanın pahalı camına dayadı, annesi ve dünyası pus ve anılara karışırken hıçkırıklarını tutamadı.

İKİNCİ BÖLÜM

Laetitia eteklerini savurup boğuk ve alçak bir kahkaha eşliğinde aziz resimlerinin oyulduğu mermer duvarın arkasında kaybolurken, geriye sadece parfümünün kokusunu ve tatmin edilmemiş bir arzu bıraktı.

Charles kadife cübbesini düzeltirken, "Ah, *ventrebleu!*"[8] diye sövdü.

"Peder?" Kilise görevlisi, katedraldeki mihrabın arkasından geçen koridordan bir kez daha seslendi. "Beni duydunuz mu? Başpiskopos burada ve sizi soruyor."

"Seni duydum!" Peder Charles çocuğa dik dik baktı. Rahip ona yaklaşırken elini kaldırıp kışkışlar gibi bir hareket yaptı. Onun ürkek bir çocuk gibi sindiğini görmek rahibi gülümsetti.

Charles'ın gülümsemesi hoş bir görüntü değildi, çocuk mihraba çıkan basamakları geri geri inerek aralarındaki mesafeyi açtı.

8 (Fr.) Kahretsin. (ed.n.)

Charles, "De Juigne nerede?" diye sordu.

"Çok uzakta sayılmaz. Katedralin hemen ana girişinde, peder."

"Çok fazla beklemediğini umuyorum."

"Çok değil, peder. Ama siz, şey..." Yüzü dehşetle dolu çocuğun cümlesi yarıda kaldı.

Charles çocuğa sert sert bakarak cümlesini onun adına tamamladı: "Duaya dalmıştım ve sen beni rahatsız etmek istemedin."

"E-evet, peder."

Çocuk gözlerini ondan ayıramıyordu. Terlemeye başlayan yüzü endişe verici bir pembeye çalmıştı. Charles çocuğun ağlamak üzere mi yoksa patlamak üzere mi olduğunu kestiremiyordu. Her ikisi de rahibi eğlendirirdi.

Yüksek sesle, "Ah, ama eğlenecek zamanımız yok," diye düşündü ve bakışlarını çocuktan ayırıp yanından hızla geçti. "Beklenmeyen bir misafirimiz var." Çocuğun, cübbesine sürtünmemek için âdeta duvara yapışmasından büyük zevk alırken keyfinin yerine geldiğini hissetti. Ufak tefek şeylerin canını sıkmasına izin vermemeliydi. Başpiskopostan kurtulur kurtulmaz Laetitia'yı çağıracak ve kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Arzu dolu Laetitia önünde eğilecekti.

Yaşlı rahibi selamlarken Laetitia'nın biçimli, çıplak kalçasını düşünüyordu. Évreux Piskoposu Charles de Beaumont hiç zorlanmadan yalan söyledi: "Sizi görmek büyük keyif, Peder

Antoine. Sizi Notre Dame d'Évreux Katedrali'nde ağırlamaktan mutluluk duyuyorum."

"*Merci beaucoup*,[9] Peder Charles." Paris Başpiskoposu Antoine le Clerc de Juigne, Charles'ı yanaklarından öptü.

Charles yaşlı budalanın dudaklarının kuru ve cansız olduğunu düşündü.

"Ben ve katedralim bu zevki neye borçluyuz?"

"Katedraliniz mi, peder? Burasının Tanrı'nın evi olduğunu söylemek daha yerinde olur sanki."

Charles öfkelenmeye başladı. Uzun parmaklar gayriihtiyari bir şekilde boynundaki kalın zincirde her zaman asılı duran büyük, yakut haçı okşamaya başladı. Yakınlarda duran kellesi uçurulmuş Aziz Denis heykelinin ayakları dibindeki adak mumlarının alevleri titreşmeye başladı.

"Burasının benim katedralim olduğunu söylemek sahiplenme değil, basit bir sevgi ifadesi," dedi Charles. "Şarap ve ekmek paylaşmak için odama çekilelim mi?"

"Elbette, uzun bir yolculuktu ve her ne kadar şubatta gri gökyüzünden kar değil, yağmur düştüğü için minnettar olmam gerekse de nemli hava çok yorucu."

Charles yakındaki kilise görevlilerinden birine sabırsız bir hareket yaparak, "Ofisime derhal şarap ve düzgün bir yemek

9 (Fr.) Çok teşekkür ederim. (ed.n.)

getirtin," dedi. Görevli yerinden sıçrayarak emri yerine getirmek için hızla uzaklaştı. Charles bakışlarını yaşlı rahibe çevirince de Juigne'in uzaklaşan görevliyi habersiz ziyaretinde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun ilk uyarısını veren bir ifadeyle süzdüğünü gördü. "Gelin, Antoine, çok bitkin görünüyorsunuz. Ofisim sıcak ve rahattır. Orada rahat edersiniz." Charles, yaşlı rahibi neften alıp hoş, küçük bahçeden geçirdi ve katedralin diğer ucuna, geniş özel dairesinin bitişiğindeki gösterişli ofise götürdü. Başpiskopos yol boyunca sessiz ve düşünceli bir tavırla etrafını süzdü.

De Juigne nihayet, elinde mükemmel bir kırmızı şarap ve önünde gösterişli bir yemekle Charles'ın mermer şöminesinin karşısına yerleşince konuşmaya başladı.

"Dünyanın iklimi değişiyor, Peder Charles."

Charles kaşlarını kaldırdı ve yaşlı adamın göründüğü kadar aptal olup olmadığını merak etti. Paris'ten bunca yolu havadan bahsetmek için mi tepmişti? Bu işe yaramaz sohbetin kısa sürede biteceğini umarak, "Gerçekten de bu kış bana hafızamdakilerin hepsinden daha ılık ve nemli geliyor," dedi.

Antoine le Clerc de Juigne'in daha birkaç saniye öncesine kadar yaşlı ve odaklanmadan bakıyor gibi görünen gözleri keskinleşmişti. Bakışları Charles'ı âdeta delip geçiyordu. "Aptal! Neden havadan bahsedeyim ki? Beni endişelendiren, insanların iklimi."

"Ah, elbette." Charles bir an için yaşlı adamın sesindeki keskinliğe öfke bile duyamayacak kadar şaşırmıştı. "İnsanlar."

"Devrimden bahsediliyor."

Charles ekmekle birlikte yemek için düzgünce dilimlediği keçi peynirinin yanına lezzetli bir et parçası seçerken, "Devrimden her zaman bahsedilir," dedi.

"Bu, basit bir lakırdıdan biraz daha fazlası," dedi yaşlı rahip.

"Belki öyledir," dedi Charles ağzı doluyken.

"Etrafımızdaki dünya değişiyor. Yeni bir yüzyıla yaklaşıyoruz. Gerçi ondan önce ve yaklaşan kargaşada kilisenin idaresi sizin gibi daha genç adamlara kalmadan ben Tanrı'nın lütfuna ermiş olacağım."

Charles yaşlı rahibin ömrünün bu ziyaretten önce tükenmiş olmasını dilerdi ama duygularını gizleyerek etini çiğnerken, "Böyle ağır bir sorumluluğa layık olmak için dua edeceğim," demekle yetindi.

"Eylemlerinizin sorumluluğunu alma ihtiyacı konusunda benimle hemfikir olmanıza sevindim," dedi de Juigne.

Charles gözlerini kıstı. "Eylemlerim mi? İnsanlardan ve onlardaki değişimden bahsediyorduk."

"Evet. Eylemlerinizin Papa Hazretleri'nin dikkatini çekmesinin nedeni de bu."

Birden Charles'ın ağzı kurudu ve yutkunabilmek için şarabından bir yudum almak zorunda kaldı. Konuşmaya yeltendi ama de Juigne ona fırsat bırakmadan sözlerini sürdürdü.

"Ayaklanma dönemlerinde, özellikle genel tavrın akışı burjuva inançlarına kaydığında, kilisenin bu değişim dalgasında boğulmaması gittikçe artan bir önem kazanır." Rahip şarabından bir yudum almak üzere duraksadı.

"Beni affedin, peder. Sizi anlamakta zorlanıyorum."

"Ah, bundan şüpheliyim. Davranışınızın sonsuza dek görmezden gelineceğine inanmış olamazsınız. Kiliseyi güçsüz düşürüyorsunuz ve bu, görmezden gelinemez."

"Davranışım mı? Kiliseyi güçsüz düşürmek mi?" Charles gerçek anlamda öfkelenemeyecek kadar şaşırmıştı. Bakımlı elini sallayarak, "Kilisem size güçsüz düşmüş gibi mi görünüyor?" dedi. "Cemaatim beni sever. Bağlılıklarını bu masayı donatacak cömertlikle vergi ödeyerek gösteriyorlar."

"Cemaatiniz sizden korkuyor. Masanızı ve kasalarınızı doldurmalarının nedeni, hiddetinizin ateşinden, boş midelerinin yanmasından daha çok korkuyor olmaları."

Charles'ın kalbi yerinden oynadı. *Bu yaşlı piç gerçeği nereden bilebilirdi ki? Ve eğer o biliyorsa bu, Papa'nın da bildiği anlamına mı gelirdi?* Charles kendini sükûnetini korumaya zorladı. Hatta duygusuzca kıkırdamayı bile başardı. "Saçma! Korktukları ateşse,

buna kendi günahlarının ve sonsuza dek lanetlenme ihtimalinin ağırlığı neden olmuştur. O korkuları hafifletmek için bana cömert bağışlarda bulunuyorlar ve ben de onları gerektiği şekilde bağışlıyorum."

Başpiskopos sözlerini Charles hiç konuşmamış gibi sürdürdü. "Fahişelerden başkasına göz koymamalıydınız. Onlara ne olduğuna kimse dikkat etmiyor. Isabelle Varlot bir markinin kızıydı."

Charles'ın midesi yanmaya devam ediyordu. "O kız korkunç bir kazaya kurban gitti. Bir meşaleye gereğinden fazla yaklaşmış ve bir kıvılcım da elbisesini ateşe vermiş. Kimse yardım edemeden önce yanmıştı."

"Sizin hamlelerinizi geri püskürttükten sonra yandı."

"Bu çok saçma! Ben..."

Başpiskopos, "Ayrıca gaddarlığınızı da kontrol altında tutmalıydınız," diyerek araya girdi. "Papaz adaylarının arasında soylu ailelerden gelenler var. Söylentiler yayılıyor."

Charles tükürüklerini saçarak, "Söylentilermiş!" dedi.

"Evet, yanık izleriyle desteklenen konuşmalar. Jean du Bellay babasının baronluğuna, rahip cübbesini bırakarak ve onu hayatının sonuna dek biçimsiz bırakacak yara izleri taşıyarak döndü."

"İnancının sakarlığı kadar büyük olmaması çok üzücü. Ahırımı neredeyse yakıp kül edecekti. Kendisinin neden olduğu bir yaralanmanın ardından rahipliğimizdeki görevinden

vazgeçmesinin ve ailesinin servetine, evine geri dönmesinin benimle hiçbir ilgisi yok."

"Jean çok farklı bir hikâye anlatıyor. Papaz adayı arkadaşlarına acımasız muameleniz konusunda karşı çıktığını, onu ve ahırı ateşe verecek kadar büyük bir öfkeye kapıldığınızı söylüyor."

Charles içinde hiddetin tutuştuğunu hissetti, başpiskopos konuşurken masanın iki ucundaki oymalı şamdanlarda duran mumların alevleri her kelimeyle biraz daha büyüyerek vahşice titreşmeye başladı. "Kiliseme gelip bana suçlamalar yağdırmaya hakkınız yok."

Büyüyen alevlere bakarken yaşlı rahibin gözleri irileşti. "Hakkınızdaki söylentiler gerçekmiş. Şu ana dek buna inanmamıştım." Ancak de Juigne, Charles'ın beklediğinin aksine korkuyla geri çekilmek ya da tepki vermek yerine elini cübbesinin içine attı ve katlanmış bir parşömen kâğıdı çıkarıp bir savaşçının kalkanı gibi önüne tuttu.

Charles göğsünün üstünde sıcak ve ağır bir biçimde duran yakut haçı okşadı. Parmaklarını en yakındaki ve dokunuşunu davet edercesine gittikçe daha parlak kıvranan muma doğru uzatmaya yeltenirken parşömenin üstündeki kalın, kurşun mühür damarlarındaki kanın buz kesmesine neden oldu.

"Papalık'tan gelen bir mektup!" Charles, sanki mühür vücuduna doğru savrulan bir kalkanmış gibi, sözcüklerle birlikte nefesinin de onu terk ettiğini hissetti.

"Evet, beni Papa Hazretleri gönderdi. Burada olduğumu biliyor ve sizin de okuyabileceğiniz gibi, ben ya da beraberimdekilerden herhangi birinin başına talihsiz bir kaza gelirse, merhameti öç almaya dönüşür ve sizden intikamı hızlı olur. Kendinizi mihrabı kötüye kullanmaya bu kadar kaptırmasaydınız eşlikçilerimin rahiplerden ibaret olmadığını görürdünüz. Papa özel muhafızını da yanıma kattı."

Charles titreyen ellerle Papalık mektubunu aldı ve mührü kırdı. O mektubu okurken başpiskoposun sesi, kendisinden yaşça genç rahibin kötü akıbetini aktarır gibi odayı kapladı.

"Neredeyse bir yıldır yakından izleniyorsunuz. Papa Hazretleri kendisine iletilen raporlarla ateşi tercih edişinizin, çoğumuzun inandığı gibi, şeytani bir etkinin göstergesi olmayabileceği kararına vardı. Papa hazretleri size, bu sıradışı özelliğinizi en savunmasız olanları korumak için kilisenin hizmetinde kullanma fırsatını vermek istiyor. Ve kilise hiçbir yerde Yeni Fransa'dan daha savunmasız değil."

Charles mektubun sonuna geldi ve başını kaldırıp başpiskoposa baktı. "Papa beni New Orleans'a gönderiyor."

"Evet, öyle."

"Gitmeyeceğim. Katedralimden ayrılmayacağım."

"Seçim sizin, Peder Charles. Ancak şunu bilin ki, Papa Hazretleri, itaat etmemeyi seçmeniz durumunda muhafızları tarafından

yakalanıp aforoz edilmenizi, büyücülükten suçlu bulunmanızı emretti. Bakalım, ateşe olan aşkınız bir kazığa bağlanıp ateşe verildiğiniz zaman da o kadar büyük olacak mı?"

"Bu durumda, seçeneğim yok."

Başpiskopos omuz silkti ve ayağa kalktı. "Size verilmesini önerdiğim, bir seçenekten çok daha fazlası."

"Ne zaman gidiyorum?"

"Buradan hemen ayrılmalısınız. Le Havre arabayla iki günlük yol. *Minerva* üç gün içinde yelken açacak. Papa Hazretleri Katolik Kilisesi'ni korumanın Saint Louis Katedrali'nin piskoposluğunu üstleneceğiniz Yeni Dünya'ya adım attığınız anda başlamasına hükmetti." Antoine'ın gülümsemesi küçümseyiciydi. "New Orleans size Évreux kadar cömert gelmeyecektir ama Yeni Dünya'daki cemaatin, ayrıksılıklarınıza karşı diyelim, daha affedici olacağını göreceksiniz." Başpiskopos ayaklarını sürüyerek kapıya yürürken, durdu ve dönüp Charles'a baktı. "Siz nesiniz? Bana dürüstçe söyleyin, Papa Hazretleri'ne hiçbir şey söylemem."

"Ben Kilise'nin mütevazı bir hizmetkârıyım. Bunun dışında kalan her şey başkalarının kıskançlığı ve batıl inançlarıyla abartılmıştır."

Başpiskopos başını salladı ve tek kelime bile etmeden odadan çıktı. Kapı kapanırken, Charles sıktığı yumruklarını masaya indirince masadaki tabak çanak sarsıldı ve mumların

alevleri sarsılırken yan taraflarından aşağı, acıdan ağlarcasına balmumu döküldü.

Navarre Şatosu'ndan Le Havre Limanı'na iki gün süren yolculuk boyunca pus ile yağmur Lenobia'nın arabasını o kadar kalın, aşılmaz bir gri duvakla sardı ki Lenobia bildiği dünyadan ve sevdiği annesinden alınıp sonu gelmeyen bir Araf'a taşındığı hissiyle doldu. Gün boyunca hiç kimseyle konuşmadı. Araba kısa bir süreliğine, en basit bedensel ihtiyaçlarını gidermesi için durdu ve ardından hava kararana dek yola devam ettiler. İki gece de yol üstündeki güzel hanlarda durdular. Cecile Marson de La Tour d'Auvergne'le ilgilenen han sahibi kadınlar onun gençliğinden ve bir başına yolculuk etmesinden dem vuruyor, hatta konuştuklarının duyulmayacağını bildiklerindeyse hizmetçi kızlarla yüzünü bile görmediği biriyle evlenmek için başka bir dünyaya gitmenin ne kadar *atroce* ve *affrayant*[10] olduğunun dedikodusunu yapıyordu.

10 (Fr.) Tüyler ürpertici ve korkunç. (ç.n.)

Lenobia, "Tüyler ürpertici... Korkunç..." diye tekrarlayıp duruyordu. Ardından annesinin tespihini tutup kendini bildi bileli, annesinin hep yaptığı gibi, "Kutsal Meryem, sen ki lütuflarla dolusun, Yüce Efendimiz seninle, sen kadınlar arasında kutsanansın..." diye tekrarlıyordu. Ta ki hizmetkârların fısıltı sesleri annesinin sesinin anısında boğulana dek.

Üçüncü sabah liman şehri Le Havre'a ulaştılar ve kısacık bir an için yağmur durdu ve pus aralandı. Balık ve deniz kokusu her şeye sinmişti. Sürücü nihayet durup Lenobia arabadan rıhtıma inince canlı, serin bir esinti son bulutları da kovaladı; güneş, körfeze demir atmış, huzursuzca kıpırdanan, gösterişli boyalı bir firkateynin üstünde hoş geldin dercesine parlıyordu.

Lenobia gemiye hayranlıkla baktı. Gövdeye boydan boya, Lenobia'ya çiçek ve sarmaşıkları anımsatan, altın rengi bir işlemeyle süslenmiş mavi bir şerit çekilmişti. Gövdenin diğer kısımlarında, tıpkı güvertede olduğu gibi, turuncu, siyah ve sarı süslemeler görebiliyordu. Tam karşısındaysa geminin baş süsü olarak elbisesi, oyulmuş ve donup kalmış bir rüzgârda hararetle uçuşan, kollarını açmış bir tanrıça figürü duruyordu. Savaşa gider gibi miğferliydi. Lenobia nedenini bilmiyordu ama tanrıçanın görüntüsü nefesinin kesilmesine ve kalbinin titremesine neden olmuştu.

"*Mademoiselle d'Auvergne? Mademoiselle? Excusez-moi, êtes vous Cecile Marson de La Tour d'Auvergne?*"[11]

Rahibenin kahverengi elbisesinin rüzgârda çırpınışı, Lenobia'nın dikkatini, sözleri tamamen anlaşılabilir hale gelmeden çekmişti. Ben Cecile miyim? Lenobia rahibenin ona rıhtımın karşı tarafından seslendiğini ve cevap alamayınca zengin kılıklı bir grup genç kadının arasından sıyrılıp yüzünde sesindeki kadar bariz bir endişeyle ona yaklaştığını irkilerek fark etti.

Lenobia zihninde tam olarak oluşan ilk düşünceyi yumurtlayıverdi. "Çok... Çok güzel."

Rahibe gülümsedi. "Öyle. Ve siz Cecile Marson de La Tour d'Auvergne'seniz, güzel olmanın ötesine geçtiğini de biliyor olmalısınız. Sizi yepyeni bir hayata o taşıyacak."

Lenobia derin bir nefes aldı ve annesinin tespihinin basıncını hissetmek için elini göğsüne bastırarak, "Evet, ben Cecile Marson de La Tour d'Auvergne'im," dedi.

"Ah, çok memnun oldum. Ben de Rahibe Marie Madeleine Hachard'ım ve siz, matmazellerin sonuncususunuz. Siz de geldiğinize göre, artık gemiye binebiliriz." Rahibenin kahverengi gözleri çok nazikti. "Buraya varışınızla güneşi de getirmeniz, sizce de iyiye işaret değil mi?"

---

11 (Fr.) "Matmazel d'Auvergne? Matmazel, affedersiniz, siz Cecile Marson de La Tour d'Auvergne misiniz?" (ç.n.)

"Öyle olduğunu umarım, Rahibe Mary Madeleine," dedi genç kadın ve cübbesinin eteklerini savurarak gözlerini dikmiş halde onları bekleyen kızların yanına dönen rahibeye yetişmek için adımlarını sıklaştırdı.

"Matmazel d'Auvergne de geldiğine göre artık hepimiz buradayız." Rahibe, kızlar grubuna kaçamak bakışlar atmaktan başka bir şey yapmadan dikilen liman işçilerine buyurur gibi bir el hareketi yaptı. "*Allons-y*![12] Bizi *Minerva*'ya bindirin ve bunu yaparken dikkatli ve hızlı olun. Komodor Cornwallis metcezirle yelken açmak için sabırsızlanıyor." Adamlar rahibenin emrini yerine getirmek ve onları gemiye götürecek bir sandal hazırlamak için oradan oraya koştururken, rahibe tekrar kızlara döndü. Elini şöyle bir sallayarak, "Matmazeller, haydi, geleceğimize adım atalım," dedi.

Lenobia kızların yüzlerini hızla tararken hiçbirinin tanıdık gelmemesi umuduyla nefesini tutarak gruba katıldı. Gördüğü tek şey korkulu yüz ifadelerinin benzerliği olunca uzun, titrek bir oh çekti. Buna rağmen, kasten grup dışında kaldı ve bakışlarını ve dikkatini gemiye ve onları gemiye ulaştıracak sandala odakladı.

"*Bonjour, Cecile.*" On üç yaşından büyük görünmeyen bir kız, yumuşak ve utangaç bir sesle konuşmuştu. "*Je m'appelle Simonette LaVigne.*"[13]

---

12 (Fr.) Haydi! (ç.n.)

13 (Fr.) "Günaydın, Cecile. Adım Simonette LaVigne." (ç.n.)

Lenobia gülümsemeye gayret ederek, "*Bonjour*," dedi.

Kız ona iyice sokuldu. "Çok ama çok korkuyor musun?"

Lenobia kızı süzdü. Omuzlarına kıvrım kıvrım dökülen uzun, koyu renk saçları ve taze krema rengi, pürüzsüz, saf yüzü ve yanaklarındaki iki parlak pembe noktanın süslediği teniyle çok güzeldi. Lenobia onun ödünün koptuğunu fark etti.

Gruptaki diğer kızlara, bu kez onları gerçekten görerek baktı. Hepsi çekici, iyi giyimli ve onunla aynı yaşlardaydı. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ve titriyorlardı. Birkaçı usul usul ağlıyordu. Ufak tefek sarışınlarından biri, kalın altın bir zincirin ucunda boynunda asılı duran pırlanta kakmalı haçı sımsıkı tutarak hiç durmadan başını sallıyordu. Lenobia, *hepsi korkuyor*, diye düşündü.

Simonette'e gülümsedi ve bu kez suratını çarpıtmaktan daha fazlasını başarabildi. Hissettiğinden çok daha güçlü çıkan bir sesle, "Hayır, korkmuyorum," dedi. "Geminin güzel olduğunu düşünüyorum."

Ufak tefek, titrek sarışın, "Ama... ben... ben... yüzme bilmiyorum..." diye kekeledi.

Yüzmek mi? Ben bir sahtekâr olduğumun keşfedilmesinden, annemi tekrar görmemekten ve yabancı bir diyarda hayatla yüzleşmekten korkuyorum. Bu kız nasıl olur da yüzmekten korkabilir? Lenobia'nın ağzından kaçan kahkaha, Rahibe Marie Madeleine gibi, diğer kızların da dikkatini çekti.

Kız, "Bana mı gülüyorsunuz, matmazel?" diye sordu.

Lenobia boğazını temizledi ve "Hayır, elbette değil," dedi. "Ben sadece hepimiz Yeni Dünya'ya yüzmeye çalışsak ne kadar komik görünürdük onu düşünüyordum. Suda süzülen çiçeklere benzerdik." Lenobia bu kez biraz daha az isterik bir kahkahayla güldü. "Bizi bu heybetli geminin götürmesi kesinlikle daha iyi."

"Bu yüzme lakırdısı da nedir?" dedi Rahibe Marie Madeleine. "Hiçbirimizin yüzme bilmesine gerek yok. Matmazel Cecile bu fikre gülmekte haklıydı." Rahibe, denizcilerin kızların sandala binmesini sabırsızlıkla beklediği rıhtım kıyısına yürüdü. "Şimdi, gelin bakalım. *Minerva*'nın yola koyulması için kamaralarımıza yerleşmemiz gerekiyor." Rahibe Marie Madeleine arkasına bile bakmadan, en yakındaki denizcinin elini tuttu ve beceriksiz ama hevesli bir adımla, suyun üstünde süzülen sandala geçti. Kızların hiçbirinin arkasından gelmediğini ancak oturup kabarık kahverengi elbisesini düzeltirken fark etti.

Lenobia matmazellerin birkaçının bir adım geri çekildiğini ve gözyaşlarının grubun içinde salgın bir hastalık gibi yayıldığını fark etti.

Lenobia kararlı bir tavırla kendine, *bu annemden ayrılmak kadar korkunç değil*, dedi. *Umursamaz bir baronun gayrimeşru kızı olmak kadar ürkütücü de değil.* Lenobia tereddüdü bir kenara bırakıp rıhtımın kıyısına yürüdü. Hizmetkârların ona yardım etmek için orada olmasına alışkınmış gibi elini uzattı ve gözü-

pekliğini yeniden düşünme fırsatı bulamadan kendini küçük sandalda, Rahibe Mary Madeleine'in yanındaki yerini alırken buldu. Rahibe uzandı ve elini kısa bir an için ama sıkıca tuttu.

"Gayet iyi iş çıkardın," dedi Rahibe.

Lenobia çenesini dikleştirdi ve Simonette'in gözlerine bakarak, "Haydi, küçük çiçek!" dedi. "Korkulacak bir şey yok."

"*Oui*!" dedi Simonette ve eteklerini toplayarak denizcinin uzattığı eli tutmak için öne doğru hamle yaptı. "Sen yapabildiysen, ben de yaparım."

Direniş böylece kırılmış oldu. Kısa süre içinde, kızların tamamı sandala biniyordu. Grubun güveni tazelenip korkuları buharlaşırken, gözyaşları gülümsemelere dönüştü. Geriye rahatlamış iç çekişler ve hatta bir miktar tedirgin kahkaha kaldı.

Lenobia kendi gülümsemesinin samimiyetsizlikten, dürüst hazza ne zaman dönüştüğünden emin değildi ama son kız da sandala geçerken, göğsündeki gerilimin, kalbindeki acı dayanabilir bir hal alabilirmiş gibi gevşediğini hissetti.

Yaldızlı bir araba rıhtımda durup içinden uzun boylu, mor cübbeli bir adam indiğinde, denizciler sandalı gemiye neredeyse ulaştırmışlardı. Simonette neredeyse on altı yaşında olmasına rağmen, okyanusu daha önce hiç görmediği ve belki de biraz fazla heyecanlı olduğu konusunda gevezelik ediyordu. Cübbeli adam rıhtımın kıyısına geldi ve bir kız grubuna, bir de bekleyen

gemiye baktı. Duruşundan, yüzündeki karanlık ifadeye kadar her şeyi, öfkeli, saldırgan ve tanıdıktı. Mide bulandıracak kadar tanıdık.

Lenobia adama gittikçe artan bir hayret ve hoşnutsuzlukla bakıyordu. *Hayır, lütfen. Lütfen o olmasın.*

"Yüzü beni ürkütüyor," dedi Simonette usulca. O da gözlerini uzak rıhtımdaki adama dikmişti.

Rahibe Marie Madeleine, kızın elini güven vermek ister gibi sıvazlayarak, "Daha bu sabah Saint Louis Katedrali'ne yeni bir piskopos atandığını öğrendim," dedi. "O olmalı." Rahibe, Simonette'e kibarca gülümsedi. "Ondan korkman için hiçbir neden yok. Bizimle seyahat etmesi bir lütuf."

Rahibe korkusunu doğrulamadan önce cevabı biliyor olmasına rağmen, Lenobia, "Hangi bölgeden olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Şey, evet, Cecile. Charles de Beaumont, Évreux Piskoposu'dur. Onu tanımadın mı? Sanırım Évreux evine hayli yakın, öyle değil mi?"

Lenobia kusacakmış gibi hissederek, "Evet, Rahibe," dedi. "Evet, öyle."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lenobia, *Minerva*'ya bindiği anda, kenarları kürkle çevrelenmiş pelerinin başlığını kafasına geçirdi. Parlak renklere boyanmış güvertenin ve un sandıklarından, tuz çuvallarına, tuzlanmış et varillerinden, gemiye yüklenen atlara kadar her şeyin yaydığı kıpır kıpır enerjinin dikkatini dağıtmaması için çaba harcayarak çenesini iyice eğdi ve ortadan kaybolmaya çalıştı. *Atlar! Bizimle atlar da mı gelecek?* Etrafına bakmak ve her şeyi görmek istiyordu ama sandal Évreux Piskoposu'nu almak üzere rıhtıma dönüş yolculuğuna geçmişti bile. *Aşağı inmeliyim. Piskoposun beni görmesine izin veremem. Her şeyden önemlisi, cesur olmalıyım... cesur olmalıyım... cesur olmalıyım...*

"Cecile? İyi misin?" Lenobia'nın örtülü yüzüne bakarken Simonette'in sesi o kadar endişeli çıkmıştı ki Rahibe Marie Madeleine'in dikkatini çekti.

"Matmazel Cecile, siz..."

Lenobia yumuşak bir sesle konuşmaya ve üzerine daha fazla dikkat çekmemeye gayret ederek rahibenin sözünü kesti. "Biraz hasta hissediyorum, rahibe."

"Elbette! Böyle olur. Bazı insanlar güverteye adım attıkları andan itibaren hastalanırlar." Uzun ve kararlı adımlarla onlara doğru yaklaşan adamın geniş bir göğsü, koyu mavi ceketi ve sırma apoletleriyle tezat oluşturan, kırmızı, etli bir yüzü vardı. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama tepkiniz, seyahat boyunca gidişatınızın nasıl olacağı konusunda kötü haber demek. Her ne kadar denize yolcularımı kayıp vermiş olsam da, deniz tutması yüzünden kimseyi kaybetmediğimi söyleyebilirim."

Piskoposun gemiye her an biraz daha fazla yaklaştığının fazlasıyla farkında olan Lenobia çabucak, "Sa... sanırım, aşağı inersem daha iyi olacağım," dedi.

Rahibe Marie Madeleine, "Ah, zavallı Cecile," diye mırıldandı. Ardından, "Kızlar, kaptanımız komodor William Cornwallis," diye ekledi. "O büyük bir vatanseverdir ve uzun seyahatimiz boyunca güvende olmamızı sağlayacak."

"Çok naziksiniz, iyi rahibe." Komodor yakında duran, sade giyimli genç bir meleze işaret etti. "Martin, bayanlara kamaralarını göster."

"*Merci beaucoup*, komodor," dedi Rahibe Marie Madeleine.

"Hepinizi bu akşam, yemekte görmeyi umuyorum." İri yarı adam, Lenobia'ya göz kırptı. "En azından katılmaya midesi müsaade edenleri. İzninizle, hanımlar." Komodor, beceriksiz hareketlerle büyük bir sandıkla debelenen bir grup mürettebata bağırarak uzaklaştı.

"Matmazeller, madam. Beni takip ederseniz," dedi Martin.

Lenobia, onları hızlı ve çevik hareketlerle güvertenin arka tarafında kalan bir kapıya ve oradan sağa ve sola ayrılan, bir o kadar dar bir koridora inen hayli tehlikeli basamaklara yönlendiren Martin'in geniş omuzlu cüssesinin arkasında ilk sıraya geçti. Martin çenesiyle sol tarafı işaret edince Lenobia onun güçlü ve genç profiline dair anlık bir görüntü yakaladı. "Mürettebatın kamaraları bu tarafta." O konuşurken çenesinin işaret ettiği yönden gürültülü bir şangırtı ve tiz bir çığlık yükseldi.

Lenobia, ona bir an için sessiz ve görünmez kalmayı unutturan ve tanıdık gelen, canı sıkkın at sesleri karşısında kaşlarını kaldırarak, "Mürettebat mı?" diye sormaktan kendini alamadı.

Martin ona baktı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sıradışı, açık zeytin rengine çalan gözleri ışıldadı. Lenobia bu ışıltının nedeninin muziplik mi haylazlık mı yoksa alay mı olduğundan emin olamamıştı. "Mürettebatın kamaralarının altındaki ambarda, yük bölümü var. Yük bölümünde de Vincent Rillieux'nün arabası için satın aldığı bir çift kır var."

"Kır mı?" Simonette bu soruyu sorarken uzun koridora değil, açık bir merakla Martine bakıyordu.

"Atlar," dedi Lenobia.

Martin, "Percheron'lar. Aynı renk bir çift beygir," diye düzeltti. Sağa dönmeden ve yürürken konuşmasını sürdürmeden önce Lenobia'ya onu şaşırtan bir samimiyetle bakarak, "Dev gibi hayvanlar. Hanımefendilere uygun değiller. Yük bölümü karanlık ve rutubetlidir. Hanımefendiler ve beyefendiler için uygun bir yer değil," dedi. "Sizin kamaralarınız bu tarafta. Paylaşacağınız dört oda var. Komodor ve diğer erkek yolcular üstünüzde olacaklar."

Simonette kolunu Lenobia'nınkine geçirdi ve telaşla fısıldadı. "Daha önce bir melez görmemiştim. Acaba hepsi bunun kadar yakışıklı mıdır?"

Martin dar koridorun sağ tarafına açılan ilk odanın önünde dururken, Lenobia kızı susturdu. "Şişşt."

"İşte burası. Teşekkürler, Martin." Rahibe Marie Madeleine onlara yetişmişti. Melezi gönderirken, Simonette'e ters ters baktı.

Martin, rahibeyi selamlayıp koridorda uzaklaşmadan önce, "Evet, rahibe," dedi.

Rahibe Marie Madeleine, "Affedersin, Martin. Amiral'le yemeğimizi nerede ve saat kaçta yiyeceğiz?" diye sordu.

Martin cevap verirken duraksadı. "Yemeğinizi her akşam Amiral'in masasında, saat yedide yiyeceksiniz. Tam vaktinde,

madam. Komodor resmî kılıkta ısrarcıdır. Diğer öğünler size getirilecek." Martin'in sesi aksileşse de, bakışları kendisine yönelince Lenobia, ifadesinin sert bir ruh halinden ziyade, utangaç bir merakla dolu olduğunu düşündü.

Genç kız, "Komodorun akşam yemeğinde tek misafir biz mi olacağız?" diye sordu.

Rahibe Marie Madeleine çabucak, "Elbette davetine piskoposu da dâhil edecektir," diye yanıtladı.

Martin koridorda gözden kaybolmadan önce, "*Ah, oui*," diye doğruladı. "Piskopos da katılacak. Ayrıca ayin de yapacak. Amiral de tıpkı mürettebat gibi, sıkı bir Katoliktir," dedi.

Lenobia'nın bu kez hasta rolü yapmasına gerek kalmamıştı.

Lenobia, "Hayır, hayır. Lütfen bensiz gidin. Biraz ekmek, peynir ve sulandırılmış şaraptan başka bir ihtiyacım yok," diyerek Rahibe Marie Madeleine'i ikna etmeye çalışıyordu.

"Matmazel Cecile, komodor ve piskoposun yanında olmak size iyi gelmez mi?" Rahibe hepsi giyinmiş ve komodorun masasındaki ilk akşam yemeğine katılmak için can atan diğer kızlarla birlikte kapıda duraksarken kaşlarını çattı.

"Hayır!" Lenobia, piskoposun onu tanıması halinde neler olabileceğini düşününce yüzünün bembeyaz kesildiğini biliyordu. Hafifçe öğürdü ve kusmamak için kendini zor tutar gibi, elini ağzına bastırdı. "Yemek fikrine bile tahammülüm yok. Yemek için kendimi zorlarsam sonunda utanç duyacağımdan eminim."

Rahibe Marie Madeleine derin bir iç çekti. "Pekâlâ. Bu akşam istirahat edin. Size biraz ekmek ve peynir getiririm."

"Teşekkürler, Rahibe."

Rahibe Marie Madeleine kapıyı arkasından kapatmadan önce Simonette, "Yarın kendine geleceğinden eminim," diye seslendi.

Lenobia tuttuğu nefesini bıraktı ve pelerinin başlığını gümüşi sarılıktaki saçlarının üzerine indirdi. Tek başına geçireceği kıymetli zamanının tek bir anını bile ziyan etmeyerek üzerinde altın harflerle CECILE MARSON DE LA TOUR D'AUVERGNE yazılı büyük sandığı, odanın uzak ucuna, kendine seçtiği şiltenin yanına çekti. Sandığı lombarlardan birinin yanına çekip üzerine

tırmandı, camı kapalı tutan küçük, pirinç kancayı çekti ve serin, nemli havayı derin derin soludu.

Kalın sandık boyunu pencereden dışarısını görebileceği kadar uzatmıştı. Lenobia hayranlıkla denizin sonsuz enginliğine baktı. Vakit alacakaranlığı geçmişti ama uçsuz bucaksız gökyüzünde hâlâ dalgaları aydınlatacak kadar ışık vardı. Lenobia hiç gece vakti okyanus kadar büyüleyici bir şey gördüğünü sanmıyordu. Bedeni, geminin hareketiyle zarafetle sallanıyordu. Hasta mıydı? Kesinlikle hayır!

Okyanusa ve geceye doğru, "Ama hastaymış gibi yapacağım," diye fısıldadı. "Yolculuğun sekiz haftası boyunca rol yapmam gerekse bile."

Sekiz hafta! Düşüncesi bile korkunçtu. Hiç durmadan gevezelik eden Simonette, sekiz koca hafta boyunca bu gemide olacaklarına inanmanın ne kadar güç olduğu yorumunu yapınca Lenobia şaşkınlıkla iç geçirmişti. Rahibe Marie Madeleine ona tuhaf bir bakış atınca Lenobia iç çekişinin arkasına bir inleme ekleyerek midesini kavramıştı.

"Daha dikkatli olmalıyım," dedi kendi kendine. "Elbette, gerçek Cecile yolculuğun sekiz hafta süreceğini bilirdi. Daha akıllı ve daha cesur olmalı ve daha önemlisi, piskopostan uzak durmalıyım."

Küçük pencereyi istemeye istemeye kapattı, aşağı indi ve sandığı açtı. Pahalı ipekler ve dantellerin arasında bir gecelik

bulmak için uzanınca ışıltılı yığının üstünde, katlanmış bir kâğıt parçası buldu. Annesinin dikkat çekici el yazısıyla *Cecile* adı yazılmıştı. Mektubu açıp okurken, Lenobia'nın eli sadece biraz titredi.

Kızım,

Silegne Dükü'nün en küçük oğlu Thinton de Silegne'le nişanlısın. New Orleans'ın kuzeyinde, bir günlük mesafede büyük bir plantasyonu var. İyi biri mi yakışıklı mı bilmiyorum ama genç ve zengin olduğundan ve iyi bir aileden geldiğinden eminim. Her gün doğuşunda, mutluluğu bulman ve evlatlarının senin gibi cesur bir anneye sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını bilmeleri için dua edeceğim.

Annen

Lenobia gözlerini yumdu, yanaklarındaki yaşları silerken, annesinin mektubunu göğsüne bastırdı. Bu, her şeyin iyi gideceğinin işaretiydi. Piskoposun olduğu yere bir günlük mesafede yaşayan bir adamla evlenecekti. Zengin birinin büyük çiftliğinde herhalde küçük de olsa bir şapel olurdu. Eğer yoksa Lenobia olması için

elinden geleni yapacaktı. Tek yapması gereken, New Orleans'tan ayrılana kadar foyasının meydana çıkmasından kaçınmaktı.

Kendi kendine, *o kadar da zor olmasa gerek*, dedi. *Son iki yıldır, erkeklerin delici bakışlarından uzak duruyorum. Mukayese edilince sekiz haftanın lafı bile olmaz.*

Çok sonraları, Lenobia kendine o kader yolculuğunu hatırlama izni verdiğinde, zamanın acayipliğini ve sekiz haftanın nasıl bambaşka hızlarda geçebildiğini düşünecekti.

İlk iki gün bitmek bilmemişti. Rahibe Marie Madeleine başından ayrılmıyor, onu bir şeyler yemeğe ikna etmeye çalışıyordu. Bu tam bir işkenceydi çünkü Lenobia açlıktan ölmek üzereydi ve dişlerini iyi kalpli rahibenin ona ikram edip durduğu bisküvilere ve dilimlenmiş sıcak etlere geçirmek istiyordu. Oysa yanakları ısınana ve başı dönene kadar sulandırılmış şarap içmekle ve birazcık sert ekmek çiğnemekle yetinmişti.

Üçüncü gün, şafak söktükten hemen sonra, gayet sakin olan okyanus fikir değiştirdi ve *Minerva*'yı bir dal parçası misali öne arkaya atan öfkeli, gri bir varlığa dönüştü. Komodor odalarına kadar gelerek onları kasırganın nispeten hafif olduğu ve aslında, şans eseri, gemiyi New Orleans'a doğru yılın bu zamanı için alışılandan çok daha büyük bir süratle ittiği konusunda temin etti.

Lenobia buna sevinmişti ancak zorlu denizlerin, zavallı ve talihsiz piskopos da dâhil, gemideki arkadaşlarının yarısından fazlasının şiddetle hastalanarak kamaralarına hapsolmasına neden olmasının daha büyük bir şans olduğunu düşündü. Lenobia bu kadar hastalığın rahatlamasına neden olduğu için kendini suçlu hissetse de durumun sonraki on günü onun için kolaylaştırdığı kesindi. Hem deniz yeniden durulduğunda, Lenobia'nın kendi başına kalma tercihi artık yerleşik bir düzene dönüşmüştü. Simonette'in ara ara yaşanan bastırılamaz gevezelik patlamaları dışında, diğer kızlar Lenobia'yı genelde kendi haline bırakıyorlardı.

Lenobia ilk başta yalnızlık çekeceğini sanmıştı. Annesini fena halde özlüyordu ama yalnızlıktan ve düşünceleriyle baş başa kaldığı zamanlardan aldığı keyif, onun için sürpriz oldu. Aslında sırrı ortaya çıkana kadar Lenobia mutluluğu bulmuştu. Bu mutluluk üç şeye bağlıydı; gündoğumu, atlar ve onlar sayesinde rastlaştığı genç adam.

Percheron'lara giden yolu da güneşin doğuşu öncesi ve sırasındaki saatlerin ne kadar huzurlu ve özel olduklarını fark

ettiği şekilde, gemideki diğer insanların en az kullandıkları yolu bularak öğrenmişti.

Diğer kızların hiçbiri, şiltesini güneş sabah göğünde iyice yükselmeden terk etmiyordu. Her sabah ilk uyanan kadın Rahibe Marie Madeleine oluyordu. Şafağın ışıkları pembeden sarıya dönerken kalkıyor ve derhal Meryem Ana için yarattığı tapınağa gidip bir mum yakarak dua etmeye koyuluyordu. Rahibe ayrıca sabahın ilerleyen saatlerinde Meryem Ana'ya yakarmak üzere mihraba geliyor ve yatmadan önce kızlara da onunla birlikte dua etmeleri için talimat vererek Meryem'in Kısa Duası'nı okuyordu. Aslında, dindar rahibe o kadar büyük bir hararetle –gözlerini kapatarak ve tespih tanelerini sayarak– dua ediyordu ki, odaya ona yakalanmadan girip çıkmak çok kolay oluyordu.

İşte böyle başlamıştı. Lenobia'nın erkenden uyanıp gemide sessizce gezme alışkanlığı kendine yalnız kalabileceği yerler ve tahmininden çok daha büyük güzellikler bulmasını sağlamıştı. Odaya kapanıp hasta numarası yaparak piskoposa yakalanmamaya uğraşmak onu neredeyse delirtecekti. Bir sabah erkenden, Rahibe Marie Madeleine de dâhil herkes derin uykudayken şansını denemiş ve parmak uçlarında kamaradan koridora çıkmıştı. Deniz sertti ve kasırga kendini hissettiriyordu ama Lenobia ayakta durmakta hiç sıkıntı çekmemişti. *Minerva*'nın çalkalanırcasına sallanması hoşuna gidiyordu. Ayrıca kötü hava

şartlarının mürettebatın büyük kısmını kendi alanlarında tutması da işine geliyordu.

Lenobia olabildiğince kulak kabartarak bir gölgeden diğerine sığınmış ve kendini güvertenin karanlık bir köşesine atmıştı. Orada korkulukların yakınında durup temiz havayı içine çekmiş ve suya, gökyüzüne ve uçsuz bucaksız boşluğa bakmıştı. Hiçbir şey düşünmeden sadece özgürlüğü hissediyordu.

Ve sonra inanılmaz bir şey olmuştu.

Gökyüzü kömür rengi ve griden pembe, şeftali, çuha çiçeği ve safrana dönmüştü. Kristal sular bütün bu renkleri iyice canlandırıyordu ve görkemleri Lenobia'yı âdeta büyülemişti. Evet, şatodayken sık sık şafakla uyanırdı ama orada her zaman meşguldü. Oturup gökyüzünün aydınlanmasını ve güneşin uzak ufuktan sihirle yükselmesini izleyecek vakti hiç olmamıştı.

O sabahtan itibaren bu olay, Lenobia'nın kendi dinî ritüelinin parçası oldu ve Lenobia da kendine göre, en az Rahibe Marie Madeleine kadar dindardı. Her şafak vakti çaktırmadan güverteye çıkıyor, kendine kuytu bir köşe bulup gökyüzünün güneşi kucaklamasını izliyordu.

Ayrıca bunu yaparken gördüğü bu güzellik için şükrediyordu. Elinde annesinin tespihiyle bir sonraki şafağı da güven içinde ve sırrı ortaya dökülmeden izleyebilmek için dua ediyordu. Uyanan mürettebatın sesleri onu aşağıya döndürene kadar, cesaret

edebildiğince güvertede kalıyor ve paylaştıkları odaya süzülüp hasta, narin, yalnızlığı seven kız rolüne bürünüyordu.

Lenobia üçüncü şafağını seyredip odasının artık tanıdık gelen yoluna dönerken, önce atları sonra onu buldu. Merdivenli koridorlarına girmek üzereyken, aşağıdan gelen adamların seslerini duymuştu; seslerden birinin –en aksi olanın– piskoposa ait olduğundan emindi. Tepkisi hızlı oldu. Eteklerini kaldırdı ve elinden geldiğince hızlı ve sessiz, aksi istikamete koştu. Gölgeden gölgeye sekerek seslerden uzaklaştı. Bir asma merdiven gibi aşağıya uzanan dik ve dar basamaklara açılan kemerli geçidi bulunca duraksamadı. En aşağı inene kadar hiç durmadı.

Lenobia onları görmeden, kokuyu duydu. At, saman ve gübre kokusu rahatlatıcı olduğu kadar, tanıdıktı da. Büyük ihtimalle bir an duraksamış olması gerekirdi; diğer kızların atlara bir saniyeden daha uzun sürecek bir ilgi göstermeyeceklerinden hayli emindi. Ama Lenobia diğer kızlar gibi değildi. Hayvanları –her tür hayvanı– ama en çok da atları her zaman sevmişti.

Sesleri ve kokuları, Lenobia'yı ayın dalgaları çekmesi gibi kendine çekmişti. Yukarıdaki güverteye açılan geniş dikdörtgen açıklıktan içeri şaşırtıcı miktarda ışık doluyordu. Lenobia sandıklar, çuvallar, sepetler ve variller arasından kolaylıkla geçip geçici ahırın önünde durdu. Yarım duvarların üstünden, duydukları sese doğru dönen iki çift kulak gördü.

"Ah... Şu ikisine bir bakın hele! Muhteşemsiniz!" Lenobia dikkatle hareket ederek onları ürkütebilecek saçma ve ani hareketler yapmadan yanlarına gitti. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Percheron çifti de en az onun kadar meraklı görünüyordu. Ellerini atlara uzatınca ikisi de avuçlarını kokladı. Lenobia, küçük bir kız gibi kıkırdayarak hayvanların geniş alınlarını sıvazladı, yumuşak burunlarını öptü.

Lenobia'ya gerçeği fark ettiren de bu kıkırtı oldu. Gerçek bir mutluluk hissediyordu. Ve bu, bir daha gerçekten hissedebileceğine asla inanmadığı bir şeydi. Ah, bir baronun meşru kızı olmanın sağlayacağı hayatı yaşamanın tatmin ve güvenliğini elbette hissedecekti. Cecile'in yerine evlenmesine karar verilmiş Thinton de Silegnee karşı aşk değilse de hoşnutluk hissedebileceğini umuyordu. Ya mutluluk? Lenobia mutluluk hissetmeyi hiç beklemiyordu.

Atlardan biri elbisesinin kolundaki danteli dudaklarının arasına alıp çekince Lenobia gülümsedi. "Atlar ve mutluluk birlikte geliyor," dedi beygire.

Bu beklenmedik mutluluğu hissederek iki Percheron'un arasında dururken, siyah ve beyaz renkli, iri bir kedi yakındaki bir sandığın üstünden atladı ve bir gümbürtü eşliğinde ayaklarının dibine indi.

Lenobia da, atlar da irkildi. Atlar boyunlarını kaldırarak kediyi temkinle süzdü.

"Biliyorum," dedi Lenobia. "Size katılıyorum. Bu, gördüğüm en büyük kedi."

Kedi işareti almış gibi sırtüstü yuvarlandı, kafasını büktü ve masum yeşil gözlerini kırpıştırarak tuhaf ve alçak bir mırrrr sesi çıkardı.

Lenobia beygirlere baktı. Beygirler de ona bakıyorlardı. Genç kız omuz silkti ve "*Oui*, görünüşe bakılırsa, karnının okşanmasını istiyor," dedi. Gülümseyerek aşağı uzandı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Lenobia elini geri çekerken donakaldı. Adam gölgelerin arasından çıkarken, kalbi deli gibi çarpan Lenobia kendini kapana kısılmış ve suçlu hissetti. Sadece birkaç gün önce onlara kamaralarını gösteren melez Martin'i tanıyınca rahat bir nefes aldı ve daha az suçlu ve daha hanımefendi bir görüntü takınmaya gayret etti.

"Bu kızın, karnının okşanması ister gibi bir hali var," dedi.

Martin çarpık bir gülümsemeyle, "O erkek," diye düzeltti. "Odysseus en sevdiği numarayı sizin üstünüzde deniyor, matmazel." Genç adam yakındaki bir yonca balyasından uzun bir saman parçası çekip kedinin şişkin karnına sürttü. Odysseus hemen samanın üstüne kapandı ve yakaladığı gibi koparak yük bölmesinin derinliklerinde gözden kayboldu. "Bu onun oyunudur. İnsanı baştan çıkarmak için zararsız görünür ve saldırıya geçer."

"Gerçekten kötü huylu mu?"

Martin geniş omuzlarını silkti. "Sanırım kötü huylu değil, sadece yaramaz. Ama ben ne bilirim ki? Ben eğitimli bir centilmen ya da bir hanımefendi değilim."

Lenobia hiç düşünmeden, "Ben de değilim!" diyecekti. Neyse ki Martin, "Matmazel, burası bir hanımefendi için uygun bir yer değil," diyerek sözlerini sürdürdü. "Kıyafetlerinizi kirletecek ve saçınızı bozacaksınız." Lenobia, her ne kadar saygılı ve uygun bir tavırla konuşsa da Martin'in bakışlarında ve ses tonunda baştan savıcı ve üstünlük taslayıcı bir şey olduğunu düşündü ve bu canını sıktı. Bunun nedeni sözüm ona daha üst sınıftan olması değildi. Lenobia başkalarını küçümseyen ve çok çalışmak nedir bilmeyen o zengin, şımarık ve züppe matmazellerden biri olmadığı için önemsemişti. O, Cecile Marson de La Tour d'Auvergne değildi.

Gözlerini kıstı. "Atları severim." Sözünü vurgulamak için atların arasına döndü ve boyunlarını okşadı. "Ayrıca, afacan olanlar da dâhil, kedileri severim. Kıyafetlerimin kirlenmesi ve saçımın bozulması da umurumda değil."

Lenobia, genç adamın anlamlı yeşil gözlerinde şaşkınlık gördü ama Martin cevap veremeden, yukarıdan erkek sesleri yükseldi.

"Geri dönmeliyim." Lenobia tam, "Piskopos beni yakalamamalı," diyecekken son anda durdu ve telaşla, "gemide dola-

şırken yakalanmamalıyım," diye toparladı. "Kamaramda olmam gerekirdi. Pek iyi değildim."

"Hatırlıyorum," dedi Martin. "Gemiye adım attığınız andan itibaren hasta gibiydiniz. Bugün deniz hayli zorlu olmasına rağmen o kadar kötü görünmüyorsunuz."

"Etrafı dolaşmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor ama Rahibe Marie Madeleine bunu pek uygun bulmuyor." Aslında iyi kalpli rahibe bunu tam olarak telaffuz etmemişti. Etmesine de gerek yoktu. Bütün kızlar oturup nakış işlemekle, dedikodu yapmakla ve onlarla birlikte yolculuk eden kıymetli iki küçük piyanoyu çalmakla yetiniyorlardı. Hiçbiri büyük gemiyi keşfetmeye ilgi göstermemişti.

"Rahibe güçlü bir kadın. Sanırım komodor bile ondan biraz çekiniyor," dedi Martin.

"Biliyorum, biliyorum ama şey... Ben... Geminin geri kalan kısımlarını görmek hoşuma gidiyor." Lenobia kendini tamamen ele vermeyecek doğru kelimeleri bulmak için çaba harcıyordu.

Martin başıyla onayladı. "Diğer matmazeller kamaralarından neredeyse hiç çıkmıyorlar. Bazılarımız onların *fille à casquette*[14], sandık kızları olduklarını düşünüyoruz." İfadeyi önce Fransızca, ardından İngilizce söylerken, ürkütücü bir şekilde annesinin, Lenobia'nın şatodan ayrıldığı günkü yorumunu anımsatmıştı.

14 (Fr.) Evlendirilme amacıyla, Fransa'dan Louisiana'daki Fransız kolonilerine götürülen genç kızlar için kullanılan ifade. (ç.n.)

Martin başını yana eğdi ve abartılı bir odaklanmayla çenesini sıvazlayarak Lenobia'yı süzdü. "Ama siz pek sandık kızına benzemiyorsunuz."

"*Exactement*![15] Size söylemeye çalıştığım da bu. Ben diğer kızlar gibi değilim." Erkek sesleri gittikçe yaklaşırken, Lenobia her iki beygiri okşayıp vedalaştı, korkusunu yutup genç adama döndü. "Lütfen, Martin, bana şuradan geçmeden nasıl geri dönebileceğimi gösterebilir misiniz?" Aşağı indiği demir merdiveni işaret ediyordu. "Ve elbette güverteyi boydan boya geçmek zorunda kalmadan."

"*Oui*," derken Martin pek tereddüt etmemişti.

"Ve burada olduğumu kimseye söylemeyeceğinize söz verir misiniz? Lütfen?"

Martin, "*Oui*," diye tekrarladı. "*Allons-y*."

Martin onu geminin alt kısmında boylu boyunca uzanan yük dağlarının arasında kıvrılan yola yönlendirdi. Sonunda daha geniş, kolay ulaşılabilen bir girişe ulaştılar. Martin, "Buradan yukarı," diye tarif etti. "Durmadan çıkın. Sizi kamaranızın olduğu koridora ulaştıracak."

"Mürettebatın kamaralarının önünden de geçiyor, değil mi?"

"Geçiyor. Ancak adamları görürseniz, başınızı dik tutun." Martin kendi çenesini kaldırdı. "Ve onlara bana atları, kedileri

15 (Fr.) Kesinlikle. (ç.n.)

ve yaramazlığı sevdiğinizi söylerken baktığınız gibi bakın. O zaman sizi rahatsız etmezler."

"Teşekkürler, Martin! Çok teşekkürler," dedi Lenobia.

"Size neden yardım ettiğimi biliyor musunuz?"

Martin'in sorusu, Lenobia'nın ona meraklı gözlerle bakmasına neden oldu. "Sanırım iyi kalpli bir adam olduğunuz için."

Martin kafasını salladı. "Hayır, siz benden yardım isteyecek kadar cesur olduğunuz için."

Lenobia'nın dudaklarından firar eden kıkırtı neredeyse isterikti. "Cesur mu? Hayır, ben her şeyden korkarım!"

Martin gülümsedi. "Atlar ve kediler dışında."

Lenobia melezin gülümsemesine karşılık verirken, yanaklarının ısındığını ve midesinde kelebekler uçuştuğunu hissetti. Gülümsemesi Martin'i daha yakışıklı kılmıştı. "Evet." Lenobia nefesi kesilmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. "Atlar ve kediler dışında. Tekrar teşekkürler, Martin."

Tam kapıdan çıkacaktı ki Martin, "Atları ben yemliyorum," dedi. "Her sabah, şafaktan hemen sonra."

Lenobia yanakları hâlâ sıcacık, genç adama baktı. "Belki sizi yine görürüm."

Martin'in yeşil gözleri parladı ve hayalî bir şapkayla onu selamladı. "Belki de, *cherie*[16]. Belki de."

16 (Fr.) Tatlım, hayatım. (ç.n.)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bunu izleyen dört hafta boyunca Lenobia huzur ve kaygı, mutluluk ve çaresizlik arası tuhaf hisler içindeydi. Zaman onunla oynuyordu. Kamarasında otururak alacakaranlığı, geceyi ve ardından şafak öncesinin karanlığını beklediği saatler bitmek bilmiyordu. Ancak gemi uykuya dalıp Lenobia kendi kendine dayattığı hapishanenin sınırları dışına süzülebildiğinde, o birkaç saat onu nefessiz ve daha fazlasına duyduğu hasretle bırakarak su gibi akıp gidiyordu.

Gemiyi kolaçan ediyor ve tuzlu su ile özgürlüğü içine çekerken güneşin ufuktan ihtişamla yükselişini izliyor, ardından onu güvertenin altında bekleyen neşeye koşuyordu.

Bir süre için kendini onu bu kadar mutlu eden, yük bölmesine koşmaya heveslendiren ve vakit çok hızlı akıp gemi uyanırken kamarasına dönmek zorunda kalınca çok üzülmesine neden olan tek şeyin atlar olduğuna inandırdı.

Martin'in geniş omuzlarıyla, gülümsemesiyle, zeytin yeşili gözlerindeki kıvılcımlarla, Lenobia'ya takılıp onu güldürmesiyle bir ilgisi olamazdı.

Lenobia'nın geri geldiği ilk sabah, "Bu beygirler onlara getirdiğin ekmeği yemez," diye kıkırdamıştı. "O şeyi kimse yemez."

Lenobia kaşlarını çatmıştı. "Yiyecekler çünkü çok tuzlu. Atlar tuzlu şeyleri sever." Lenobia sert ekmeği tutan avuçlarını atlara uzatmıştı. Atlar ekmeği koklamış ve bu kadar büyük hayvanlardan beklenmeyecek bir hassasiyetle alıp kafalarını sallayarak Lenobia'yı da Martin'i de güldüren ifadelerle yemişlerdi.

"Haklıymışsınız, *cher*!" demişti Martin. "Senin gibi bir hanımefendi, atların neyi seveceğini nereden biliyor?"

Lenobia kaçamak bir cevap vermişti. "Babamın bir sürü atı vardı. Sana atları sevdiğimi söylemiştim. Bu yüzden ahırda çok fazla zaman geçirirdim."

"Ve *père*'in[17], kızının ahırda olmasına aldırmaz mıydı?"

Lenobia bunun en azından doğru olduğunu düşünerek, "Babam nerede olduğuma dikkat etmezdi," dedi. "Ya sen? Atlarla ilgili bunca şeyi nerede öğrendin?" diyerek sohbetlerinin odağını değiştirdi.

"New Orleans'ın hemen dışında kalan Rillieux Çiftliği'nde."

17 (Fr.) Baba. (ç.n.)

"Evet, atları gönderdiğini söylediğin adam. Fransa-New Orleans arası yolu atlarıyla birlikte katetmene izin verdiğine göre, Mösyö Rillieux sana çok güveniyor olmalı."

"Güvenmeli de. Mösyö Rillieux babamdır."

"Baban mı? Ben sanmıştım ki..." Cümlesi yarıda kalırken, Lenobia yanaklarının ısındığını hissetti.

"Tenim kahverengi olduğu için babamın beyaz olamayacağını mı sandın?"

Lenobia genç adamın alınmaktan ziyade keyiflendiğini düşündü ve şansını zorlayarak aklından geçeni söyledi. "Hayır. Ebeveynlerinden birinin beyaz olması gerektiğini biliyorum. Amiral sana melez diye seslendi ve tenin gerçekten kahverengi değil. Daha açık. Daha çok kremanın içine bir miktar çikolata karışmış gibi." Lenobia içinden, teni düz beyazın asla olamayacağı kadar güzel, diye geçirirken yanaklarının tekrar alev aldığını hissetti.

"*Quadroon*, *cherie*," dedi Martin gözlerine gülümseyerek bakarak.

"*Quadroon* mu?"

"*Oui*, ben dörtte bir zenciyim. Annem, Rillieux'nün ilk *placage*'ydı. Melezdi."

"*Placage* mı? Anlamıyorum."

"Zengin beyaz erkekler, *marriage de la main gauche*'larda farklı renklerde kadınlar seçerler."

"Solak evlilikler mi?"

"Yasalara göre geçerli olmasa da, New Orleans için geçerli evlilik demek. Annem öyleydi ama doğumumdan kısa süre sonra öldü. Rillieux beni yanında tuttu ve kölelerine büyüttü."

"Sen de bir köle misin?"

"Hayır. Ben Kreolüm. Siyahi ama özgür adam. Rillieux'nün yanında çalışıyorum." Lenobia öğrendiklerini sindirmeye çalışarak ona bakmakla yetinince Martin gülümsedi ve "Madem buradasın, atların bakımında bana yardım etmek mi istersin, yoksa düzgün bir hanımefendi gibi odana kaçmak mı?" diye sordu.

Lenobia çenesini dikleştirdi. "Madem buradayım, kalıyorum. Sana yardım edeceğim."

Bunu izleyen bir saat hızla akıp gitti. Percheron'ların bakımı hayli zaman alıyordu ve Lenobia, Martin'le atlar dışında özel bir sohbete girmeden, kuyruk kesmenin artıları ve eksilerini tartışırken, hiç boş durmadı. Ancak *placage* ve *marriage de la main gauche* kavramları aklından bir an çıkmamıştı.

Lenobia ancak gitmeye hazırlanırken aklında dönüp duran soruyu Martin'e dillendirdi. "Şu *placage* olayında, kadınların seçme şansı var mı yoksa onları kim isterse onunla olmak zorunda mı kalıyorlar?"

"Birçok insan ve birçok anlaşma var, *cherie* ama görebildiğim kadarıyla, işin içinde tercih ve sevgi de yok değil."

"İyi," dedi Lenobia. "Onların adına sevindim."

Martin genç kızın gözlerine bakarak, "Senin seçme şansın yoktu, değil mi, *cher*?" dedi.

Lenobia dürüstçe, "Annemin benden istediğini yaptım," dedi ve günün sıkıcılığı boyunca üzerinde atların kokusu ve zeytin gözlerin anısını taşımak üzere, yük bölümünden ayrıldı.

Tesadüfen başlayan şey zamanla alışkanlığa ve Lenobia'nın "sadece atlar için" diyerek geçiştirdiği şeyse neşe kaynağına, bu sonu gelmez yolculuğa dayanma gücüne dönüştü. Lenobia, Martin'i görmek ve söyleyeceklerini duymak, onunla hayallerini ve hatta korkularını konuşmak için sabırsızlanıyordu. Ona açılmak –ondan hoşlanmak– ve hatta onu önemsemek gibi bir niyeti yoktu ama olmuştu işte. Nasıl önemsemezdi ki? Martin komik, akıllı ve güzeldi. Hem de çok güzel.

Beşinci gün Martin ona, "Sıskalaşıyorsun," dedi.

"Neden bahsediyorsun? Ben hep ufak tefek oldum." Lenobia beygirlerden birinin karışmış yelesini tararken durdu ve atın kavisli boynu üstünden Martine baktı. "Ben sıska değilim."

"Sıskasın, *cher*. Öylesin." Eğilip beygirin boynunun altından geçti ve birden oradaydı; Lenobia'nın yanında, sıcacık ve sert. Genç kızın bileğini nazik bir hareketle tuttu, işaret ve başparmaklarıyla kolayca sardı. "Gördün mü? Bir deri bir kemik kaldın."

Dokunuşu Lenobia'yı şok etmişti. Martin uzun boylu, kaslı ama nazikti. Hareketleri ağır, sakin, neredeyse hipnotize edici türdendi. Sanki her hareketini onu korkutmamak için kasten yapar gibiydi. Beklenmedik bir şekilde Lenobia'ya bir Percheron'u anımsatmıştı. Başparmağıyla bileğinin iç kısmını, nabzının attığı yeri okşuyordu.

Kendi sesinin, "Canım yemek yemek istemiyormuş gibi yapmam gerekiyor," diye itiraf ettiğini duydu.

"Neden, *cher*?"

"Herkesten uzak durmak benim için daha iyi. Hasta olmaksa kendimi uzak tutmak için bahane oluyor."

Martin cesurca, "Herkesten mi? Benden neden uzak durmuyorsun?" diye sordu.

Her ne kadar yüreği göğsünden fırlayıverecek biri çarpsa da, Lenobia elini Martin'in nazik tutuşundan kurtardı ve ona ters bir bakış attı. "Atlar için geliyorum, senin için değil."

"Ah, *les cheveaux*.[18] Elbette." Martin atın boynunu okşadı ama Lenobia'nın beklediği gibi gülümsememiş ya da espri yapmamıştı. Lenobia'ya sert dış görüntüsünü aşıp ta kalbinin yumuşaklığına kadar görebiliyormuş gibi bakıyordu. Başka bir şey söylemeden yakındaki bir kovada duran kaşağılardan birini ona uzattı. "En çok bunu sever."

Lenobia, "Teşekkür ederim," dedi ve kaşağıyı atın geniş vücudunda dolaştırmaya başladı.

Kısa ve rahatsızlık verici bir sessizliğin ardından, bakımını yaptığı beygirin diğer tarafından Martin'in sesi yükseldi. "Söylesene, *cherie*, bugün sana hangi hikâyeyi anlatayım? Yeni Fransa'nın siyah toprağına her ne ekersen bu *petite chevaux*'dan daha fazla büyüyeceğiyle ilgili olanı mı, yoksa güzel *placage*'ın başına sardığı eşarptaki incileri mi ya da kadınların meydanda nasıl gezdiklerini mi?"

"Kadınları anlat. *Placage*'ı," dedi Lenobia ve Martin'in hayal gücünde her ne kadar birliklerini yasallaştıramasalar da istediklerini sevme özgürlüğüne sahip muhteşem kadınların resimlerini çizmesini heyecanla dinledi. Ertesi sabah telaşla yük bölümüne gittiğinde, Martin'i atların bakımıyla uğraşırken buldu. Yulaf varillerinin yanında temiz bir bezin üstünde, iki kalın ekmek diliminin arasında peynir ve enfes kokulu, sıcak et duruyordu.

18 (Fr.) Atlar. (ç.n.)

Martin ondan tarafa bakmadan, "Ye, *cherie*," dedi. "Benim yanımda rol yapmana gerek yok."

Belki de Lenobia için bir şeylerin değiştiği ve şafak vakti atlardan çok Martin'i görmek istediğini düşünmeye başladığı sabah, o sabahtı.

Bir şeyler değişince Martin'de arkadaştan, yemek getirdiği ve ondan Yeni Fransa'yla ilgili hikâyeler anlatması için bastıran kızdan, *ma cherie*'den daha fazlası olduğuna dair işaretler aramaya başladı. Ancak bakışlarında bulduğu tek şey tanıdık bir nezaketti. Sesinde duyduğu tek şeyse sabır ve keyif. Bir iki defa daha fazlasına dair bir ışıltı yakaladığını sandı, özellikle de birlikte gülerlerken, Martin'in gözlerindeki zeytin yeşili, altınımsı kahve beneklerle ışıldar gibi göründüğünde. Ancak Lenobia ne zaman biraz uzun baksa, Martin bakışlarını kaçırıyor ve aralarındaki sessizlikler fazla büyüdüğünde, her zaman anlatacak komik bir hikâyesi oluyordu.

Bulduğu minicik huzur ve mutluluk paramparça olup dünyası patlamadan hemen önce Lenobia uyku tutmasına izin vermeyen soruyu soracak cesareti buldu. Eteklerini silkeleyerek yakınındaki beygire *a bientôt*[19] diye fısıldarken, derin bir nefes alıp, "Martin, sana sormam gereken bir soru var," dedi.

19 (Fr.) Sonra görüşürüz. (ç.n.)

Martin kaşağıları ve beygirleri temizlemek için kullandıkları paçavraları kaldırmakla meşgul, dalgın bir sesle, "Nedir, *cherie*?" diye sordu.

"Bana annen gibi kadınların, beyaz adamların eşleri gibi yaşayan siyahi kadınların hikâyelerini anlatıyorsun. Ya beyaz kadınlarla birlikte olan, teni renkli erkekler? Erkek *placage*'lar?"

Martin'in bakışları bölmenin dışından Lenobia'nınkilerle buluşunca genç kız şaşkınlığını ve neşesini gördü ve Martin'in gülerek onu küçülteceğini sandı. Ancak Martin gözlerinin içine baktı ve alaycı tepkisi yok oldu. Başını ağır ağır iki yana salladı. Sesi bitkinleşmiş, omuzları çökmüş gibiydi. "Hayır, *cherie*. Erkek *placage*'i diye bir şey yok. Teni renkli bir erkeğin, beyaz bir kadınla birlikte olabilmesinin tek yolu, Yeni Fransa'dan ayrılıp beyaz sayılmak."

"Beyaz sayılmak mı?" Lenobia kendi gözüpekliği karşısında nefessiz kalmıştı. "Yani beyazmış gibi yapmayı mı kastediyorsun?"

"*Oui*, ama ben yapmam, *cherie*." Martin kolunu uzattı. Uzun ve kaslıydı ve yukarıdaki güverteden içeri süzülen şafak sonrası ışığında, kahverenginden çok bronz görünüyordu. "Bu ten, yutturulamayacak kadar kahverengi ve ben olduğumdan daha fazlası ya da azı olabilecek bir adam değilim. Hayır, *cherie*. Kendim olarak iyiyim." Bakışları kenetlendi ve Lenobia dilemeye başladıklarını tek bir bakışla anlatmaya çalıştı. "Gri gözlerinde bir fırtına görüyorum, *cherie*. O fırtınayı oluruna bırak. Sen

güçlüsün. Ama dünyanın düşünce şeklini, dünyanın inanma biçimini değiştirecek kadar değil."

Lenobia küçük yarım kapıyı açıp atların bölmesinden çıkana dek cevap vermedi. Martin'in yanına gitti, eteğini düzeltti ve kafasını kaldırıp gözlerine baktı. "Yeni Dünya'yı bile mi?" Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

"*Cherie*, hiç bahsetmiyoruz ama senin de bir *fille à la casquette* olduğunu biliyorum. Büyük bir adama söz vermişsin. Bu doğru mu, *cherie*?"

"Doğru. Adı Thinton de Silegne," dedi Lenobia. "Yüzü olmayan, vücudu olmayan, kalbi olmayan bir isim."

"Ama arazisi olan bir isim, *cherie*. Adını ve arazisini biliyorum. Çiftliğinin adı Houmas, cennet gibidir."

"Benim istediğim cennet değil, Martin. Benim istediğim sadece s..."

"Hayır!" Martin parmaklarını genç kadının dudaklarına bastırıp onu susturdu. "Bunu söyleyemezsin. Kalbim güçlüdür ama sözlerinle savaşacak kadar değil."

Lenobia, genç adamın elini dudaklarından çekip avucunun içine aldı. O elle yenemeyeceği ya da kendini savunamayacağı hiçbir şey yokmuş gibi, ılık ve pütürlüydü. "Ben sadece kalbinin dinlemesini rica ediyorum."

"Ah, *cherie.* Kalbim sözlerini zaten duydu. Senin kalbin söyledi o sözleri. Ama daha ileri gidemezler, aramızda sadece bu sessizlik konuşabilir."

"Ama... ben daha fazlasını istiyorum," dedi Lenobia.

"*Oui, mon petit chou,* ben de daha fazlasını istiyorum. Ama olamaz. Cecile, biz olamayız."

Martin şafak vakti yanına gitmeye başladığından beri, ona ilk kez bu adla hitap ediyordu ve bu adı duymak Lenobia'yı o kadar şaşırtmıştı ki elini bırakıp bir adım uzaklaştı.

Beni, bir baronun meşru kızı, Cecile sanıyor. Ona söylemeli miyim? Bir önemi var mı? "Ben... Gitmeliyim." Hayatının çelişkili katmanları karşısında tamamen allak bullak halde, kelimeleri takılarak söylemişti. Lenobia geniş yük çıkışına yürüdü. Martin arkasından konuştu.

"Buraya bir daha gelme, *cherie.*"

Lenobia omzunun üstünden ona baktı. "Bir daha gelmemi istemediğini mi söylüyorsun?"

"Sana bu yalanı söyleyemem," dedi Martin.

Lenobia uzun, titrek bir nefes aldı. "Eğer bana soruyorsan, cevabım evet," dedi. "Buraya yine geleceğim. Yarın. Şafak vakti. Hiçbir şey değişmedi."

Dışarı çıkmak için yürürken, Martin'in, "Her şey değişti, *ma cherie,*" diyen sesinin yankısının peşinden geldiğini duydu.

Lenobia'nın düşünceleri allak bullaktı. Aralarındaki her şey değişmiş miydi?

Evet. Martin kalbinin sözlerimi duyduğunu söyledi. Ama bu ne demek? Dar basamakları tırmandı ve yük bölümünün girişinden mürettebatın kamaralarına doğru uzanan koridora girdi. Mürettebatın kapısını telaşla geçti. Her zamanki dönüş saatini geçirmişti ve güne başlamaya hazırlanan mürettebat sesleri duyulmaz olmuştu. Daha dikkatli davranması gerektiğini akıl etmeliydi. Durup dinlemeliydi ama Lenobia'nın tek duyabildiği kendi sorusuna cevap veren düşüncelerinin sesiydi. *Martin kalbinin sözlerimi duyduğunu söylerken ne demek istedi? Onu sevdiğimi bildiğini söylemek istedi.*

Onu seviyorum. Martin'i seviyorum.

Tam bunu kendine itiraf ederken, piskopos mor cübbesini etrafında savurarak koridora, iki adım gerisine çıkıverdi.

"*Bonjour*, matmazel," dedi.

Lenobia o kadar dalgın olmasa, derhal başını öne eğer, saygıyla eğilip kamarasının güvenli ortamına kaçardı. Oysa korkunç bir hata yaptı ve başını kaldırıp ona baktı.

Göz göze geldiler. "Ah, demek seyahat boyunca çok hasta olan küçük hanım sizsiniz." Piskopos duraksayınca Lenobia adamın koyu renk gözlerindeki karmaşayı gördü. Hatta piskopos başını yana eğdi ve onu süzerken kaşlarını çattı. "Ama ben

sanıyordum ki siz Baron d'Auvergne'in..." Lenobia'yı tanıyınca gözleri irileşti ve ifadesi yerini anlayışa bıraktı.

"*Bonjour*, peder." Lenobia hızlı hızlı konuştu, başını önüne eğdi ve piskoposu selamlayıp çekilmeye yeltendi. Ama çok geçti. Piskoposun eli hızla uzanıp kolunu kavradı.

"Güzel yüzünü tanıyorum ve duyduğum Baron d'Auvergne'in kızı Cecile Marson de La Tour d'Auvergne'in sesi değil."

"Hayır, lütfen. Bırakın beni, peder." Lenobia kolunu çekip kurtarmaya çalıştı ama piskopos onu daha sıkı tuttu.

"Güzel yüzünü tanıyorum," diye tekrarladı. Şaşkınlığı yerini acımasız bir gülümsemeye terk etti. "Sen bir baronun kızısın ama sen onun *fille de bas*'sısın. Navarre Şatosu'nun çevresindeki herkes, Baron'un ağacının yanlış tarafından düşen körpe ve sulu küçük meyveyi bilir."

Baron'un gayrimeşru kızı... Körpe ve sulu meyve... Yanlış taraf. Sözcükler Lenobia'yı hırpalıyor ve içini korkuyla doldu-ruyordu. Kafasını sağa sola salladı. "Hayır, kamarama dönmem gerek. Rahibe Mary Madeleine beni merak eder."

"Benim de ettiğim gibi."

Hem piskopos hem Lenobia, Rahibe Mary Madeleine'in hükmedici sesiyle irkildi. Piskoposun şaşkınlığı, Lenobia'nın on-dan kurtulmasına ve koridor boyunca yalpalayarak rahibenin yanına gitmesine fırsat verdi.

Rahibe Marie Madeleine, "Neler oluyor, peder?" diye sordu. Ancak piskopos cevap vermeden önce rahibe, Lenobia'nın yanağına dokundu. "Cecile, neden böyle titriyorsun? Yoksa yine mi hastalandın?"

"Ona Cecile mi diyorsunuz? Yoksa siz de bu fena oyunun içinde misiniz?" Piskopos iki kadının tepesine dikilirken, bütün koridoru kaplar gibiydi.

Ürkmediği her halinden belli olan Rahibe Marie Madeleine öne doğru çıkarak Lenobia ile piskoposun arasına girdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, peder ama bu çocuğu korkutuyorsunuz."

Piskopos, "Bu çocuk piç bir düzenbaz!" diye kükredi.

Rahibe, piskopos onu tokatlamış gibi hızla geri çekilirken, "Peder! Siz aklınızı mı yitirdiniz?" dedi.

"Biliyor muydunuz? Bütün seyahat boyunca onu saklı tutmanız bu yüzden miydi?" Piskopos hiddetle sözlerini sürdürdü. Lenobia arkasındaki kapıların açıldığını duyuyor ve diğer kızların koridora çıktıklarını biliyordu. Onlara bakamazdı. Bakmayacaktı. "Bu bir rezalet. İkinizi de aforoz ettireceğim. Papa'nın bundan bizzat haberi olacak."

Piskoposun tiradı gittikçe daha fazla ilgi çekerken, Lenobia mürettebatın meraklı bakışlarını hissedebiliyordu. Ardından

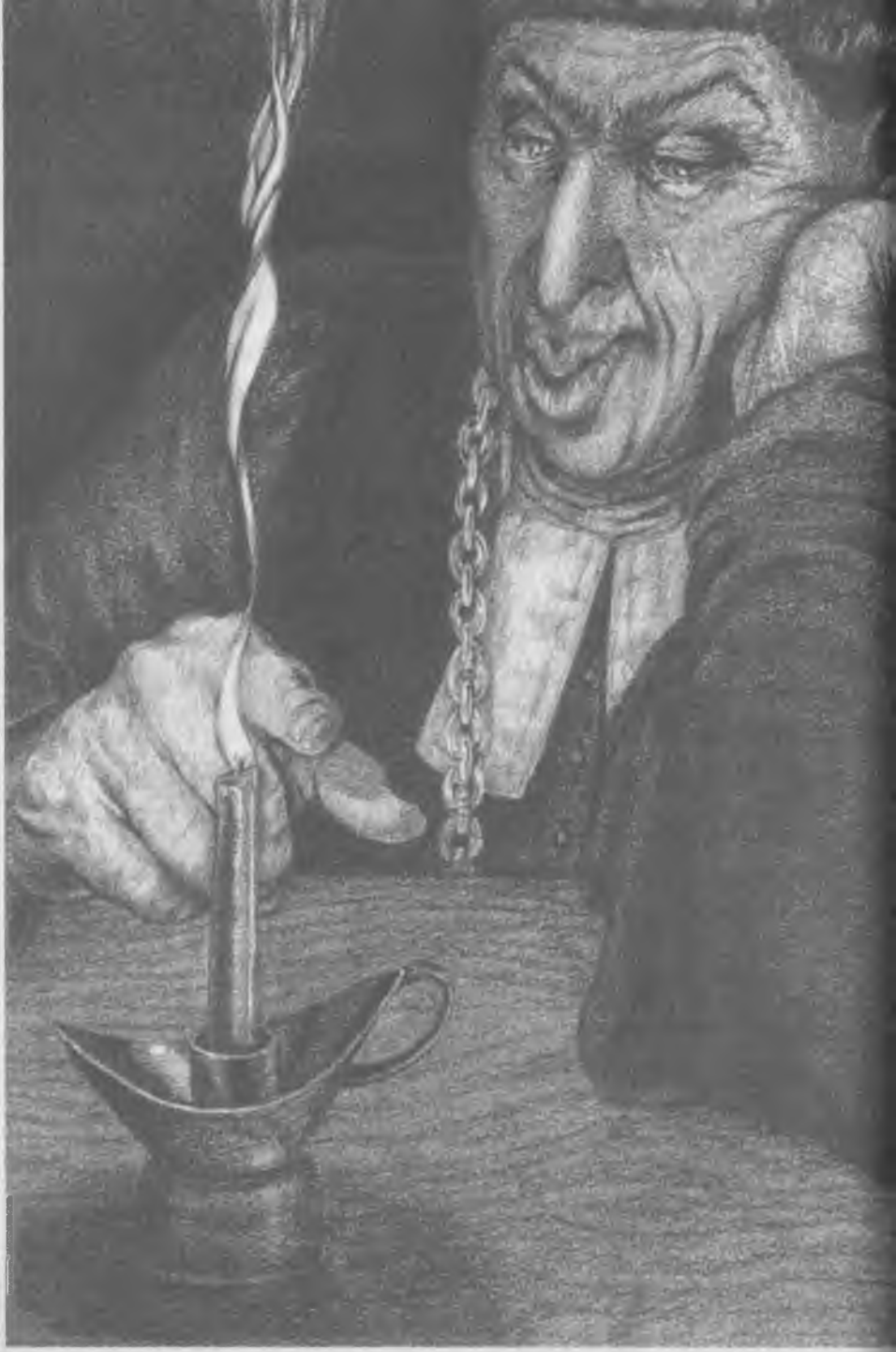
piskoposun arkasında, koridorun uzak ucunda Martin'in şaşkın yüzünü gördü ve ona doğru geldiğini fark etti.

Rahibe Marie Madeleine'in orada durup onu koruyor ve ona inanıyor olması zaten yeterince korkunçtu. Martin'in de hayatını dönüştürdüğü bu kepazeliğin içine bir şekilde çekilmesine dayanamazdı.

Lenobia, Rahibe Marie Madeleine'in etrafını dolaşırken, "Hayır!" diye haykırdı. "Bunu tek başıma yaptım. Kimse bilmiyordu. Hiç kimse. Özellikle de iyi kalpli rahibe!"

Koridora adım atan komodor, kaşlarını çatarak bir piskoposa bir Lenobia'ya baktı ve "Bu çocuk ne yaptı?" diye sordu.

Piskopos, Lenobia'nın günahını haykırmak için ağzını açtı ama genç kız ona konuşma fırsatı bırakmadan, "Ben Cecile Marson de La Tour d'Auvergne değilim," diye itiraf etti. "Cecile, arabanın onu Le Havre Limanı'na götürmek için geldiği sabah öldü. Ben Baron d'Auvergne'in diğer kızıyım. Gayrimeşru kızı. Kendime daha iyi bir hayat istediğim için şatodaki kimsenin haberi olmadan onun yerine geçtim." Lenobia, gözlerini rahibeninkilere dikti. "Size yalan söylediğim için üzgünüm, rahibe. Lütfen beni affedin."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Hayır, beyler. Bu kızı bana bırakmanızda ısrar ediyorum. O bir *fille à la casquette* ve bu haliyle, Azize Ursula rahibelerinin koruması altında." Rahibe Marie Madeleine, kapıyı arkasından yarı yarıya kapatarak girişe dikilmişti. Lenobia'ya derhal şiltesine girmesini söylemiş ve koridorda dikilen piskopos ile komodorun karşısında durmuştu. Piskopos hâlâ köpürüyordu ve kıpkırmızıydı. Komodor nasıl görünmesi gerektiğini bilemiyor gibi görünüyordu; öfke ve anlayış arasında bocalar gibiydi. Rahibe konuşurken, komodor omuz silkti. "Evet, pekâlâ, kız sizin sorumluluğunuzda, rahibe," dedi.

"O hem gayrimeşru hem de düzenbaz," dedi piskopos.

"Gayrimeşru olabilir ama artık bir düzenbaz değil," dedi rahibe kararlı bir sesle. "Günahını itiraf etti ve af diledi. İyi Katolikler olarak affetmek ve çocuğun hayattaki gerçek yolunu bulmasına yardım etmek bize düşmez mi?"

"O küçük piçi bir soyluyla evlendirmenize izin vereceğime inanıyor olamazsınız!" dedi piskopos.

Rahibenin yanıtı, "Siz de kendimi bir kandırmacaya dâhil edip dürüstlük yeminimi çiğneyeceğime inanıyor olamazsınız," oldu.

Lenobia, piskoposun öfkesinin sıcaklığını odanın diğer ucundan hissedebildiğini düşündü.

"Bu durumda onunla ne yapacaksınız?" diye sordu piskopos.

"Sorumluluğumu yerine getirecek ve New Orleans'a güven içinde ve masum olarak ulaşmasını sağlayacağım. Oradan itibaren geleceği, Azize Ursula rahibelerinin konseyi ve elbette çocuğun kendisine bağlı olacak."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi komodor. "Haydi, Charles, kadınları kendi hallerine bırakalım. Henüz açmadığımız bir kasa enfes şarabım var. Tadalım ve yolculuğun şu ana kadarki kısmından zarar görmeden çıkmış mı, bir bakalım." Komodor, rahibeyi başıyla selamladı ve dönüp yürümeden önce piskoposun omzuna vurdu.

Mor cübbeli adam, komodoru hemen takip etmedi. Aksine, Rahibe Marie Madeleine'in omzunun üstünden, Lenobia'nın kollarıyla kendini sararak oturduğu şilteye baktı. "Tanrı'nın kutsal ateşi yalancıları yakıp kül eder," dedi.

"Bense Tanrı'nın kutsal ateşinin çocukları yakıp kül etmediğini düşünüyorum. Size iyi günler, peder," dedi Rahibe Marie Madeleine ve kapıyı piskoposun suratına kapattı.

Oda o kadar sessizdi ki Lenobia, Simonette'in heyecanlı küçük soluklarını duyabiliyordu.

Lenobia, Rahibe Marie Madeleine'in gözlerinin içine baktı. "Çok üzgünüm," dedi.

Rahibe elini kaldırdı. "Önce adınla başlayalım," dedi. "Gerçek adınla."

"Lenobia Whitehall." Bir an için kendi adını söyleyebilmenin getirdiği rahatlama duygusu, korku ve utancını gölgelemiş ve Lenobia derin ve ona güç katan bir nefes alabilmişti. "Gerçek adım bu."

"Bunu nasıl yapabildin? Nasıl o zavallı, ölü kızmışsın gibi yapabildin?" dedi Simonette. Lenobia'ya yeni keşfedilmiş, sıradışı ve ürkütücü bir yaratık türüne bakar gibi, kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

Lenobia bakışlarını rahibeye çevirdi. Rahibe, "Hepsi bilmek isteyecek," diyerek başıyla onayladı. "Şimdi yanıtla ve her şeyi eksiksiz anlat."

"Cecile'mişim gibi yapmaktan çok, sessiz kalmakla yetindim." Lenobia samur kürküyle süslenmiş ipekler ve narin, beyaz boynunu çevreleyen inciler ve lal taşları içindeki Simonette'e

baktı. "Hiçbir şeyinin, garantinin ya da geleceğinin olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Ben Cecile olmak istemedim. Sadece güvende ve mutlu olmak istedim."

Lafayatte Markisi'nin güzel, sarışın küçük kızı Aveline de Lafayette, "Ama sen bir piçsin," dedi. "Meşru bir kız evladın hayatını hak etmiyorsun."

"Böyle bir saçmalığa nasıl inanabilirsiniz?" dedi Lenobia. "Şans eseri gerçekleşen bir doğum, insanın değerini nasıl belirleyebilir?"

"Değerimize Tanrı karar verir," dedi Rahibe Marie Madeleine.

"Bildiğim kadarıyla siz Tanrı değilsiniz, matmazel," dedi Lenobia, genç Lafayette'e.

Aveline iç geçirdi. "Bu fahişe kızı benimle böyle konuşamaz!"

"Annem bir fahişe değil! O çok güzel ve kolay güvenen bir kadın."

"Elbette böyle diyeceksin ama senin bir yalancı olduğunu hepimiz biliyoruz." Aveline de Lafayette eteklerini topladı ve "Rahibe, bir *fille de bas*'yla aynı odayı paylaşacak değilim," diyerek Lenobia'nın yanından geçmeye yeltendi.

"Yeter!" Rahibenin sesinin keskinliği küstah de LaFayette'in bile duraksamasına neden oldu. "Aveline, Azize Ursula Manastırı'nda kadınları eğitiriz. Bunu yaparken de sınıf ya da ırk farkı gözetmeyiz. Önemli olan herkese dürüstlük ve saygıyla yaklaşma-

mızdır. Lenobia bize dürüstlük gösterdi. Biz de saygıyla karşılık vereceğiz." Rahibe bakışlarını Lenobia'ya çevirdi. "Günahının itiraflarını dinleyebilirim ama seni bu günahtan arındıramam. Bunun için bir rahibe ihtiyacın olacak."

Lenobia ürperdi. "Piskoposa günah çıkartmayacağım."

Marie Madeleine'in ifadesi yumuşadı. "Tanrı'ya günah çıkararak başla, evlat. Daha sonra, oraya vardığımızda manastırdaki iyi kalpli Peder Pierre'imiz itiraflarını dinleyecek." Bakışları Lenobia'dan odadaki diğer kızlara kaydı. "Peder Pierre tek tek hepinizin itiraflarını dinleyecek, çünkü hiçbirimiz kusursuz değiliz ve hepimizin affedilmeye ihtiyacı var." Tekrar Lenobia'ya döndü. "Çocuğum, benimle güverteye gelir misin, lütfen?"

Lenobia sessizce başını eğdi ve rahibenin peşinden üst kata çıktı. Geminin kıç tarafına uzanan kısa yolu yürüdüler ve *Minerva*'nın arka tarafını süsleyen siyah korkulukların ve süslü oymalı melek figürlerinin yanında durdular. İkisinin de kendi düşüncelerine daldığı ve denize baktığı birkaç dakika boyunca konuşmadan durdular. Lenobia adının düzenbaza çıkmasının hayatını kötü yönde değiştireceğini biliyordu ama aynı zamanda gerçek ortaya çıktığı için rahatlamaktan da kendini alamıyordu.

"Yalan söylemek hiç hoşuma gitmiyordu." Kendini düşüncesini yüksek sesle dile getirirken buldu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Sahtekâr bir kıza benzemiyorsun." Marie Madeleine bakışlarını Lenobia'ya çevirdi. "Bana dürüstçe söyle, oyununu senden başka kimse bilmiyor muydu?"

Lenobia bu soruyu beklemiyordu ve gerçeği söyleyemediği ve bir yalan daha söylemek istemediği için bakışlarını kaçırdı.

"Ah, anlıyorum. Annen biliyordu." Marie Madeleine bunu hiç kabaca söylememişti. "Her neyse, olan olmuş. Bunu bir daha sormayacağım."

Lenobia usulca, "Teşekkürler, rahibe," dedi.

Rahibe duraksadı ve bu kez daha sert bir tonla sözlerini sürdürdü. "Piskoposu ilk gördüğünde, hasta numarası yapmak yerine, bana gelebilirdin."

"Ne yapacağınızı bilemedim," dedi Lenobia dürüstçe.

"Ben de çok emin değilim ama piskoposla bugün yaşadığımız türde çirkin bir yüzleşmeden kaçınmak için gücümün yettiği her şeyi yapacağımı biliyorum." Rahibenin bakışları keskin ve netti. "Aranızdaki mesele nedir?"

Lenobia çabucak, "Benim bir meselem yok!" dedi ve iç geçirerek ekledi: "Bir süre önce, sofu bir kadın olan annem bana geldi ve artık ayine gidemeyeceğimizi söyledi. Beni evde tuttu. Bu durum, piskoposu şatoya gelmekten, gözleriniyse beni aramaktan alıkoymadı."

"Yoksa piskopos bekâretini mi aldı?"

"Hayır! Bana dokunmadı. Hâlâ bakireyim."

Marie Madeleine istavroz çıkardı. "Bunun için Kutsal Anamıza şükürler olsun." Uzun bir nefes koyverdi. "Piskopos benim için bir kaygı nedeni. Saint Louis'in başında görmek isteyeceğim türde bir adam değil. Ama Tanrı'nın yöntemlerini anlamak bazen zor olabiliyor. Seyahat birkaç hafta içinde sona erecek ve New Orleans'a ulaştığımız zaman, piskoposun onu meşgul edecek ve seni düşünmekten alıkoyacak çok işi olacak. Bu yüzden seni sadece birkaç hafta boyunca piskoposun gözünden sakınmamız gerek."

"Sakınmamız derken?"

Marie Madeleine kaşlarını kaldırdı. "Azize Ursula rahibeleri Meryem Anamızın hizmetkârlarıdır ve bunu yapan bir piskopos dahi olsa kızlarından biri tacize uğrarken, seyirci kalmamı istemez." Lenobia'nın teşekkürünü geçiştirdi. "Artık ortaya çıktığına göre, yemekte olman beklenecektir. Seni daha küçük ve hor bir duruma düşürmeden bundan kaçınmamız imkânsız."

"Aptal durumuna düşmek ve horlanmak, piskoposun ilgisi kadar kötü olamaz," dedi Lenobia.

"Hayır, seni ona karşı daha savunmasız kılarlar. Yemeğini bizimle yiyeceksin. Üzerine dikkat çekme, yeter. Kalabalığın önünde o bile bir şey yapamaz. Bunun dışında, hastalık rolü yapmaktan ve kamarada kalmaktan ne kadar sıkıldığını bilsem de, gözden uzak kalmalısın."

Lenobia boğazını temizledi, çenesini dikleştirdi ve tereddüdü bir yana bırakıp, "Rahibe," dedi. "Birkaç haftadır, şafak sökmeden kamaramızdan ayrılıyor ve geminin çoğu uyanmadan geri dönüyorum."

Rahibe gülümsedi. "Evet, çocuğum. Biliyorum."

"Ah, ben dua ettiğinizi sanıyordum."

"Lenobia, şuna inanıyorum ki benim gibi pek çok iyi kalpli rahibenin aynı anda hem düşünüp hem dua edebildiğini sen de göreceksin. Ancak dürüstlüğünü takdir ediyorum. Nereye gidiyorsun?"

"Yukarı, buraya. Aslında, şuraya." Lenobia, güvertenin cankurtaran sandallarının durduğu kuytu köşesini işaret etti. "Gündoğumunu izliyor ve etrafı biraz dolaşıyorum. Ardından da yük bölmesine gidiyorum."

Marie Madeleine şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Yük bölümü mü? Ne için?"

"Atlar," dedi Lenobia. Kendini *gerçeği söylüyorum* diye ikna etmeye çalıştı. *Beni oraya çeken, atlardı.* "Bir çift Percheron. Atları çok severim ve aram iyidir. Onları ziyarete devam edebilir miyim?"

"Şafak vaktinde dışarı çıktığında, piskoposu hiç görüyor musun?"

"Hayır. Bu sabah bir ilkti ve tek nedeni şafaktan sonra fazla oyalanmamdı."

Rahibe omuz silkti. "Dikkatli olduğun sürece, seni kamaraya esir etmek için bir neden göremiyorum. Ama dikkatli ol, evladım."

"Olacağım, *merci beaucoup*, rahibe." Lenobia kollarını içgüdüsel olarak rahibeye sardı ve onu kucakladı. Rahibe güçlü ve anaç kollarıyla onu sadece bir an sardıktan sonra, omzunu sıvazladı.

Lenobia'yı teskin etmek ister gibi, "Endişelenme, evladım," diye mırıldandı. "New Orleans'ta iyi Katolik kız yokluğu çekiyoruz. Sana bir koca bulacağız, hiç korkma."

Lenobia, Martin'i düşünmemeye çalışarak, "Bana hayatımı kazanmam için bir yol bulmanızı tercih ederim," dedi.

Kadınlara ayrılan bölüme doğru yürürlerken, rahibe hâlâ kıkırdıyordu.

Komodorun, Lenobia ve Marie Madeleine'in biraz önceki konuştukları yerin hemen üstünde kalan özel oturma sahnunda, piskopos Charles de Beaumont açık pencerenin önünde, ölüm kadar sessiz ve bir heykel kadar hareketsiz duruyordu. Komodor etli kollarının altına sıkıştırdığı iki şişe porto şarabıyla geri gelince Charles şarabın yılı ve bağıyla ilgilenir gibi yaptı. Şarabı kulak misafiri olduğu konuşmadan parçalar zihninde kaynarken, içinde yanan hiddet ateşini yatıştırmak için hızla ve tadını almadan içse de, dolgun şaraptan keyif alır gibi davrandı. *Aranızdaki mesele nedir? Yoksa piskopos bekâretini mi ald? Aptal durumuna düşmek ve horlanmak, piskoposun dikkati kadar kötü olamaz. Ama dikkatli ol, evladım.*

Komodor akıntılar, savaş stratejileri ve diğer benzersıradan konularda gevezelik ederken, Charles'ın şarapla ıslanan öfkesi, nefret ve şehvetin suları ve ateşle –her zaman ateşle– iyice pişerek ağır ağır ve dikkatle içten içe kaynıyordu.

Rahibe Marie Madeleine olmasa, akşam yemeği bir felakete dönüşebilirdi. Simonette, Lenobia'yla konuşan tek kızdı ve on beş yaşındaki genç kız bunu Lenobia'yı artık sevmemesi gerektiğini sürekli unutuyormuş gibi tuhaf başlangıçlar ve duruşlarla yapıyordu.

Lenobia yemeğine odaklanmıştı. Tam bir öğün yemenin cennet gibi olacağını sanmıştı ama piskoposun bakışları onu öylesine hasta ediyor ve korkutuyordu ki sonunda kendini enfes levreğin ve tereyağında pişmiş patateslerin büyük kısmını didikleyip bırakırken buldu.

Ancak Rahibe Marie Madeleine her şeyin yolunda gitmesini sağladı. Komodor, savaş etiği hakkında, piskoposu kiliseyle ilgili görüşlerini de içine katan bir tartışmayla oyalıyordu. Piskoposun görüşlerine bariz bir ilgi gösteren rahibeyi yok sayamıyordu. Lenobia'nın tahmin ettiğinden çok kısa bir süre sonunda, rahibe müsaade istedi.

Şarabın etkisiyle yanakları al al olan komodor, uykulu gözlerini kırpıştırarak, "Bu kadar çabuk mu, madam?" diye sordu. "Sohbetimizden büyük keyif alıyordum."

"Beni affedin, komodor ama akşam güneşinde hâlâ biraz ışık varken, gitmek istiyorum. Matmazeller ve ben, güvertede birkaç tur atmak isteriz." Rahibenin teklifi karşısında açıkça şaşıran matmazeller ona değişik ölçülerde şaşkınlık ve dehşetle bakıyorlardı.

"Yürümek mi? Güvertede? Bunu yapmayı neden isteyesiniz, rahibe?" Piskopos soruyu keskin bir sesle sormuştu.

Rahibe, piskoposa sevecen bir ifadeyle gülümsedi. "*Oui,* sanırım çok uzun süredir odalarımıza kapanmış durumdayız." Ardından dikkatini komodora çevirdi. "Denizin sayısız sağlıklı faydalarını defalarca anlatmadınız mı? Hem kendinize bir bakın, mösyö, ne kadar iri yarı ve güçlü bir adamsınız. Bizler de sizin alışkanlıklarınızdan edinmek isteriz."

"Ah, elbette, elbette." Komodorun zaten hayli gösterişli olan göğsü daha da kabardı.

"Mükemmel. O zaman izninizle, kızlara günün farklı zamanlarında, güvertede sık sık yürümelerini tavsiye edeceğim. Hepimiz sağlığımızı önemsemeliyiz ve artık deniz tutması sorununu tamamen atlattığımıza göre, bizi kamaramızda tutacak hiçbir neden kalmamış demektir." Marie Madeleine bu son cümleyi Lenobia'ya attığı hızlı ve bilmiş bakışın ardından komodora, onu da kızın davranışından ötürü duyduğu üzüntüye dâhil etmek ister gibi, mahcup bir ifadeyle bakarak söylemişti. Lenobia, Rahibe Marie Madeleine'in kesinlikle çok akıllı olduğunu düşündü.

"Elbette, madam. Üstün bir fikir, gerçekten üstün. Sizce de öyle değil mi, Charles?"

Piskoposun kurnaz cevabı, "Bence iyi kalpli rahibe çok bilge bir kadın," oldu.

"Böyle söylemeniz büyük incelik, peder," dedi Marie Madeleine. "Ve sizi şaşırtmayalım. Şu andan itibaren hangimizin nereden çıkacağı hiç belli olmaz."

"Aklımda tutarım. Aklımda tutarım." Birden piskoposun sert ifadesi değişti ve şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Rahibe, gemiyi ele geçirmek konusundaki hırslı duyurunuzun aklıma soktuğundan emin olduğum bir fikrim var."

"Ancak, peder, benim niyetim..."

Piskopos elini sallayarak rahibenin itirazlarını geçiştirdi. "Ah, zarar vermek gibi bir niyetinizin olmadığını biliyorum, rahibe. Dediğim gibi, düşüncem, Yüce Meryem tapınağınızı güverteye taşımanızın çok hoş olabileceği yönündeydi. Belki tam üstümüze, son derece korunaklı olan kıç güverteye koyabiliriz. Belki de mürettebat da günlük dualarınıza iştirak edebilir." Komodora doğru saygıyla eğilerek, "Elbette vakit ve vazifelerinin elverdiğince," dedi.

Komodor papağan gibi, "Elbette, elbette," diye tekrarladı.

"Bunu kesinlikle yapabilirim. Hava açık olduğu müddetçe," dedi Marie Madeleine.

"Teşekkürler, rahibe. Bunu benim için şahsi bir jest olarak düşünün."

"Pekâlâ, o zaman. Bu akşam çok yol katettiğimizi düşünüyordum," dedi rahibe hevesle. Sözlerini, *"Au revoir, monseiurs.*

Allons-y, mademoiselles."[20] diye tamamladı ve grubunu odadan çıkardı.

Lenobia, piskoposun bakışlarını, görüşü kapının kapanmasıyla engellenene kadar üzerinde hissetti.

"Pekâlâ, bu durumda biraz yürüyelim mi?" Rahibe Marie Madeleine cevap beklemeden, kararlı adımlarla güverteye çıkan kısa merdivene yöneldi ve orada derin bir nefes alarak kızları "etrafta dolaşmaya ve genç bacaklarını açmaya" teşvik etti.

Lenobia, rahibenin yanından geçerken usulca, "Kutsal Meryem'le işi ne?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Marie Madeleine. "Ancak güverteye çıkmanın Kutsal Meryem'e zarar getirmeyeceği kesin." Duraksadı, Lenobia'ya gülümsedi ve "Tıpkı bizlere de bir zarar getirmeyeceği gibi," diye ekledi.

"Bu akşam yaptıklarınız için *merci beaucoup*, rahibe."

"Rica ederim, Lenobia."

20 (Fr.) Hoşça kalın, beyler. Gidelim küçük hanımlar. (ç.n.)

Piskopos izin isteyerek komodoru porto şarabıyla baş başa bıraktı. Küçük odasına çekildi, tekli masasına oturdu ve uzun, ince bir mum yaktı. Parmakları alevi okşarken, aklında gayrimeşru kız vardı.

Öncelikle kızın kandırmacası karşısında çok şaşırmıştı. Ancak daha sonra onu seyrederken, hiddeti ve şaşkınlığı yerini daha derin bir duyguya terk etmişti.

Her ne kadar bu melun gemide haftalar süren zoraki bekârlığıyla, kızın onun üzerinde bıraktığı etkinin bir ilgisi olması mümkün olsa da Charles, Lenobia'nın güzelliğini unutmuştu.

"Hayır," dedi muma hitaben. "Onu arzulanası kılan, bir yatak arkadaşımın olmaması."

Kız kilo vermiş olmasına rağmen, hatırladığından bile daha hoştu. Kilo vermesi çok yazık olmuştu ama kolayca telafi edilebilirdi. Charles onu daha yumuşak, daha yuvarlak, daha sulu ve körpe haliyle istiyordu. İstese de istemese de, yemek yemesini sağlayacaktı.

"Hayır," diye tekrarladı. "Daha fazlası var." Sebebi gözlerdi. O saçlar. Gözleri duman misali tütüyordu. Kız çekimlerini inkâr etmeye çabalasa da Charles o gözlerin onu çağırdıklarını görebiliyordu.

Saçları gümüş gibiydi, dövülüp işlenmiş, eskisinden çok daha fazlasına dönüşmüş gibiydi.

"Ve o gerçek bir *fille à la casquette* değil. Hiçbir zaman bir Fransız beyefendisinin gelini olmayacak. Aslında dikkatimi çektiği için çok şanslı. Metresim olmak geleceği için umabileceğinden çok daha fazlası demek." *Aptal durumuna düşmek ve horlanmak, piskoposun dikkatinden daha iyidir.* Kızın sözlerini zihninde canlansa da Charles kendine öfkelenme izni tanımadı.

"İkna etmek gerekecek. Önemi yok. Direnmeleri daha çok hoşuma gidiyor."

Isıyı emen ama yanmayan parmaklarını alevin arasından tekrar tekrar geçirdi.

Kızı New Orleans'a varmadan metres edinmek iyi olacaktı. O kibirli Azize Ursula rahibelerinin dırdır edecekleri bir şey kalmayacaktı. Bakire bir kızı önemserlerdi ama bir piskoposun metresi olan, çiçeği koparılmış bir piç, aldırmayacakları ve ulaşamayacakları bir konumda olurdu.

Ama önce kıza sahip olmalıydı ve bunu yapmak için o lanet olası rahibeyi susturması gerecekti.

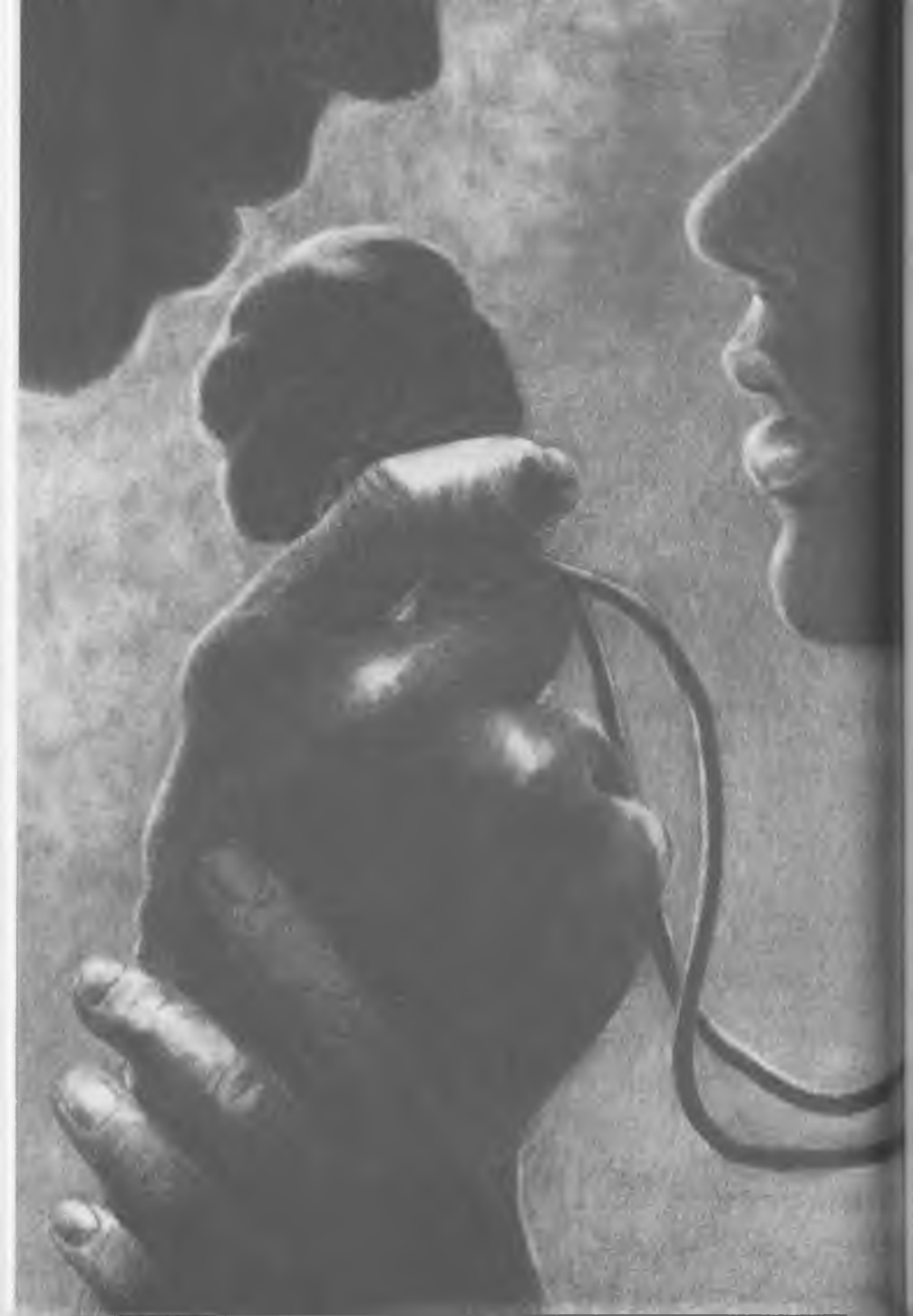
Boştaki eli, göğsünün ortasında asılı duran yakut haça kapandı ve alev vahşice titreşti.

Piçi yolculuğun kalan kısmında ve sonrasında oyuncağı olmaktan koruyan tek şey, kilisenin gazabını üzerine çekebilecek tek kişi olan rahibenin korumasıydı. Diğer kızlar önemsizdi. Herhangi bir yetkiliye Charles'ın aleyhine konuşmak bir yana,

ona karşı durmayı düşünmezlerdi bile. Komodor sorunsuz bir yolculuk ve şarap dışında hiçbir şeyi umursamıyordu. Charles kıza adamın gözü önünde tecavüz etmediği sürece, büyük olasılıkla sadece ince bir ilgi gösterecekti. Gerçi kızı kendisi de kullanmak isteyebilirdi.

Piskoposun alevi okşayan diğer eli bir yumruğa dönüştü. Sahip olduğu şeyleri paylaşmazdı.

"Evet, rahibeden de kurtulmam gerekecek." Charles gülümsedi, elini gevşetti ve alevle oynamaya devam etti. "Ve zamansız sonunu hızlandıracak adımları çoktan attım bile. Giydiği elbisenin o kadar kabarık ve kolay alev alabilecek bir elbise olması çok yazık. Başına korkunç bir kaza geleceğini hisseder gibiyim."

ALTINCI BÖLÜM

Lenobia için şafak sökmek bilmiyordu. Sonunda lombozundan görünen gökyüzü pembeleşmeye yüz tutunca daha fazla bekleyemedi. Neredeyse son hızla kapıya koşarken, onu duraksatan tek şey Marie Madeleine'in uyaran sesi oldu: "Dikkatli ol, evladım. Atların yanında çok uzun süre kalma. Piskoposun gözünden uzak kalman, aklından da uzak kalman demek."

Lenobia koridorda gözden kaybolmadan önce rahibeye güvence verdi. "Dikkat ederim, rahibe." Düşünceleri çoktan güverte altına inmiş olsa da gündoğumunu seyretti ve turuncu yuvarlak ufukta özgürlüğünü tamamen ilan edince sessizce ama hızla merdivenlerden aşağı koştu.

Martin çoktan oradaydı ve yüzü Lenobia'nın genelde geldiği yük bölümüne dönük halde, bir saman balyasının üstünde oturuyordu. Atların Lenobia'yı görünce kişnemeleri genç kızı gülümsettiyse de, Martin'e bakınca gülümsemesi kayboldu. Fark ettiği ilk şey, Martin'in ona jambon ve peynirli sandviç getirme-

miş olması oldu. Ardından yüzündeki ifadesizliği hissetti. Hatta gözleri kararmış ve bastırılmış gibiydi. Aniden bir yabancıya dönüşmüştü.

"Sana nasıl hitap edeyim?" Sesi de en az yüzü kadar duygusuzdu.

Lenobia genç adamın tuhaflığını ve midesine oturan berbat hissi yok sayarak sanki her şey yolundaymış ve Martin atlarda hangi kaşağıyı kullanması gerektiğini soruyormuş gibi, "Adım Lenobia," dedi. "Ama bana *cherie* demen hoşuma gidiyor."

"Bana yalan söyledin." Martin'in ses tonu, Lenobia'nın rolüne son verdi ve Lenobia reddedilişin buz gibi ürpertisini bedeninde hissetti.

"Kasten değil. Sana kasten yalan söylemedim." Gözleri anlaması için yalvarıyordu.

"Yalan yine de yalandır," dedi Martin.

"Pekâlâ. Gerçeği bilmek istiyor musun?"

"Anlatabilir misin?"

Lenobia bir tokat yemiş gibi hissetti. "Beni tanıdığını sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum. Tıpkı senin bana güvendiğini sandığım gibi. Belki de iki kez yanılmışımdır."

"Sana güveniyorum. Cecile'mişim gibi davrandığımı sana söylememe nedenim, senin yanındayken gerçek ben olmamdı.

Aramızda rol yoktu. Sadece sen, ben ve atlar vardı." Lenobia gözyaşlarını bastırmaya çalışarak ona doğru bir adım attı. "Sana yalan söylemezdim, Martin. Dün bana ilk kez onun adıyla, Cecile diye hitap ettin. Ne kadar çabuk gittiğimi hatırlasana." Martin başını salladı. "Çünkü ne yapacağımı bilemedim. Senin yanındayken bile bir başkasıymışım gibi davranmam gerektiğini ancak o zaman hatırladım." Uzun bir sessizliğin ardından, Martin, "Bana bir gün söyleyecek miydin?" diye sordu.

Lenobia bir an bile tereddüt etmedi. Yüreğinden genç adamın yüreğine konuştu. "Evet, sana seni sevdiğimi söylerken, sırrımı da söyleyecektim."

Martin'in yüzü canlandı ve aralarındaki birkaç metreyi uzun adımlarıyla kapattı. "Hayır, *cherie*. Beni sevemezsin."

"Sevemem mi? Çoktan seviyorum."

"Bu imkânsız." Martin elini uzattı, Lenobia'nın elini tuttu ve usulca kaldırdı. Sonra kendi kolunu da kaldırıp onunkinin yanına koydu. "Farkı görüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Lenobia kollarına ve bedenlerine bakarken usulca. "Tek gördüğüm sensin."

"Yüreğinle değil, gözlerinle bak. Başkalarının göreceği şeyi gör!"

"Başkaları mı? Başkalarının ne göreceği neden umurumuzda olsun ki?"

"Dünya önemlidir. Belki de sandığından bile fazla, *cherie*."

Lenobia genç adamın gözlerine baktı. "Yani başkalarının ne düşündüğünü bizim, senin ve benim ne hissettiğimizden daha fazla önemsiyorsun, öyle mi?"

"Anlamıyorsun."

"Yeterince anlıyorum. Birlikteyken ne hissettiğimizi anlıyorum. Anlayacak başka ne var ki?"

"Fazlası, çok daha fazlası." Martin kolunu indirdi ve arkasını dönüp hızla atların bölmesine yürüdü ve onları izleyen atlardan birinin yanına geçti.

Lenobia genç adamın sırtına bakarak, "Sana yalan söylemeyeceğimi söyledim," dedi. "Sen de bana aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Martin ona bakmak için dönmeden, "Sana yalan söylemeyeceğim," dedi.

"Beni seviyor musun? Gerçeği söyle, Martin, lütfen."

"Gerçek mi? Böyle bir dünyada gerçeğin ne önemi var?"

"Benim için çok önemi var," dedi Lenobia.

Martin dönünce Lenobia genç adamın yanaklarının sessiz gözyaşlarıyla ıslandığını gördü. "Seni seviyorum, *cherie*. Beni öldürecekmiş gibi geliyor ama seni seviyorum."

Lenobia onun yanına geçip elini eline kaydırırken, kalbi âdeta uçuyordu. "Artık Thinton de Silegne'le nişanlı değilim," dedi ve genç adamın gözyaşlarını silmeye uzandı.

Martin elini elinin üstüne örtüp yanağına bastırdı. "Ama senin için yeni birini bulacaklar. Adından çok güzelliğini önemseyecek birini." Bunu söylerken, kelimeler canını acıtıyormuş gibi konuşuyordu.

"Sen! O kişi neden sen olmayasın? Ben piçim. Herhalde bir piç bir Kreolle evlenebiliyordur."

Martin güldü. "*Oui, cherie*. Bir piç bir creole'le evlenebilir. Tabii o piç de siyahsa. Beyazsa evlenemezler."

"O zaman evlenmek umurumda bile değil. Umurumda olan tek şey, seninle olmak."

"O kadar gençsin ki," dedi Martin usulca.

"Sen de öyle. Henüz yirmi bile olamazsın."

"Önümüzdeki ay yirmi bir olacağım, *cherie*. Ama içim yaşlı ve sevginin bile dünyayı değiştiremeyeceğini biliyorum. En azından biz yaşarken."

"Değiştirmeli. Ben bunu başaracağım."

"Değiştirebileceğini sandığın bu dünyanın sana ne yapacağını biliyor musun? Beni sevdiğini ve kendini bana verdiğini öğrendikleri zaman seni asarlar. Ya da daha kötüsü. Sana tecavüz eder ve öyle asarlar."

"Onlarla savaşırım. Seninle olmak için bütün dünyaya karşı koyarım."

"Bunu yapmanı istemiyorum. *Cherie,* sana gelecek hiçbir zararın nedeni olmayacağım."

Lenobia bir adım geri çekilerek Martin'in dokunuşundan uzaklaştı. "Annem bana cesur olmam gerektiğini söyledi. Korkusuz bir hayat yaşamak için ölü bir kız olmam gerekti. Yapmayı hiç istemediğim bu korkunç şeyi yaptım. Yalan söyledim, bir başkasının adını ve hayatını üstlenmeyi denedim." Lenobia konuşurken sanki bilge bir anne, kelimeleri kulağına fısıldayıp onu yönlendiriyormuş gibi hissediyordu. "Korkuyordum. O kadar korkuyordum ki, Martin. Ama onun için cesur olmam gerektiğini biliyordum. Sonra, bir şekilde durum değişti ve kendi adıma cesur olmaya başladım. Şimdi de senin için, bizim için cesur olmak istiyorum."

"Bu cesaret değil, *cherie*," derken, Martin'in zeytin gözleri hüzünlü, omuzları düşüktü. "Sadece gençlik. Sen ve ben, bizim sevgimiz başka bir zamana, başka bir yere ait."

"Aramızdakini inkâr mı ediyorsun?"

"Kalbim edemez ama aklım, 'Onun güvende kalmasını sağla, dünyanın onu yok etmesine izin verme,' deyip duruyor." Martin ona doğru bir adım atınca Lenobia kollarıyla kendini sararak uzaklaştı. Genç adam üzgün bir tavırla başını salladı. "Bebeklerin olmalı, *cherie*. Beyazmış gibi davranmak zorunda kalmayacak

bebeklerin. Sanırım rol yapmanın nasıl bir şey olduğunu artık biliyorsun, öyle değil mi?"

"Bildiğim tek bir şey var. Sana olan aşkımı inkâr etmektense rol yapmayı bin kez tercih ederim. Evet, gencim ama tek taraflı aşkın asla yürümeyeceğini bilecek kadar büyüğüm." Martin hiçbir şey söylemeyince Lenobia bileğinin dış kısmını öfkeyle yüzüne sürterek gözyaşlarını sildi ve "Gitmeli, bir daha asla buraya gelmemeli ve yolculuğun kalan kısmını burası dışında bir yerlerde geçirmeliyim," dedi.

"*Oui, cherie.* Öyle yapmalısın."

"Seni istediğin bu mu?"

"Hayır, aptalca ama hayır. İstediğim bu değil."

"Demek ki ikimiz de aptalız." Lenobia, genç adamın yanından geçti ve kaşağılardan birini aldı. "Ben atların bakımını yapacağım. Sonra da yemleyeceğim. Ardından kamarama dönecek ve yarınki şafağın özgürlüğümü davet etmesini bekleyeceğim. Sonra aynı şeyi yine yapacağım." Bölmeye girdi ve en yakındaki atı fırçalamaya koyuldu.

Hâlâ bölmenin dışında olan Martin onu Lenobia'ya üzgün ve çok ama çok yaşlı gelen gözlerle izliyordu. "Cesursun, Lenobia. Güçlüsün ve iyisin. Yetişkin bir kadın olduğunda, dünyadaki karanlığa karşı duracaksın. Fırtına bulutlu gözlerine bakınca bunu anlıyorum. Ama *ma belle*, kalbini ve ruhunu kaybetmeden kazanabileceğin savaşları seç."

"Martin, ben Cecile'in yerine geçerken, bir kız olmayı bıraktım. Artık yetişkin bir kadınım. Keşke bunu anlasaydın."

Martin iç geçirerek başını salladı. "Haklısın. Bir kadın olduğunu biliyorum ama bunu sadece sen bilmiyorsun. *Cherie*, bugün komodorun hizmetkârlarının konuşmalarını duydum. O piskopos akşam yemeği boyunca gözünü senden ayıramamış."

"Rahibe Marie Madeleine ve ben bu konuyu çoktan konuştuk. Gözünden olabildiğince uzak duracağım." Lenobia, Martin'in gözlerine baktı. "Benim için endişelenmene gerek yok. Son iki yıldır piskopos ve onun gibi erkeklerden kaçarak yaşıyorum."

"Görebildiğim kadarıyla piskopos gibi adamların sayısı çok değil. O adamda bir kötülük hissediyorum. Sanırım *bakas*'ı karşısına geçmiş."

"*Bakas* mı? O da ne?" Lenobia atı fırçalarken durdu ve Martin'in açıklamasını, atın iri gövdesine yaslanarak dinledi.

"*Bakas*'ı bir ruh avcısı olarak düşün. İki tür ruh yakalar, yüksek ve alçak. *Bakas* için en iyisi dengedir. Hepimizin içinde iyi ve kötü var, *cherie*. Ama taşıyıcı dengesini kaybetmişse, kötülük yaptığında, *bakas* karşısına geçer ve korkunç karanlık özgür kalır."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Annem, babamın pek çok kölesiyle birlikte Haiti'den gelmiş. Bu inandıkları eski bir din. Beni onlar yetiştirdi ve ben de inanıyorum." Martin omuz silkti ve Lenobia'nın iri iri açılan gözlerine gülümseyerek baktı. "Sanırım hepimiz aynı yerden

geliyor ve günün birinde aynı yere dönüyoruz. Sadece çok fazla farklı insan olduğu için o yerin birçok farklı adı var, o kadar."

"Ama piskopos Katolik bir rahip. Haiti'deki eski bir dini nereden bilebilir?"

"*Cherie*, bir şeyi hissetmen, bilmen için sana anlatılmasına gerek yok. *Bakas* gerçektir ve bazen taşıyıcıyı bulurlar. Boynundaki yakut, bence bir *bakas*'tan başka bir şey değil."

"O yakut bir haç, Martin."

"Aynı zamanda da bir *bakas*. Kötüye dönmüş bir *bakas*, *cherie*."

Lenobia ürperdi. "Piskopos beni korkutuyor, Martin. Her zaman da korkuttu."

Martin genç kızın yanına gitti, elini gömleğinin içine sokup ucunda güzel bir safir tonuna boyanmış, küçük deri bir kesenin bağlı olduğu, uzun ve ince bir parça deriyi çekti. Boynundan çıkarıp Lenobia'nın boynuna taktı. "Bu tılsım seni korusun, *cherie*."

Lenobia küçük keseye dokundu. "İçinde ne var?"

"Neredeyse bütün hayatım boyunca taşıdım ama tam olarak emin değilim. İçinde on üç küçük şey olduğunu biliyorum. Annem ölmeden önce beni koruması için kendisi yapmış. Bende işe yaradı." Martin keseyi Lenobia'nın parmaklarından kurtardı. Gözlerinin içine bakarak keseyi dudaklarına götürdü ve öptü. "Şimdi de sende işe yarasın." Sonra yavaş bir hareketle, parmağını

elbisenin korsaj kısmının kenarına geçirdi ve kumaş teninden ayrılacak şekilde çekti. Aradan sarkıttığı küçük kese Lenobia'nın göğsüne, annesinin tespihinin üstüne düştü. "Kalbinin yakınında taşı, *cherie*. Annemin halkının gücü sana asla uzak olmayacak."

Yakınlığı Lenobia'nın nefes almasını güçleştiriyordu ve Martin onu nihayet bırakınca genç kız mücevher rengi keseden öpüşünün sıcaklığını hisseder gibi oldu.

"Sen bana annenin korumasını verdiysen, sanırım ben de benim annemin korumasıyla yerini doldurmalıyım." Boynundaki tespihi çıkarıp genç adama uzattı.

Martin gülümsedi ve Lenobia'nın tespihi boynuna takabilmesi için eğildi. Sonra tespihi havaya kaldırıp dikkatle baktı. "Tahtadan oyulmuş güller. Annemin halkının gül yağını ne için kullandığını biliyor musun, *cherie*?"

"Hayır." Martin'in yakınlığı ve bakışlarının yoğunluğu Lenobia'nın nefesini bir kez daha kesmişti.

"Gül yağından güçlü aşk büyüleri yapılır," derken, genç adamın dudakları yukarı kıvrıldı. "Beni büyülemeye mi çalışıyorsun, *cherie*?"

Lenobia, "Belki de," derken, bakışları birbirine kilitlenmişti.

At onu oyunbaz bir tavırla itekledi, bakımının tamamlanmamasından duyduğu sabırsızlıkla iri toynağını yere vurdu.

Martin'in kahkahası aralarında yükselen gerilimi bozdu. "Sanırım lütufların konusunda rakiplerim var. Atlar seni paylaşmak istemiyor."

Lenobia beygirin geniş boynuna sarılmak için dönerken, "Kıskanç çocuk," diye mırıldandı ve kaşağıyı yerdeki talaşlardan aldı.

Martin usulca kıkırdamayı sürdürerek geniş, ahşap tarağı aldı ve atın yelesi ve kuyruğu üstünde çalışmaya koyuldu

"Bugün sana ne hikâye anlatayım, *cherie*?"

"Bana babanın çiftliğindeki atları anlat," dedi Lenobia. "Birkaç gün önce başlamış ama bitirmemiştin."

Martin, Rillieux'ye özgü, yarım kilometreyi kanatlı atlar gibi koşabilen yeni bir at cinsini anlatırken, Lenobia'nın aklı başka yerlere kaydı. *Bu yolculukta iki haftamız daha var. Beni şimdiden seviyor.* Elini göğsüne bastırdı ve Martin'in annesinin tılsımının sıcaklığını hissetti. *Birlikte durursak, dünyaya karşı duracak kadar cesur olabiliriz.*

Lenobia, yük bölümünden kamaralarına uzanan koridorda yürürken kendini çok umutlu ve canlı hissediyordu. Martin aklını babasının muhteşem atlarının hikâyeleriyle doldurmuştu ve hikâyeyi dinlerken Lenobia'nın aklına harika bir fikir gelmişti. Belki de o ve Martin, New Orleans'ta sadece Rillieux'den yavru bir aygır alacak parayı kazanacak kadar kalırlardı. Sonra kanatsız pegasuslarını alıp birlikte, tenlerinin rengi yüzünden yargılanmayacakları batıya gider, oraya yerleşir ve güzel, hızlı atlar yetiştirirlerdi. Düşünceleri *ve çocuklar*, diye fısıldadı. *Martin'e benzeyen, kahverengi tenli bir yığın güzel çocuk.*

Marie Madeleine'den ona iş bulması için yardım etmesini rica edecekti. Hatta belki de Azize Ursula rahibelerinin mutfağında bir iş bulabilirdi. Herkesin enfes ekmekler pişirecek bir mutfak hizmetkârına ihtiyacı olurdu ve Lenobia bu yeteneği Baron'un yetenekli Fransız aşçılarından öğrenmişti.

"Gülümsemen seni daha da güzelleştiriyor, Lenobia."

Lenobia onun koridora girdiğini duymamıştı ama birdenbire karşısındaydı işte ve yolu tıkamıştı. Lenobia'nın eli, bluzunun altında saklı duran deri keseye gitti. Martin'i ve annesinin korumasının gücünü düşünerek çenesini dikleştirdi ve piskoposun gözlerine baktı.

Soğuk bir sesle, "İzninizle, peder," dedi. "Rahibe Marie Madeleine'e dönmeliyim. Sabah duasında ona katılmayı çok istiyorum."

"Dün konusunda bana öfkeli değilsindir, herhalde. Kandırmacanı fark etmenin ne büyük bir şok olduğunu anlamalısın." Piskopos konuşurken yakut hacı okşuyordu. Lenobia haçın loş ışıkta bile böyle parlayıp ışık saçmasının ne tuhaf olduğunu düşünerek onu dikkatle izledi.

"Size kızmaya cüret edemem, peder. Ben sadece iyi kalpli rahibemizin yanına dönmek istiyorum."

Piskopos ona bir adım daha yaklaştı. "Sana bir teklifim var ve duyduğun zaman sana ne büyük bir onur sunduğumu görecek ve öfkeden daha fazlasına cüret edeceksin."

Lenobia, piskoposun yanından geçmeye çalışarak, "Üzgünüm, peder. Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Anlamıyor musun, *ma petite de bas*? Gözlerinin içine bakınca bir sürü şey görüyorum."

Piskoposun ona hitap şeklinin uyandırdığı öfke, Lenobia'nın korkusuna baskın geldi. "Adım Lenobia Whitehall ve ben sizin piçiniz değilim!" Kelimeleri âdeta haykırmıştı.

Piskoposun gülümsemesi korkunçtu. Birden kollarını uzattı ve ellerini Lenobia'nın iki yanına yerleştirerek onu duvara çiviledi. Mor cübbesinin kolları, Lenobia'yı gerçek dünyadan ayıran perdeler gibiydi. O kadar uzun boyluydu ki yakut haç Lenobia'nın gözlerinin önünde sallanıyordu ve Lenobia bir an için ışıltılı derinliklerinde alevler gördüğünü sandı.

Ardından piskopos konuşmaya başladı ve Lenobia'nın dünyası, adamın nefesinin pis kokusu ve bedeninin sıcaklığına hapsoldu.

"Seninle işim bittiğinde, olmanı istediğim her şey olacaksın. Piç, fahişe, âşık, kız. Her şey. Ama hemen pes etme, *ma petite de bas*. Mücadeleyi severim."

"Peder, demek buradasınız. Sizi kamaramızın bu kadar yakınında bulmam ne büyük bir talih. Lütfen bana yardım eder misiniz? Kutsal Meryem'i taşımanın basit bir iş olduğunu sanıyordum ama ya ağırlığını küçümsemişim ya da kendi gücümü abartmışım."

Piskopos, Lenobia'yı salarak geri çekildi. Genç kız koridorda onlardan tarafa bakmayan rahibenin yanına koştu. Rahibe Marie Madeleine, Meryem'in boyalı taştan heykelini kamaranın kapısından koridora çıkarmak için uğraş veriyordu. Lenobia yanına varınca rahibe kafasını kaldırdı. "Lenobia, geldiğin iyi oldu. Lütfen mihrap mumunu ve tütsü mangalını alır mısın? Bugün ve New Orleans'taki limana varana dek önümüzdeki birkaç boyunca duamızı ve Meryem ilahilerimizi güvertede söyleyeceğiz."

"Birkaç gün mü? Yanılıyorsunuz, rahibe," dedi piskopos küçümseyen bir tavırla. "Yolculuğumuzun bitmesine en az iki hafta var."

Marie Madeleine heykelle mücadelesinden doğruldu ve piskoposa uygunsuz tavrını ve Lenobia'yı tacizini kesintiye uğratan

tesadüfü maskeleyen soğuk bir bakış gönderdi. "Günler," dedi sert bir sesle. "Komodorla görüştüm. Kasırga bize zaman kazandırmış. Üç dört gün içinde New Orleans'ta olacağız. Yeniden karada olmak hepimize iyi gelecek, öyle değil mi? Sizi başrahibemizle tanıştırmak ve ona, sizin korumanız sayesinde ne kadar güvenli ve hoş bir yolculuk yaptığımızı anlatmak, beni özellikle sevindirecek. Şehirde ne kadar saygın bir yerinin olduğunu siz de biliyorsunuzdur, değil mi, piskopos de Beaumont?"

Uzun bir sessizliğin ardından, piskopos, "Ah, evet, rahibe," dedi. "Daha fazlasını da biliyorum."

Ardından eğildi ve ağır heykeli, taş değil de kuş tüyünden yapılmış gibi kolayca kaldırıp güverteye taşıdı.

Piskopos görüş alanından çıkar çıkmaz, Marie Madeleine, "Canını yaktı mı?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Lenobia titrek bir sesle. "Ama yakmak istiyor."

Rahibe ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. "Mumu ve tütsüyü getir. Diğer kızları uyandır ve dua için yukarı gelmeleri söyle. Sonra yakınımda kal. Tek başına çıktığın şafak gezilerinden vazgeçmen gerekecek. Hiç güvenli değil. Neyse ki sadece birkaç günümüz kaldı. Sonrasında manastırda, piskoposun elinin uzanamayacağı bir yerde olacaksın." Rahibe, Lenobia'nın elini sıktıktan sonra, piskoposun peşi sıra üst güverteye yürüyerek genç kızı tamamen kırık bir kalple baş başa bıraktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Daha sonra dünyası karanlık, acı verici bir hal alıp çaresizlikle dolunca Lenobia o sabahı, gökyüzünün ve denizin güzelliğini ve her şeyin, kalbinin bir düzine vuruşundan daha kısa bir sürede nasıl aniden ve tamamen değişebildiğini düşünecekti. Hatırladıkça hayatının sonuna dek güzel ve özel bir şeye asla sahip olamayacağına yemin edecekti.

Saat erkendi ve kalkmak istemeyen kızlar huysuz ve uyuşuktu. Aveline de Lafayatte özellikle sıkkındı ama Simonette'in bu yeniliğe duyduğu heyecan diğer kızın tatsız yaradılışını gölgede bırakmıştı.

Minerva'nın kıç tarafındaki küçük gezinti alanına doğru yürürlerken Simonette, Lenobia'ya, "Gemiyi keşfe çıkmayı o kadar istiyordum ki," diye itiraf etti.

Lenobia, "Çok güzel bir gemi," diye mırıldandı ve Simonette'in kafasını sallarken zıplayıp hoplayan buklelerine gülümseyerek baktı.

Meryem'in mermer heykeli Amiral'in dairesinin hemen üstünde kalan, geminin kıç kısmını çevreleyen siyah korkulukların yakınına yerleştirilmişti. Rahibe Marie Madeleine heykelle uğraşıyor, doğru konumlanması için bir o yana bir bu yana çekiştiriyordu ki Lenobia'yı fark etti ve yanına gelmesini işaret etti.

"Çocuğum, fitili ve tütsüyü alayım."

Lenobia ona rahibenin duada kullandığı kıymetli buhur ve mür karışımıyla dolu gümüş bir tütsülükle birlikte, sade kalay şamdanında duran sütun mumu uzattı. Rahibe heykele döndü ve mumu ve tütsülüğü Meryem'in ayaklarının dibine yerleştirdi.

Sonra kalabalığa, "Kızlar," diye seslendi ve merak içinde etraflarında toplanmaya başlayan mürettebatı başıyla selamlarken hafifçe gülümsedi. "Ve iyi kalpli beyefendiler. Bu güzel sabaha New Orleans yolunda günlerce ileride olmamıza şükranlarımızı sunmak için Meryem ilahileriyle başlayalım." İzleyen mürettebata yaklaşmalarını işaret etti.

Yaklaşırlarken Lenobia grup içinde Martin'i aradı ama tanıdık yüzünü görmeyince hayal kırıklığına uğradı.

"Ah, Tanrım. Meryem'in fitilini tutuşturmak için aşağıdan bir köze ihtiyacımız olacak. Lenobia çocuğum, sen..."

"Endişeye gerek yok, rahibe. Meryem'in ateşini ben tutuştururum."

Kızlar güneş ışığında sis gibi iki yana açıldılar ve piskopos elinde ucunda bir alevin titreştiği bir çırayla aralarından geçti. Rahibe ona uzatılan çırayı sıkıntılı bir gülümsemeyle aldı.

"Teşekkürler, peder. Bu sabahki ayine siz liderlik etmek ister misiniz?"

"Hayır, rahibe. Meryem ayinlerinin, bir kadın tarafından idare edildiğine daha çok takdir gördüğüne inanırım." Piskopos başını eğerek mürettebatın da toplandığı, geminin kıç tarafındaki açıklığın uzak ucuna çekildi ve önlerinde durdu.

Lenobia, piskoposun duruş tercihinin, onlara karşı erkek topluluğuna liderlik etmeyi planlıyormuş gibi rahatsız edici bir görüntü oluşturduğunu düşündü.

Durumdan hiç etkilenmeyen Rahibe Marie Madeleine mumu ve tütsüyü tutuşturdu. Ardından dizlerinin üzerine çöktü. Lenobia ve diğer kızlar da aynısını yaptılar. Lenobia rahibenin sol tarafında, yüzü heykele dönük halde duruyordu ama piskopos da görüş alanında olduğu için adamın diz üstü çöküşünü itaatkârdan ziyade üstünlük taslayıcı kılan küstah tereddüdünü görebilmişti. Etrafındaki adamlar da onu taklit ettiler.

Marie Madeleine başını eğdi, ellerini dua etmek için birbirine bastırdı. Kapalı gözlerle, net ve güçlü bir sesle duaya başladı.

"Kutsal Meryem, bizim için dua et."

Kızlar itaatkâr bir tavırla, "Bizim için dua et," diye tekrarladılar.

Marie Madeleine, "Tanrı'nın Kutsal Anası," dedi.

"Bizim için dua et." Bu kez sözü mürettebat aldı ve seslerini duaya kattılar.

"Kutsal bakire Meryem."

"Bizim için dua et," dedi kalabalık bir ağızdan.

"İsa'nın annesi," diye devam etti rahibe.

"Bizim için dua et."

Lenobia cümleyi tekrar etti ama diğer kızların aksine, ruhunu gözlerini yumup başını öne eğecek kadar yatıştıramıyordu. Bakışları ve aklı bir orada, bir buradaydı.

"Bizim için dua et."

Yolculuğun üç günü kaldı ve Marie Madeleine yük bölümüne bir daha gidemeyeceğimi söylüyor.

"İlahi lütfun anası."

"Bizim için dua et..."

Martin! Ona nasıl haber ulaştıracağım? Bu, piskoposla bir daha karşılaşma ihtimali demek bile olsa, onu tekrar görmeliyim.

"En saf ana."

"Bizim için dua et..."

Lenobia'nın bakışları erkekler grubuna ve mor cübbesi içinde, önlerinde diz çöken adama yöneldi. Gözleri hayretle irileşti. Başı öne eğik ya da gözleri kapalı değildi. Bakışlarını rahibenin

önünde diz çökerek dua ettiği heykele dikmişti. Elleri kenetli değildi. Aksine bir eliyle göğsünün ortasında asılı duran parlak yakut haçı okşuyordu. Diğer eli, önündeki bir şeyi harekete geçmeye davet eder gibi, parmakları kıpırdatmayı anımsatan, belli belirsiz ama tuhaf bir hareket yapıyordu.

"En masum ana."

"Bizim için dua et..."

Kafası karışan Lenobia, piskoposun bakışlarını takip etti ve rahibin gözlerini heykele değil, rahibenin tam karşısında, Meryem'in ayakları dibinde yanan tek kalın muma dikmiş olduğunu fark etti. Alev, âdeta mumu eriterek tam o anda yoğunlaştı. Ardından mum ve alev bir araya geldi, kıvılcımlar sıçrayıp Marie Madeleine'in keten elbisesini sardı.

Lenobia, Marie Madeleine'e koşmak için ayağa fırlarken, "Rahibe! Yangın!" diye haykırdı.

Ama tuhaf ateş çoktan harlanmıştı. Hemşire haykırarak ayağa kalktı ama belli ki etrafını saran alevler yön duygusunu kaybetmesine neden olmuştu. Vahşice yanan mumdan uzaklaşmak yerine, öne, yanan balmumu birikintisine yürüdü.

Lenobia'nın etrafındaki kızlar çığlıklar atıyor ve ona çarparak rahibeye ulaşmasına engel oluyorlardı.

Piskopos mor cübbesi arkasında alev gibi şişinerek öne koşarken, "Geri çekilin, onu kurtaracağım!" diye haykırdı.

Lenobia mutfakta mum ve yağ ve su konusunda öğrendiği dersleri hatırlayarak, "Hayır!" diye çığlık attı. "Su değil, battaniye getirin. Ateşi boğun!"

Piskopos su kovasını yanan rahibeye boca edince ateş patladı ve kızların oluşturduğu kalabalığın üstüne alev alev sıcak mum yağdırarak panik ve isteriye neden oldu.

Dünya alev ve ısıdan ibaretti sanki. Lenobia yine de Marie Madeleine'e ulaşmak için hamle yaptı ama güçlü eller onu belinden yakalayıp geri çekti.

Lenobia kurtulmak için çırpınarak, "Hayır!" diye çığlık attı.

"*Cherie*! Ona yardım edemezsin."

Martin'in sesi kaosun içinde bir sükûnet vahası gibiydi ve Lenobia'nın vücudu bir anda tutmaz oldu. Martin'in onu yanan güverteden uzaklaştırmasına izin verdi. Ama alevlerin arasında, Marie Madeleine'in mücadeleyi bıraktığını görmüştü. Tamamen alevlerle kuşatılan rahibe korkuluğa yürüdü, döndü ve bir an için Lenobia'yla göz göze geldi.

Lenobia o anı asla unutmayacaktı. Marie Madeleine'in gözlerinde gördüğü acı, dehşet ya da korku değildi. Huzur görmüştü. Ve zihninde rahibenin daha güçlü, net ve kendi güzelliği içinde başka bir dünyaya aitmiş gibi gelen sesi yankılandı. *Yüreğinin peşinden git, evladım. Kutsal Ana seni her zaman korur.*

Ve sonra rahibe korkulukların üstüne çıktı ve bilerek denizin serin ve davetkâr kucağına atladı.

Lenobia'nın sonrasında hatırladığı ilk şey Martin'in gömleğini yırtıp eteklerini yalayan alevleri bastırmak için kullanışı oldu.

Ateş sönünce Lenobia'ya, "Burada kal!" diye haykırdı. "Sakın kıpırdama!" Lenobia uyuşmuş gibi kafasını sallarken Martin, kumaşlar, yelken parçaları ve diğer alet edevatlarla yangını söndürmeye çalışan mürettebatın arasına karıştı. Komodor Cornwallis de oradaydı ve bir taraftan emirler yağdırırken bir taraftan da mavi ceketiyle, artık doğaüstü bir kolaylıkla sönmeye yüz tutan alev parçalarını bastırmaya çabalıyordu.

"Yardım etmeye çalışıyordum. Bilmiyordum!" Lenobia'nın bakışları piskoposun haykırışlarına çevrildi. Korkuluklarda durmuş denize bakıyordu.

"Charles! Yandın mı? Yaralandın mı?" Lenobia, komodorun telaşla olduğu yerde sallanan ve aşağı düşmesine ramak kalan piskoposun yanına gitmesini izledi. Komodor onu tam vaktinde yakaladı. "Korkuluklardan uzaklaşın!"

"Hayır, hayır!" Piskopos onun elini silkeleyerek uzaklaştırdı. "Bunu yapmak zorundayım. Mecburum." Kolunu kaldırdı, haç çıkardı ve ardından Lenobia onun son ayin duasına başladığını duydu. "*Domine sancte…*"

Lenobia hayatı boyunca kimseden bu kadar nefret etmemişti.

Simonette pembeleşmiş, tütsülenmiş ve hıçkırıklar içinde, Lenobia'nın kollarına atıldı. "Şimdi ne yapacağız? Şimdi ne yapacağız?"

Lenobia, Simonette'e sımsıkı sarıldı ama cevap veremedi.

Komodor gümbürdeyen sesiyle, "Matmazeller? Aranızda zarar gören var mı?" diye sorarak ağlayıp sızlayan kızların arasına daldı, alevlere en yakın duranları geri çekti ve gemi doktorunu onlara yönlendirdi. "Yaralanmadıysanız, aşağı inip temizlenin. Üstünüzü değiştirin. Dinlenin, matmazeller, dinlenin. Yangın söndü. Gemi sağlam. Güvendesiniz."

Martin dumanda ve kargaşada kaybolmuştu. Lenobia'nın, elini sıkı sıkı tutan Simonette'le birlikte aşağı gitmekten başka seçeneği yoktu.

Titreyerek ve ağlayarak dar koridorda ilerlerken, Lenobia, "Onu sen de duydun mu?" diye fısıldadı.

"Rahibenin çığlığını duydum. Korkunçtu." Simonette hıçkırıyordu.

Lenobia, "Başka? Söylediklerini duymadın mı?" diye üsteledi.

"Hiçbir şey söylemedi ki. Sadece çığlık attı." Simonette ona iri ve yaş dolu gözlerle baktı. "Sen aklını mı kaçırdın, Lenobia?"

Lenobia kolunu güven vermek ister gibi genç kızın omzuna atarken, çabucak, "Hayır, hayır," dedi. "Az önce olanları hatırlamamak için neredeyse delirmiş olmayı dileyeceğim."

Simonette bir kez daha hıçkırdı. "*Oui, oui.* Karaya varana kadar kamaradan dışarı adımımı atmayacağım. Akşam yemeğine gitmek için bile. Beni mecbur edemezler!"

Lenobia ona sımsıkı sarıldı ve tek kelime etmedi.

Lenobia sonraki iki gün boyunca kamaradan hiç çıkmadı. Simonette'in akşam yemekleri için komodorun salonuna zorla götürülmek konusundaki endişeleri yersizdi. Yemek, odalarına getirildi. Rahibe Marie Madeleine'in ölümü hepsinin üzerinde bir büyü etkisi yaratmış ve gemi hayatının normal dokusu değişmişti. Mürettebatın haftalardır söylediği, gürültülü ve zaman zaman müstehcen şarkılar duyulmaz olmuştu. Kahkahalardan ve bağırış çağırışlardan eser kalmamıştı. Geminin kendisi sessizliğe gömülmüş gibiydi. Rahibenin ölümünü izleyen saatler içinde, arkalarından esen sert rüzgâr, Tanrı'nın nefesi onları

şiddet mahallinden uzaklaştırmak için üflüyormuş gibi yelkenleri şişirerek ileri atılmalarına neden olmuştu.

Kamaralarındaki kızlar şoktaydı. Simonette ve kızların birkaç tanesi durup durup ağlıyordu. Çoğunlukla şiltelerine kıvrılıp kısık seslerle konuşuyor ya da dua ediyorlardı.

Onlara yemek getiren mutfak hizmetkârları, kızları her şeyin yolunda olduğu ve yakında kıyıya ulaşacakları konusunda temin ettiler. Bu duyuru bile kasvetli bakışlar ve sessiz gözyaşlarından fazlasına neden olmadı.

Bütün bu süre zarfında Lenobia düşünüyor ve hatırlıyordu.

Marie Madeleine'in iyiliğini hatırlıyordu. Rahibenin inancını ve gücünü. Ölmek üzere olan gözlerinde gördüğü huzuru ve zihninde sihirle yankılanan sözcüklerini.

Yüreğinin peşinden git, evladım. Kutsal Ana seni her zaman korur.

Lenobia, Rahibe Marie Madeleine'i hatırlıyor ama Martin'i düşünüyordu. Bir de geleceği. Üçüncü gün şafak sökmeden hemen önce kararını verdi ve artık bir mozoleye dönen kamaradan sessizce çıktı.

Şafağın sökmesini izlemedi. Doğrudan yük bölümüne girdi. Bölmeye yaklaşırken siyah beyaz dev kedi Odysseus bacaklarına sürtünüyordu. Onu önce atlar gördü ve her ikisi de genç kızı kişneyerek selamlayınca Martin arkasına döndü, aralarındaki

mesafeyi üç uzun adımda kapatıp Lenobia'yı kollarının arasına çekerek sımsıkı kucakladı. Lenobia, genç adamın vücudunun titrediğini hissedebiliyordu.

"Geldin, *cherie!* Geleceğini sanmıyordum. Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım."

Lenobia başını Martin'in göğsüne yasladı ve kokuyu içine çekti: atlar, saman ve her gün çok çalışan bir erkeğin dürüst teri.

"Seni görmeye gelmeden önce düşünmem gerekti, Martin. Bir karar vermeliydim."

"Neye karar verdin, *cherie*?"

Lenobia kafasını kaldırıp ona baktı ve gözlerinin açık zeytin rengini ve içlerinde kehribar misali parlayan kahverengi benekleri severek ona baktı. "Öncelikle sana bir şey sormam gerek. Rahibenin okyanusa atlayışını gördün mü?"

Martin ciddi bir tavırla başını salladı. "Gördüm, *cherie.* Korkunç bir şeydi."

"Bir şey duydun mu?"

"Sadece çığlıklarını."

Lenobia derin bir nefes aldı. "Atlamadan hemen önce bana baktı, Martin. Gözleri korku ya da acıyla değil, huzurla doluydu. Ve çığlıklarını duymadım. Aksine bir başkasınınkine karışan ve bana yüreğimin peşinden gitmemi ve Kutsal Ana'nın beni her zaman koruyacağını söyleyen sesini duydum."

"Rahibe inanç ve iyilikle dolu, çok kutsal bir kadındı. Ruhu güçlüydü. Seninle konuşmuş olabilir. Belki de çok sevdiği Meryem de seninle konuşmuştur."

Lenobia cılız bir rahatlama hissetti. "Demek bana inanıyorsun!"

"*Oui, cherie.* Dünyada görebildiğimizden ve dokunabildiğimizden daha fazlasının olduğunu biliyorum."

"Buna ben de inanıyorum." Lenobia derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve fazla yetişkin çıktığı için kendisini bile şaşırtan bir ses tonuyla, "En azından artık inanıyorum," dedi. "Bu yüzden, sana söylemek istediğim şu: Seni seviyorum, Martin. Seninle olmak istiyorum. Her zaman. Nasıl olduğu umurumda değil. Nerede olduğu da. Ama Marie Madeleine'in ölümünü görmek beni değiştirdi. Yanında yaşamayı seçtiğim için başıma gelecek en kötü şey seni severek huzur içinde ölmekse, bu dünyada bulabileceğimiz mutluluk her neyse onu seçiyorum."

"*Cherie,* ben..."

"Hayır. Bana şimdi cevap verme. Rıhtıma çıkmamızdan sonra iki gün düşün. Benim de düşündüğüm gibi. Her halükârda emin olmalısın, Martin. Hayır dersen, seni bir daha asla görmek istemiyorum. Evet dersen, yanında yaşayacak ve çocuklarını doğuracağım. Seni öldüğüm güne kadar seveceğim, Martin. Sadece seni. Her zaman, yalnızca seni, yemin ederim."

Lenobia bunları söyledikten sonra zayıf düşüp ağlayarak ona sarılmadan yanından uzaklaştı. Kaşağıyı aldı ve atların yanına girdi. İri yarı atları fırçalarken sevgi sözcükleri mırıldanmaya koyuldu.

Martin de ağır adımlarla arkasından gitti. Onunla konuşmadan ve ona bakmadan, diğer beygirin yanına geçti ve karışmış yelesiyle uğraşmaya başladı. Bu yüzden yük bölmesine girdiğinde, piskoposun görüş alanında değildi.

"Hayvanlara bakım yapmak bir hanımefendinin işi değil. Ama zaten sen de bir hanımefendi değilsin, öyle değil mi, *ma petite de bas*?"

Lenobia midesinin ayaklandığını hissetti ama bir erkekten çok, canavar olarak gördüğü rahibe dönmekten geri durmadı.

"Bana böyle hitap etmemenizi söylemiştim," derken, sesi titremediği için gurur duydu.

"Ben de mücadelenin hoşuma gittiğini söylemiştim." Piskoposun gülümsemesi bir sürüngeninkinden farksızdı. "Ama mücadele etsen de, etmesen de seninle işim bittiğinde olmanı arzuladığım her şey olacaksın: piç, fahişe, âşık, kız evlat. Her şey." Piskopos öne doğru hamle yapınca göğsündeki yakut haça vuran ışık, canlı bir varlıkmış gibi parladı.

"Koruyucu rahibe artık olmadığına göre, seni kim koruyacak?" Piskopos bölmenin kıyısına ulaşmıştı. Lenobia beygire

yaslanarak iyice sindi. "Zaman kısa, *ma petite de bas*. Bugün New Orleans'a varmadan benim olacaksın. Bu bekâret oyununu oynaman ve Azize Ursula rahibeleriyle birlikte, manastırlarına çekilmen için bir neden kalmayacak." Rahip kapısını açmak için bölmeye uzandı.

Martin atların gölgesinden çıkıp Lenobia ve piskoposun arasına girdi. Sakin bir tavırla konuşsa da elinde bir maya demiri tutuyordu. Fenerlerin ışığı, aletin üstünde parladı.

"Bence bu hanımefendiye sahip olmayacaksınız. Sizi istemiyor, Loa[21]. Gidin ve onu rahat bırakın."

Piskopos gözlerini tehditkâr bir ifadeyle kısarken, parmakları haçının yakut taşlarının üstünde dolaşmaya başladı. "Benimle konuşmaya cüret edersin demek! Kim olduğumu anlamalısın. Ben sandığın gibi bir Loa değilim. Ben bir piskoposum, Tanrı'nın adamıyım. Hemen şimdi gidersen, beni sorgulamaya yeltendiğini unuturum."

"Loa ruhtur. Seni görüyorum. Seni biliyorum. *Bakas* aleyhine dönmüş. Sen kötüsün. Karanlıksın. Burada istenmiyorsun."

Rahip, "Bana karşı durmaya cüret ediyorsun demek!" diye kükredi. Öfkesi büyürken bölmenin etrafında asılı duran fenerlerin alevleri de büyüdü.

Lenobia çılgın gibi fısıldadı: "Martin! Alevler!"

---

21 Haiti'deki *voodoo* inancına göre, Tanrı ile insanlar arasında aracılık eden ruhlar. (ç.n.)

Rahip, Martine çıplak elleriyle saldırmaya hazırlanır gibi öne hamle yaptı ve iki şey büyük bir süratle gerçekleşti. Önce Martin maya demirini havaya kaldırdı ama darbeyi rahibe indirmedi. Aksine, aleti kendine tuttu. Martin kendi avucunu keserken, Lenobia nefesini tuttu ve tam rahip üzerine atılırken bir avuç kanı üzerine savurarak göğsünün tam ortasına isabet ettirdi. Haçın kırmızı taşları, capcanlı bir kırmızıyla kaplandı. Martin derin ve güç dolu bir sesle konuştu:

"O bana ait ve ben de onunum.
Sadakat ve gerçekle,
Ve bu kan da benim kanıtım.
Ona ne yaparsan boşa yapmış olursun,
Yaptığın her şey, on kat acıyla seni bulsun!"

Rahip, kan bir darbe etkisi yaratmış gibi sendeleyerek kenara çekilirken beygirler kocaman kulaklarını arkaya yatırdılar ve hiddet dolu çığlıklar eşliğinde kocaman dişleriyle ona saldırdılar.

Charles de Beaumont geri çekildi ve göğsünü tutarak bölmeden dışarı fırladı. İki büklüm halde Martine baktı.

Martin kanlı elini havaya kaldırdı ve avucu dışa dönük halde, bir kalkan gibi önüne tuttu.

"Bu kızı kim koruyacak diye soruyordun. Cevabı ben vereyim. Ben koruyorum. Sihir yapıldı. Kanımla mühürlüyorum. Burada hiç gücün yok."

Rahibin gözleri nefretle dolu, sesi kötücüldü. "Kan büyün sana burada güç verebilir ama gittiğimiz yerde en ufak bir gücün olmayacak. Orada beyaz bir adama karşı çıkmaya çalışan siyah bir adamdan başka bir şey değilsin. Ben kazanacağım. Ben kazanacağım... Ben kazanacağım." Piskopos göğsünü sıkı sıkı tutarak yük bölümünü terk ederken bu sözcükleri tekrar tekrar mırıldanıyordu.

O gidince Martin, Lenobia'yı kollarının arasına aldı ve titremesi geçene kadar tuttu. Saçlarını okşadı ve yatışması için küçük, sözsüz sesler mırıldandı. Korkusu yeterince yatışınca Lenobia, genç adamın kollarından sıyrıldı ve elini bağlamak için bluzundan bir kumaş şeridi yırttı. Onu bandajlarken tek kelime etmedi. Ancak işi bitince yaralı elini iki eliyle birden tuttu ve gözlerinin içine bakarak, "Söylediğin o şey," dedi. "Yaptığın o büyü gerçek mi? Gerçekten işe yarayacak mı?"

"Ah, işe yarar, *cherie*," dedi Martin. "Onu bu gemide senden uzak tutmaya yarar. Ama bu adam büyük bir kötülükle dolu. O kutsal kadını öldüren yangının nedenini biliyor musun?"

Lenobia başını evet der gibi salladı. "Evet, biliyorum."

"*Bakas*'ı güçlü. Kötü. Onu on katı acıyla bağladım ama bir zaman gelecek, belki de sana sahip olmanın acıya değeceğini

düşünecek ve haklı da. Gideceğimiz dünyada güç sahibi olan o, ben değilim."

"Ama onu durdurdun."

Martin başıyla onayladı. "Onunla annemin sihriyle savaşabilirim ama üzerime salacağı beyaz adamlarla ve kanunlarla savaşmam."

"O zaman New Orleans'tan ayrılman gerek. Uzaklara, sana zarar veremeyeceği bir yere git."

Martin gülümsedi. "*Oui, cherie, avec tu.*"

"Benimle mi?" Lenobia zihninde onun için endişesini ön planda tutarak bakakaldı. Hemen ardından Martin'in ne dediğini fark etti ve içinde şafağın söktüğünü hissetti. "Benimle! Birlikte olacağız."

Martin onu kollarının arasına çekti ve göğsüne bastırdı. "Büyümü bu denli güçlü kılan buydu, *cherie.* Sana hissettiğim bu sevgi. Kanımı dolduruyor ve yüreğimin atmasını sağlıyor. Şimdi senin yeminine karşılık vereceğim. Seni her zaman seveceğim, sadece seni Lenobia."

Lenobia yüzünü genç adamın göğsüne bastırdı ve bu kez döktükleri mutluluk gözyaşları oldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Minerva, New Orleans Limanı'na, 21 Mart 1788 akşamı, güneş turuncu bir küre gibi suya gömülürken yanaştı.

Lenobia'nın öksürmeye başlaması da aynı akşam oldu.

Genç kız kendini hasta hissetmeye kamaralarına döndükten hemen sonra başladı. Önce nedeninin Martin'den ayrılmaktan nefret etmesi olduğunu sandı. Rahibe Marie Madeleine oradayken bir sığınak gibi görünen oda onun için artık bir hapishaneden farksızdı. Lenobia kahvaltısını bir türlü edemedi. Geminin dört bir yanında çınlayan heyecanlı, "Kara göründü!" nidalarıyla kızlar tereddüt içinde odalarından çıkıp karşılarında gittikçe büyüyen kara parçasına gözlerini dikmek üzere güvertede toplanırken, Lenobia kan ter içindeydi ve öksürüklerini bluzunun kolunda boğmaya çalışıyordu.

Amiral güvertedeki kızlara, "Matmazeller, normalde gemiden karanlıkta indirmezdim ama Rahibe Marie Madeleine'le yakın zamanda yaşadığımız trajedi yüzünden karaya bir an önce

çıkıp Azize Ursula manastırına en kısa zamanda, güvenle giriş yapmanızın en iyisi olacağına inanıyorum," duyurusunu yaptı. "Başrahibeyi tanıyorum. Derhal ona gidecek, rahibenin ölümünü anlatacak ve bu akşam kıyıya çıkacağınızı haber vereceğim. Lütfen sadece küçük *casquette*'lerinizi yanınıza alın. Kalan eşyalarınızı manastıra bizzat teslim ettireceğim." Komodor, genç kadınları selamladıktan sonra, güvertenin sandalın indirildiği yan tarafına yöneldi.

Bu ateşli halinde Lenobia annesinin, tabuta[22] bu denli benzeyen bir kelime kullanmaması için onu azarlayan sesini duyar gibi oldu. Diğer kızlarla birlikte ağır adımlarla aşağı inerken, geçmişten gelen bu ses, geleceğe dair kötü bir işaretmiş gibi ürkütücü bir hisse kapılmıştı.

Hayır! Hissettiği melankoliyi silkinip attı. *Sadece hafif bir ateş geçiriyorum. Martin'i düşüneceğim. New Orleans'tan ayrılıp sonsuza dek birlikte olacağımız batıya gitmemiz için planlar yapıyor.*

Diğer kızlarla birlikte titreyerek ve öksürerek küçük sandala yerleşirken, Lenobia'yı öne iten bu düşünceydi. Simonette ve uzun, koyu renk saçlı genç bir kız olan Colette'in arasına yerleşince Lenobia, yolculuğu tamamlayacak enerjiyi toplamaya çalışarak

22 Fransızca sandık anlamındaki *casquette* ile İngilizcede tabut anlamına gelen *casket* kelimeleri arasındaki ses benzerliğinden yola çıkarak yapılmış bir kelime oyunu. (ç.n.)

kayıtsız gözlerle etrafına baktı. Gözleri kürekçilerde dolaştı, güç ve sevgi gönderen zeytin rengi gözler, onunkilerle buluştu.

Mutlu bir şaşkınlık sesi çıkarmış olsa gerekti çünkü Simonette, "Ne oldu, Lenobia?" diye sordu.

Lenobia yenilendiğini hissederek kıza gülümsedi. "Uzun yolculuğumuzun sona ermesine seviniyor ve hayatımın bir sonraki bölümünün başlamasına hevesleniyorum."

Simonette, "İyi olacağından çok emin görünüyorsun," dedi.

Lenobia, Martin'e ulaşacak kadar yüksek bir sesle, "Öyleyim," dedi. "Hayatımın bundan sonraki kısmının en iyisi olacağına inanıyorum."

Son yolcu da aralarına katılırken, sandal sarsıldı. "Öyle olacağından hayli eminim."

Lenobia'nın, Martin'in varlığından aldığı güç, piskoposun mor cübbesinin ılık ve nemli havada uçuşarak neredeyse etteklerine değmesine neden olacak kadar yakınına oturmasıyla korku ve nefrete döndü. Piskopos sesini çıkarmadan gözlerini ona dikerek oturdu.

Lenobia pelerinine iyice sarınarak bakışlarını kaçırdı. Piskoposu görmezden gelirken, bakışlarının Martin'e kaymamasına da odaklandı. Ilık, nemli havanın ve karanın kokusunun öksürüğünü yatıştıracağını umarak nehrin denizle buluştuğu limanın çamurlu, toprağımsı kokusunu içine çekti.

Ama öyle olmadı.

Rıhtımda etrafında dalgalanan elbisesiyle bekleyen Başrahibe Marie Therese, Lenobia'nın tuhaf bir biçimde kargaya benzettiği, uzun boylu, zayıf bir kadındı. Komodor, piskoposun sandaldan inmesine yardım ederken, başrahibe ve bir süredir ağlamış gibi görünen, solgun yüzlü iki rahibe, "Gelin, matmazeller. İyi kalpli rahibemizin başına gelenlerin dehşetinden sonra, dinlenmeye ve huzura ihtiyacınız olmalı. Her ikisi de sizi manastırımızda bekliyor," diyerek mürettebatın kızları sandaldan limana geçirmelerine yardımcı oldu.

Rıhtıma çıkma sırası ona gelince Lenobia tanıdık ellerin gücünü üzerinde hissetti ve Martin, "Cesur ol, *ma cherie*," diye fısıldadı. "Seni almaya geleceğim." Lenobia'nın dokunuşu, cesaret edebildiğince Martin'de kaldı ve ardından rahibenin elini tuttu. Martin'e tekrar bakmadan öksürüğünü bastırmaya ve kızlar grubuna karışmaya çalıştı.

Hepsi kıyıya çıkınca başrahibe hafifçe eğilerek piskopos ve komodoru selamladı. "Sorumlu olduğum matmazelleri bana getirdiğiniz için *merci beaucoup*," dedi. "Şimdi onları alıp güven içinde eşlerine teslim edeceğim."

"Hepsini değil." Piskoposun sesi bir kamçıdan farksızdı ama başrahibe cevap verirken, kaşını bile kıpırdatmadı. "Evet, piskopos, hepsini. Amiral bana kızlardan birinin kimliğiyle ilgili talihsiz hatayı anlattı. Bu durum, onu benim sorumluluğumdan

çıkarmıyor. Sadece onun için yapılacak eş seçimini değiştiriyor, o kadar."

Lenobia onu sarsan ıslak öksürüğü bastıramadı. Piskopos ona keskin bir bakış attı ama tekrar konuşurken sesi pürüzsüz ve etkileyici bir tona büründü. Yüzü öfkeli ya da tehditkâr değildi. Sadece kaygılıydı.

"Bu asi kızın annesinin günahları dışında bir şeylerle daha kirlenmiş olmasından çekiniyorum. Bulaşıcı hastalığını manastırınızda gerçekten istiyor musunuz?"

Başrahibe, Lenobia'nın yanına geçti. Yüzüne dokundu ve çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. Lenobia ona gülümsemeye çalıştı ama çok hasta ve sarsılmış hissediyordu. Üstelik çaresizce ve sonuçsuzca öksürmemeye çabalıyordu. Rahibe, Lenobia'nın nemli alnına düşen saçlarını arkaya iterken, "Senin için zor bir yolculuk oldu, öyle değil mi, yavrum?" dedi. Ardından yüzünü piskoposa çevirdi. "Ne yapmamı isterdiniz, piskopos? Ona Hristiyan iyiliğinden bir nebze bile göstermeden, rıhtımda terk etmemi mi?"

Lenobia, piskoposun gözlerinin öfkeyle parlamasını izledi ancak adam, "Elbette değil, rahibe," derken öfkesini törpülemeyi başarmıştı. "Ben sadece manastırın iyiliğini düşünüyorum."

"Çok düşüncelisiniz. Komodorun gemisine dönmesi gerektiğine göre, belki de küçük grubumuza manastıra kadar eşlik etme inceliğini de gösterirsiniz. Güzel şehrimizin so-

kaklarında tamamen güvende olacağımızı söylerdim ama bu dürüstçe olmazdı."

Piskopos başını eğdi ve gülümsedi. "Size eşlik etmek benim için büyük bir onur olur."

"*Merci beaucoup*, peder," dedi başrahibe. Ardından kızlara onu takip etmelerini işaret ederek, "Gelin, çocuklar, *allons-y*," dedi.

Lenobia kızlar sürüsünün ortasında kalmaya özen göstererek grupla birlikte hareket ederken, piskoposun bakışlarını üzerinde hissediyordu. Martin'i aramak istiyordu ama dikkati genç adamın üzerine çekmek istemiyordu. Rıhtımdan uzaklaşırlarken, küreklerin suya çarpma seslerini duydu ve *Minerva*'ya dönüyor olması gerektiğini anladı.

Lenobia denize sessiz bir yakarış gönderdi: *Lütfen, en kısa zamanda beni almaya gel, Martin! Lütfen!* Ardından bütün dikkatini bir ayağını diğerinin önüne atmaya ve öksürük nöbetleri arasında nefes almaya çalışmaya verdi.

Manastıra yürüyüş, Lenobia'nın şatodan Le Havre'a araba yolculuğunu ürkütücü bir şekilde anımsatan bir kâbus halini aldı. Sis yoktu ama karanlık ve tuhaf şekilde tanıdık gelen koku ve sesler vardı. Martin'in müzikal aksanını anımsatan bir ritimle konuşulan İngilizceye karışan Fransızca sesleri, kristal şamdanların ışıldadığı uçuşan perdelerin süslediği alacalı, güzel ferforjeli pencereler. Kızarmış böreklerin tatlı, tereyağlı kokusuna bulanmış, yabancı baharat ve alüvyonlu toprak kokusu.

Lenobia her adımda daha güçsüzleştiğini hissediyordu.

"Lenobia, bize yetiş."

Lenobia alnından gözlerine süzülen terin arasından gözlerini kırpıştırınca Simonette'in grubun en arkasından ona seslendiğini gördü.

Nasıl bu kadar geride kaldım? Acele etmeye çalıştı. Yetişmeye. Ama önünde bir şey vardı. Onu tökezleten ve parke taşlı yola neredeyse düşmesine neden olan küçük, tüylü bir şey.

Dirseğinde onu doğrultan güçlü, serin bir dokunuş hissederek kafasını kaldırınca bahar göğü kadar mavi gözler ve kuş tüyümsü, ince detaylı bir dövmenin süsüyle başka bir âlemden geldiği hissini uyandıracak güzellikte bir yüzle karşılaştı.

"Özür dilerim, kızım," dedi kadın gülümseyerek. "Kedim sık sık canının istediği yere gider. Senden çok daha sağlıklı ve güçlü pek çoklarının tökezlemesine neden olmuştur."

Lenobia kendi hırıltısını duydu. "Göründüğümden daha güçlüyümdür."

Kadın, Lenobia'nın dirseğini bırakıp rahatsız olmuş gibi kuyruk sallayan iri, gri bir tekir kediyle uzaklaşırken, "Böyle söylemen beni sevindirdi," dedi. Kızlar grubunu geçerken başrahibeye baktı ve saygıyla eğilerek, "*Bonsoir*, başrahibe," dedi.

Başrahibe, "*Bonsoir*, rahibe," diye yanıtladı.

Güzel kadın, siyah kadife pelerininin başlığını iyice çekip gölgelerin arasında kaybolurken piskopos, "Bu yaratık bir vampir!" diye haykırdı.

"*Oui*, aynen öyle," dedi başrahibe.

Lenobia hastalığına rağmen şaşkınlıkla irkildi. Vampirleri elbette duymuştu ve Paris yakınlarında çok sayıda vampir olduğunu biliyordu. Ancak Auvergne köyünde bir tane bile olmadığı gibi, daha cesur ve zengin soyluların zaman zaman yaptıklarının aksine, Navarre Şatosu'nda hiç vampir ağırlanmamıştı. Lenobia bir an için vampire uzun uzadıya bakmadığına pişman oldu. Piskoposun sesi, düşüncelerini böldü.

"Sizin aranızda dolaşmalarına katlanıyor musunuz?"

Başrahibenin dingin bakışı değişmedi. "New Orleans'a her türden insan gelir, peder. Burası uçsuz bucaksız, yeni bir dünyanın giriş noktası. Zamanla siz de usullerimize alışacaksınız. Vampirlere gelince, burada bir Gece Evi kurmayı düşündüklerini duydum."

"Elbette, şehir böyle bir şeye müsaade etmeyecektir."

"Bir Gece Evi'nin olduğu yerde, güzellik ve medeniyetin de olduğu herkesçe bilinir. Bu şehrin yöneticilerinin takdirle karşılayacakları bir şey."

"Onaylar gibi konuşuyorsunuz."

"Eğitimi onaylıyorum. Her Gece Evi, özünde bir okuldur."

Simonette, "Vampirler hakkında nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsunuz, başrahibe?" diye sordu. Ardından kendi sorusuna şaşırmış gibi, "Böyle bir şey sorarak saygısızlık etmek istemem," dedi.

Başrahibe nazik bir gülümsemeyle, "Merakın normal," diye yanıtladı. "Ablam ben çocukken İşaretlendi ve vampir olarak Değişti. Annem ile babamın Paris yakınındaki evini hâlâ ziyaret eder."

Piskopos kasvetli bir sesle, "Dine küfürdür bu," dedi.

Başrahibe aldırmaz bir tavırla omuz silkerek, "Bazıları öyle der," dedi. Lenobia'nın bir sonraki öksürük krizi, başrahibenin dikkatini piskopostan uzaklaştırdı. "Çocuğum, kalan yolu yürüyebileceğini sanmıyorum."

"Özür dilerim, rahibe. Bir süre dinlenirsem, daha iyi olurum."

Birden Lenobia'nın bacakları boşaldı ve genç kadın sokağın ortasında, poposunun üstüne düşüverdi.

"Peder! Onu hemen buraya getirin," diye emretti başrahibe.

Lenobia, piskoposun dokunuşuyla irkildi ama adam gülümsemekle yetindi ve tek bir güçlü hareketle eğilip Lenobia'yı bir çocuğu kucaklar gibi kolayca yerden kaldırdı. Ardından başrahibenin peşi sıra, ikinci katları boydan boya süslü balkonların kapladığı, canlı renklere boyanmış iki evi birbirine bağlayan uzun, dar ahırın içine yürüdü.

"Burası, peder. Bu saman balyalarının üstünde rahatça dinlenebilir."

Lenobia, piskoposun onu bırakmak istemiyormuş gibi tereddüt ettiğini hissetti. Ancak başrahibe, "Peder, buraya," diye tekrarladı. "Onu buraya bırakabilirsiniz."

Lenobia nihayet, piskoposun kollarının kafesinden kurtuldu ve hiçbir şeyinin fazla yakınında oyalanan bu adama temas etmemesi için pelerinini de yanına çekerek iyice büzüştü.

Lenobia derin bir nefes aldı, atların sesleri ve kokuları içini kapladı. Bunlar onu büyü gibi rahatlatarak göğsündeki yanma hissinin bir kısmını giderdi.

"Çocuğum," dedi başrahibe üzerine eğilip alnına düşen saçları geri iterken. "Ben manastıra gideceğim. Oraya ulaşınca hastane arabamızı sana göndereceğim. Korkma, fazla uzun sürmez." Başrahibe doğruldu, "Peder," dedi. "Çocuğun yanında kalmanız, büyük incelik olur."

Lenobia, piskoposun, "*Oui,* elbette," deyişiyle eş zamanlı olarak, "Hayır!" diye haykırdı.

Başrahibe bir kez daha Lenobia'nın alnına dokundu ve ona, "Çocuğum, yakında döneceğim," diye güvence verdi. "O zamana dek, piskopos sana göz kulak olacak."

"Hayır, rahibe, lütfen. Artık çok daha iyi hissediyorum. Yürüyebi..." Lenobia'nın itirazları yeni bir öksürük dalgasında boğuldu.

Başrahibe üzgün bir tavırla başını salladı. "Evet, arabayı göndermem daha iyi olacak. En yakın zamanda döneceğim." Döndü ve Lenobia'yı piskoposla baş başa bırakarak aceleyle sokağa, bekleyen kızlara döndü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bu kadar ürkmene gerek yok. Hasta bir kızı değil, mücadele eden bir kızı heyecan verici bulurum."

Piskopos konuşurken, ahırın içine doğru baktı ama iki sıra bölmeyi birbirinden ayıran koridora yürümedi. "Yine atlar. İyice seninle bütünleşmeye başladı bunlar. Belki de metresim olduktan sonra, uslu olursan sana bir at alırım." Piskopos binanın karanlık iç kısmına ve uykulu atların boğuk seslerine arkasını dönerek girişin yan tarafında duran iki meşaleden birine yöneldi. Her ne kadar bol miktarda yoğun, gri duman saçsalar da, alevleri istikrarla yanıyordu.

Lenobia, piskoposun meşalelerden birine yaklaşmasını izledi. Adam aleve açıkça sevecen bir ifadeyle bakıyordu. Elini kaldırdı ve parmaklarını okşar gibi alevlerin etrafında dolaştırarak dumanın bir pus perdesi gibi etrafını sarmasına neden oldu. "Beni sana ilk çeken buydu, gözlerindeki duman." Lenobia'ya bakmak için döndüğünde alev, etrafını bir çerçeve gibi kuşatmıştı. "Ama

sen bunu zaten biliyordun. Senin gibi kadınlar, erkekleri tıpkı alevin pervaneleri çektiği gibi, bilerek kendilerine çekerler. Beni kendine çektin. Tıpkı gemideki o köleyi de çektiğin gibi."

Lenobia, onunla Martin hakkında konuşmayı reddederek, "Ben seni çekmedim," dedi.

"Ah, çekmişsin ki buradayım." Piskopos kollarını iki yana açtı. "Sana açıkça belirtmem gereken bir şey var. Benim olanı paylaşmam. Sen benimsin. Seni paylaşmayacağım. Bu yüzden, küçük alev, başka pervaneleri kendine çekme. Yoksa seni ya da onları söndürmem gerekebilir."

Lenobia kafasını salladı ve aklına gelen tek şeyi söyledi. "Sen kesinlikle delisin. Ben senin değilim. Asla da olmayacağım."

Rahip kaşlarını çattı. "İyi o zaman, sana bu hayatta başka kimseye ait olmayacağının sözünü verebilirim." Lenobia'ya doğru tehditkâr bir adım attı ama siyah bir kadife etrafını sardı ve bir an duman, gece ve gölgeden oluşan bir karaltı belirirmiş gibi oldu. Pelerinin şapkası düştü ve güzel vampirin yüzü belirince Lenobia nefesini tuttu. Vampir gülümsedi, elini kaldırdı ve uzun parmağını Lenobia'ya uzatarak, "*Lenobia Whitehall!*" dedi. "*Gece seni seçti; ölümün doğuşun olacak. Gecenin tatlı sesine kulak ver. Kaderin seni Gece Evi'nde bekliyor.*"

Alnında bir acı patlayınca Lenobia iki elini birden yüzüne örttü. Orada öyle oturmak ve bütün gecenin bir kâbus –uzun,

sonu gelmeyen, korku verici bir rüya– olduğuna inanmak istiyordu ama vampirin sonraki sözleri kafasını kaldırmasına ve görüşünü kaplayan parlak noktacıklardan kurtulmak için gözlerini kırpıştırmasına neden oldu.

"Gidin, piskopos. Gece'nin bu kızı üstünde hiçbir hakkınız yok. O artık hepimizin anası, Tanrıça Nyx'e ait."

Piskoposun suratı, boynundaki zincirin ucunda sallanan ağır haç gibi kıpkırmızı kesilmişti. Vampire tükürükler saçarak, "Her şeyi mahvettin!" diye haykırdı.

"Yıkıl, Karanlık!" Vampir sesini yükseltmemişti ama sesi, emrinin gücüyle doluydu. "Seni tanıyorum. İnsan gözünden fazlasını görebilenlerden saklanabileceğini sakın düşünme. Yıkıl!" Vampir emrini tekrarlarken meşalelerin alevleri titreşti ve neredeyse tamamen söndü.

Piskoposun kırmızı suratı soldu ve Lenobia'ya son ve uzun bir bakış attıktan sonra, geri geri yürüyerek ahırdan çıktı ve kaçıp geceye karıştı.

Lenobia tuttuğu nefesini bıraktı. "Gitti mi? Gerçekten mi?"

Vampir ona gülümsedi. "Gerçekten. Artık Nyx seni kendisinden olarak İşaretlediği için ne onun ne de başka bir insan soylunun senin üzerinde bir yetkisi var."

Lenobia'nın eli acıyan, ezik alnının ortasına uzandı. "Ben bir vampir miyim?"

İz Sürücü güldü. "Henüz değil, kızım. Bugün bir çaylak oldun. Umarım günün birinde bir vampir olacaksın."

Koşan ayak sesleri ikisinin de savunmaya geçmek üzere dönmelerine neden oldu ama gelen piskopos değil, Martin'di. "*Cherie*! Kızları takip ettim ama beni görmemeleri için uzakta kaldım. Bu yüzden onlardan ayrıldığını bilmiyordum. Hasta mısın? Sen..." Gördüklerini nihayet idrak eder gibi bir anda sustu. Bakışlarını Lenobia'dan vampire ve ardından yeniden Lenobia'ya çevirirken, bakışları alnında yeni oluşan hilale odaklandı. "*Sacre bleu! Vampyre*?"

Bir an için Lenobia'nın kalbi paramparça oldu ve Martin'in onu reddetmesinin bekledi. Martin derin bir nefes aldı ve nefesini bariz bir rahatlamayla koyverdi. Gülümseyerek vampire döndü ve onu gösterişli bir reveransla selamlarken, "Adım Martin," dedi. "İnandığım şey doğruysa, ben Lenobia'nın eşiyim."

Vampirin kaşları havaya kalkarken, dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle büküldü. Sağ elini kalbinin üstüne koydu ve konuştu. "Ben Medusa. Savannah Gece Evi'nin iz sürücüsüyüm. Ve her ne kadar niyetinizin ciddi olduğunu görsem de, o tamamen Değişmiş bir vampire dönüşene kadar, resmen eşi olamazsınız."

Martin kabul ettiğini göstermek ister gibi başını eğdi. "O zaman beklerim." Yüzünü Lenobia'ya çevirdiğinde gülümseme-

sinin parlaklığı, anlayışın anahtarıydı ve Lenobia'nın içindeki gerçek özgür kaldı.

Lenobia, Medusa'ya baktı. "Martin ve ben... Birlikte olabiliriz! Evlenebilir miyiz?"

Uzun boylu vampir gülümsedi. "Gece Evi'nde, eş ya da refakatçi, siyah ya da beyaz, seçme hakkı kadındadır ve önemli olan tercihtir." Vampir gülümsemesine Martin'i de kattı. "Senin bu tercihi yaptığını görüyorum. Gerçi New Orleans'ta bir Gece Evi olmadığına göre, Martin'in Savannah yolunda sana eşlik etmesi en iyisi olur."

Lenobia elini yanına geçen Martin'e uzatırken, "Bu mümkün mü? Gerçekten mi?" diye sordu.

"Mümkün," dedi Medusa. "Artık gerçek bir koruyucun olduğunu gördüğüm için ikinizi baş başa bırakacağım. Ama fazla oyalanmayın. Rıhtıma çabuk dönün ve direk başı bir ejderha olan gemiyi bulun. Sizi orada bekleyeceğim ve su çekilirken yelken açacağız."

Vampir gitmiş olmalıydı ama Lenobia sadece Martin'i görüyor, sadece onun varlığını hissediyordu. Martin genç kızın elini tuttu. "Sen ve atlar, aranızda ne var, *cherie*? Seni yine onların yanında buldum."

Lenobia gülümsemesine mani olamadı. "En azından beni nerede bulacağını hep bileceksin."

"Bunu bilmek güzel, *cherie*," dedi Martin.

Lenobia ellerini genç adamın kaslı göğsünden geniş omuzlarına kaydırdı. "Beni kaybetmemeye çalış," dedi onun aksanını taklit ederek.

Martin, "Asla kaybetmeyeceğim," diye söz verdi.

Ardından Martin eğilip onu öptü ve bütün dünya etrafında daralıverdi. Tadı, kalıcı bir şekilde kokusu ve tamamen erkeksi, harika ve sadece Martin'e has hisle karışarak Lenobia'nın duyularına mühürlendi. Lenobia kollarını boynuna dolarken, genç adamın gırtlağından küçük, hoşnut bir ses yükseldi. Öpüşünü derinleştirirken Lenobia, kendi mutluluğunun nerede bittiğini ve Martin'inkinin nerede başladığını bilemeden kendini onda kaybetti.

"*Putain*!"[23]

Lenobia'nın neşesi bu küfürle paramparça oldu. Martin derhal tepki verdi. Hızla dönerken onu arkasına itti.

Piskopos geri gelmişti. İki meşalenin arasında, ahırın girişinde duruyordu. Kollarını iki yana açmıştı ve göğsündeki yakut haç her an biraz daha uzuyordu.

"Git artık!" dedi Martin. "Bu kız seni seçmedi. Benim korumam altında, bir yemin etti ve yemin kanla mühürlendi."

23 (Fr.) Fahişe. (ç.n.)

"Hayır, anlamıyorsun. Gözleri onu benim yapıyor. Saçları onu benim kılıyor. Ama her şeyden önemlisi, taşıdığım güç onu benim yapıyor." Piskopos ellerini meşalelere doğru uzattı. Alevler sıçrarken, duman kabardı ve ellerini yalayacak kadar kalınlaştı. Piskopos korkunç bir kahkaha eşliğinde ateşi avuçladı ve gevşek ve kuru balyalar halinde etraflarında duran samanların üstüne savurdu.

Ateş bir hışırtıyla coşarak beslendi ve yok etti. Lenobia dehşet verici bir ısı ve acı anı yaşadı. Kendi saçlarının yanık kokusunu duydu. Çığlık atmak için ağzını açtı ama ciğerleri ısı ve dumanla doldu.

Ardından Martin kendi bedenini alevlere kalkan ederek onu sardı ve bir an bile tereddüt etmeden yanan ahırdan dışarı taşıdı.

Sokağın ılık ve nemli havası, Lenobia'nın tütsülenmiş teninde soğuk bir his bırakırken, Martin sendeledi ve genç kadın kollarından düşerek kendi yerde buldu. Kafasını kaldırıp genç adama baktı. Vücudu o kadar kötü yanmıştı ki tanınabilecek tek yeri zeytuni ve kehribar gözleriydi.

"Ah, hayır! Martin, hayır!"

"Çok geç, *cherie*. Bu dünya bizim için artık çok geç. Ama seni tekrar göreceğim. Sana olan aşkım burada bitmiyor. Sana olan aşkım asla bitmeyecek."

Lenobia ayağa kalkmaya, ona uzanmaya yeltendi ama vücudu tuhaf bir biçimde güçsüz düşmüştü ve hareket, sırtından yukarı bir acının tırmanmasına neden oldu.

"Hemen öl ve *ma petite de bas*'yı bana bırak!" Martin'in hemen arkasında piskoposun silüeti belirmiş, onlara yaklaşıyordu.

Martin'in bakışları Lenobia'nınkilerle buluştu. "Ne kadar istesem de, şu anda burada kalamıyorum. Ama seni kaybetmiyorum da. Seni tekrar bulacağım, *ma cherie*. Buna yemin ederim."

Lenobia, "Bulmalısın. Sensiz yaşamak istemiyorum," diye hıçkırdı.

"Yaşamalısın. Seni tekrar bulacağım, *cherie*," diye tekrarladı genç adam. "Gitmeden önce, bu kez bir şeyi halledebilirim. *A bientôt, cher.* Seni her zaman seveceğim."

Martin, ona homurdanan piskoposa bakmak için döndü. "Sen hâlâ hayatta mısın? Çok fazla sürmez!" Martin, rahibe doğru sendelemeyi sürdürürken, alçak ve net bir sesle konuştu:

"O bana ait ve ben de onunum.

Sadakat ve gerçekle,

Ve bu kan da benim kanıtım.

Ona ne yaparsan boşa yapmış olursun,

Yaptığın her şey, on kat acıyla seni bulsun!"

Piskoposa ulaşırken hareketleri değişti. Bir an için eskisi kadar hızlı ve güçlüydü, zaten sadece bir ana ihtiyacı vardı. Kolları Charles de Beaumont'un etrafına kilitlendi ve Lenobia'nın hayatını kurtaran kucaklamayı ürkütücü biçimde andıran bir hareketle, çığlık atan ve debelenen piskoposu kaldırıp bir zamanlar ahır olan cehenneme fırlattı.

Lenobia'nın böğründen kopan haykırış, paniğe kapılmış, yanan atların ve yakınlardaki evlerden su ve yardım çağrılarıyla fırlayan insanların sesleri arasında boğuldu.

Bütün bu sesler ve delilik arasında, Lenobia iki büklüm halde çöktüğü sokağın ortasında hıçkırıyordu. Alevler yayılıp etrafındaki dünya yanarken, başını öne eğerek sonu bekledi.

"Lenobia! Lenobia Whitehall!"

Adını duyunca kafasını kaldırmadı. Tepki vermesine neden olan tek şey, bir atın taşlı yolda yankılanan gergin toynak sesleri oldu. Medusa kısrağından inip yanında diz çöktü. "Ata binebilir misin? Çok az vaktimiz var. Şehir yanıyor."

"Beni bırakın. Ben de şehirle yanmak istiyorum. Onunla birlikte."

Medusa'nın gözleri yaşlarla doldu. "Martin'in öldü mü yoksa?"

"Ben de öldüm," dedi Lenobia. "Ölümü beni de öldürdü." Lenobia bunu söylerken Martin'in ölümünü iliklerinde hissediyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Acı bedeninde zapt edemeyeceği

kadar fazlaydı. Ve bir dulun haykırışını andıran bir hıçkırıkla yere yığıldı. Elbisesi arka dikişinden açılırken acı, dağlanmış tenini diliyordu.

"Kızım!" Medusa yanında diz çökerek onu teskin etmeye çalıştı. "Sırtın. Seni gemiye götürmeliyim."

"Beni burada bırakın," dedi Lenobia bir kez daha. "Bir daha başka bir erkeği sevmeyeceğime söz verdim. Ve sevmeyeceğim."

"Sözünü tut, kızım. Ama yaşa, onun yaşayamadığı hayatı yaşa."

Lenobia itiraz edecek oldu ama aynı anda, kısrağın yumuşacık burnu ona uzandı, tütsülenmiş saçlarına üfledi ve yüzüne sürtündü.

Ve Lenobia acısı ile çaresizliği arasında, kısrağın yayılan yangın karşısındaki endişesini ve korkusunu hissetti.

"Hissettiklerini hissedebiliyorum." Lenobia güçsüz ve titrek elini atı okşamak için uzattı. "Endişeli ve korkuyor."

"Bu senin yeteneğin, özelliğin. Kendilerini nadiren bu kadar kısa sürede belli ederler. Beni dinle, Lenobia. Tanrıçamız Nyx sana bu harika armağanı vermiş. Onu, sana vereceği rahatlığı ve belki de mutluluğu reddetme."

Atlar ve mutluluk...

Ahırın yanındaki evin ikinci katı çökerken, alevler bir şelale misali üzerlerinden akarak sokağın karşısındaki evin ipek perdelerini ateşe verdi.

Kısrağın korkusu şiddetlendi ve Lenobia'yı harekete geçiren de onun korkusu oldu. "Ata binebilirim," diyerek Medusa'nın ayağa kalkmasına yardım etmesine ve onu eyere kaldırmasına izin verdi.

Medusa iç geçirdi. "Sırtın kötü durumda. Acı verici olacak ama gemiye bindiğimiz zaman iyileşmene yardımcı olabilirim. Fakat bu gecenin izlerini her zaman taşıyacaksın."

Vampir, ata binerek rıhtıma döndü ve kontrolü kısrağa bıraktı. Güvenliğe ve yeni bir hayatın gizemine doğru dört nala koşarlarken, Lenobia gözlerini yumdu ve kendi kendine şu sözleri tekrarladı:

Seni öleceğim güne kadar seveceğim. Sadece seni, Martin. Her zaman seni. Yemin ederim.